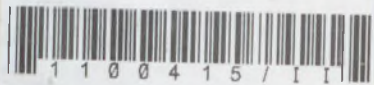

5.1/4

415/II KPiP

1100415/II

1100415/II

Władysław Janusz Tomorowicz

ORZECZNICTWO
NAJWYŻSZEGO TRYBUNAŁU
ADMINISTRACYJNEGO

ZA LATA 1928 — 1930

W OPRACOWANIU

TADEUSZA SIKORSKIEGO
EM. WICEPREZESA SĄDU OKRĘGOWEGO

OKÓLNIKIEM MINISTERSTWA SKARBU Z DN. 20 STYCZNIA 1931 R.
NR. D. 4. 3575/I 30. ORZECZNICTWO NAJWYŻSZEGO TRYBUNAŁU
ADMINISTRACYJNEGO ZA LATA 1922 — 1929 ZOSTAŁO ZALECONE
DO UŻYTKU PODWŁADNYM URZĘDOM

SKŁAD GŁÓWNY
KSIĘGARNIA PRAWNICZA W WARSZAWIE, UL. MIODOWA NR. 6

1931

1

Władysław Janusz Tomorowicz

Wydawnictwo niniejsze stanowi dalszy ciąg wydanego w roku 1930 Orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego za lata 1922—1929 i zawiera zbiór też wyroków Trybunału za rok 1928, oraz za pierwszą połowę roku 1929 z liczby tych, które zostały wydane w Zbiorze Wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego już po wydaniu Orzecznictwa za lata 1922—1929, a przeto do tego wydawnictwa nie weszły. Niniejsze wydawnictwo zawiera również sentencje wyroków N. T. A. za drugą połowę 1929 roku oraz za rok 1930, które zostały ogłoszone w różnych wydawnictwach prawniczych do dnia 1 marca 1931 roku. W ten sposób wydawnictwo łącznie z poprzednim obejmuje kompletny zbiór też wyroków N. T. A. według danych, zawartych w Zbiorze Wyroków do dnia 1 lipca 1929 r., oraz tezy z wyroków w sprawach ważniejszych, ogłoszone w różnych czasopismach do dnia 1-go marca 1931 roku.

Jak i w poprzednim wydawnictwie umieszczone w nim tezy zawierają wyszczególnienie źródeł, z których zostały zaczerpnięte, co daje możliwość, w razie potrzeby, odnalezienia odnośnego wyroku, za wyjątkiem przypadków, w których motywy wyroków nie zostały do dnia wydania Orzecznictwa ogłoszone.

Przy opracowaniu Orzecznictwa uwzględniono zmianę, jaką wprowadziła Komisja Redakcyjna Zbioru Wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego przy wydaniu Zbioru za rok 1929 przez podział całego materiału na dwa działy: dział „S“, zawierający wykładnię z dziedziny skarbowości i dział „A“, zawierający wyroki z pozostałych dziedzin administracji państwowej, wskutek czego numeracja poszczególnych wyroków za rok 1929 jest oznaczona wymienionymi literami zależnie od działu, do którego dany wyrok został zaliczony.

Tadeusz Sikorski.

Wilno, 25 kwietnia 1931 r.

Władysław Janusz Tomorowicz

CZĘŚĆ PIERWSZA

PRAWO FORMALNE.

POSTĘPOWANIE PRZED NAJWYŻSZYM TRYBUNAŁEM ADMINISTRACYJNYM.

1. Umotywowana odmowa nadania obywatelstwa polskiego nie jest bezwzględnie wyłączona z pod rozpoznania Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

(25 maja 1928 r. 1 rej. 2286/26; Z. W. Nr. 1467).

2. Ustanowione w art. 26 ordynacji wyborczej do Sejmu z dn. 28 lipca 1922 r. (Dz. Ust. poz. 590) kary za uchylanie się członków komisji wyborczych w spełnianiu swoich obowiązków są z istoty swej środkiem dyscyplinarnym i z tego powodu sprawy wymiaru tych kar wyłączone są na zasadzie art. 3 lit f. ustawy o N. T. A. z pod orzecznictwa N. T. A.

(30 maja 1928 r. 1 rej. 1658/28).

3. Skarga do N. T. A. na orzeczenie, wydane w załatwieniu żądania strony, opierająca się na przesłankach prawnych, nie objętych pierwotnym żądaniem skarżącego i nie poruszonych ani w zaskarżonym orzeczeniu, ani w toku postępowania administracyjnego, jest niedopuszczalna.

(9 czerwca 1928 r. 1 rej. 3894/25; Z. W. Nr. 1477).

4. O ile z wydanem na zasadzie austriackiej ustawy przemysłowej orzeczeniem, skazującym na grzywnę wzgl. areszt za nieprawne wykonywanie przemysłu rękodzielczego, łączy się zakaz wykonywania tego przemysłu, to zakaz ten, jako pozostający w integralnej łączności z orzeczeniem karnym, nie podlega rozpatrzeniu przez Najwyższy Trybunał Administracyjny.

(15 listopada 1928 r. 1 rej. 2311/26; Z. W. Nr. 1568).

5. Na obszarze województw Pomorskiego i Poznańskiego nie przeszły na N. T. A. — jak to wynika z art. 35 ustawy o N. T. A. — kompetencje Związkowego Urzędu dla spraw swojszczyzny w Berlinie. Tem samym przepisy proceduralne niemieckiej ustawy o domicylu wsparcia z 30. V. 1908 (Dz. Ust. Rzeszy, str. 381), dotyczące wnoszenia środków

OBJAŚNIENIE SKRÓTÓW

- Dz. Ust. — Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej
Z. W. — Zbiór Wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego
O. S. P. — Orzecznictwo Sądów Polskich, Warszawa
P. P. A. — Przegląd Prawa i Administracji, Lwów
G. A. P. P. — Gazeta Administracji i Policji Państwowej
P. P. U. — Przegląd Prawa Urzędniczego, Warszawa

prawnych do tego urzędu nie mają zastosowania do postępowania sporno-administracyjnego przed N. T. A.

(20 grudnia 1928 r. 1 rej. 1630/27).

6. Władze państwowe mają legitymację do wniesienia skargi do N. T. A. (art. 9 ustawy o N. T. A.) tylko wtedy, gdy występują w imieniu Państwa, jako właściciele o charakterze prywatno-prawnym.

(31 grudnia 1928 r. 1 rej. 4813/28).

7. Osobie, która spowodowała decyzję, zapadłą w myśl jej prośby, nie przysługuje, poza wypadkami bezwzględnej nieważności, legitymacja do zaskarżenia przed N. T. A. orzeczenia, utrzymującego taką decyzję w mocy.

(29 stycznia 1929 r., 1 rej. 3164/26; Z. W. Nr. 13 A).

8. Doręczenie decyzji, z której treści wynika, że pochodzi ona od władzy, rozstrzygającej ostatecznie w administracyjnym toku instancji, daje prawo skargi do N. T. A. bez względu na stan faktyczny sprawy, wynikający z akt.

(14 lutego 1929 r., 1 rej. 2528/27; Z. W. Nr. 21 A).

9. Przewidziane w art. 81 Konstytucji i art. 1 ustawy z dn. 3 sierpnia 1922 r. Dz. Ust. poz. 400/26 r. ograniczenie sądów w szczególności N. T. A. co do badania ważności ustaw, nie stosuje się do badania ważności rozporządzeń z mocą ustawy.

(26 lutego 1929 r., 1 rej. 1372/27).

10. Decyzje Komisji Odwoławczej, wydane na zasadzie ustępu 4 art. 48 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. poz. 746 Dz. Ust. podlegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego (Zasada prawna).

(1 maja 1929 r., 1 rej. 4422/27; Z. W. Nr. 96 S).

11. Wydział powiatowy, działający przy zatwierdzaniu statutów podatkowych gminnych jako władza nadzorcza I instancji, nie jest legitymowany do wnoszenia skargi do N. T. A. na orzeczenie Wojewody, występującego w charakterze władzy nadzorczej II instancji.

(24 czerwca 1929 r., 1 rej. 1481/27; Z. W. Nr. 90 A).

12. Danie stronie możliwości wniesienia do N. T. A. skargi, złożonej już raz we właściwym terminie do b. Senatu Rządzącego, lecz zagubionej i nierozstrzygniętej przez tenże Senat z powodu jego zniesienia, nie jest przywróceniem terminu, o którym mowa w art. 30 ustawy o N. T. A.

(9 września 1929 r., 1 rej. 4162/27).

13. Uchwała Komisji Odwoławczej do spraw podatku dochodowego, powzięta na zasadzie art. 73 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925 w brzmieniu jego ustępu 3, dodanego rozporządzeniem

Prezydenta R. P. z dn. 4 lutego 1928 poz. 106 Dz. Ust.), podlega zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

(10 września 1929 r., 1 rej. 2451/27).

14. Orzeczenia Wojewody, wydane na zasadzie par. 31 gal. ord. wyb. gminnej z r. 1866, dz. ust. kr. Nr. 9, nie są — z uwagi na postanowienia art. I ustawy z dnia 1 sierpnia 1923 r. Dz. Ust. poz. 712 — ostateczne.

(20 listopada 1929 r., 1 rej. 280/27; O. S. P. r. 1930, Nr. 553).

15. Ważność rozporządzeń Wojewody Śląskiego, zatwierdzonych ustawą śląską, należyście ogłoszoną, nie podlega badaniu przez sądy na zasadzie art. 81 Konstytucji.

(27 listopada 1929 r., 1 rej. 4547/27).

16. Decyzja Głównego Komitetu Wyborczego, wydana w myśl art. 22 regulaminu wyborczego do rad miejskich z dnia 17 grudnia 1918 r. (Monitor Polski Nr. 232) jest zaskarżalna do władz wymienionych w art. 45 tegoż regulaminu, łącznie ze skargą na ważność wyborów, nie ma więc warunków zaskarżalności do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

(31 grudnia 1929 r., 1 rej. 2720/27; P. P. A. r. 1930, kw. IV, str. 511).

17. Przewidziana w art. 37 dekretu w przedmiocie statutu tymczasowego Palestry Państwa Polskiego z dn. 24 grudnia 1918 r. Dz. Pr. poz. 75 właściwość Sądu Najwyższego do orzekania na zażalenia przeciw zarządzeniom Ministra Sprawiedliwości, względnie Rady Ministrów, przeszła na N. T. A. na zasadzie art. 36 ustawy o N. T. A. z dnia 3 sierpnia 1922 r. Dz. Ust. poz. 600.

(21 stycznia 1930 r., 1 rej. 1604/27; P.P.A. r. 1930 kw. II, str. 227).

18. Naczelna Rada Adwokacka w Warszawie, odmawiając dopuszczenia do wykonywania zawodu adwokackiego, nie działała w charakterze władzy samorządowej w rozumieniu art. I ustawy o N. T. A. z dnia 3 sierpnia 1922 r. poz. 600.

(21 stycznia 1930 r., 1 rej. 1604/27; P.P.A. r. 1930 kw. II, str. 227).

19. W razie pozostawienia skargi bez rozpoznania przed wdrożeniem postępowania (art. 14 ustawy o N. T. A.). Najwyższy Trybunał Administracyjny nie ma obowiązku udzielania odpisu skargi osobie, która mogłaby się stać interesowaną osobą trzecią w razie wdrożenia postępowania.

(3 marca 1930 r. 1 rej. 5728/29).

20. Izby przemysłowo-handlowe zwolnione są od opłaty od skarg do Najwyższego Trybunału Administracyjnego na zasadzie art. 30 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 15 lipca 1927 r. Dz. Ust. p. 591 w związku z art. 13 ustawy o N. T. A.

(16 kwietnia 1930 r. 1 rej. 2613/29).

21. Skarga Wojewody z art. 126 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dn. 30 lipca 1883 r. (Zb. ust. pr. str. 195) na uchwałę Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego jest niedopuszczalna w tych wypadkach, w których Wojewoda nie skorzystał w swoim czasie z przysługującego mu prawa wniesienia zażalenia od tejże uchwały w toku instancji (par. 121 pow. ustawy w związku z art. 3 rozporządzenia Ministra b. dz. pruskiej z dn. 21 lutego 1920 r. Dz. Urz. Min. b. dz. pruskiej poz. 81).

(12 września 1930 r. l. rej. 3735/28).

POSTĘPOWANIE

PRZED WŁADZAMI I SĄDAMI ADMINISTRACYJNYMI.

1. Do odwołań w toku instancji administracyjnych od orzeczeń, opartych na tymczasowych przepisach służbowych z 11 czerwca 1918 r. poz. 13 Dz. Pr., względnie ustawie o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 poz. 164 Dz. Ust., o ile ustawy te nie zawierają szczegółowych odmiennych postanowień, mają zastosowanie ogólne przepisy o środkach prawnych w postępowaniu administracyjnym.

(27 marca 1928, l. rej. 3840/26 Z. W. Nr. 1420).

2. Wyprowadzenie nowych wniosków z wiadomego władzy orzekającej przy wydaniu orzeczenia stanu rzeczy jak również nadanie przepisom ustawowym nowego rozumienia, nie stanowią dostatecznej podstawy prawnej do zmiany przez władzę orzekającą zapadłego i już prawomocnego orzeczenia *).

(26 kwietnia 1928 r., l. rej. 1143/26; Z. W. Nr. 1444).

3. Skarga, domagająca się jedynie ustalenia, czy i jakie uprawnienia podatkowe przysługują pozwanemu związkowi komunalnemu, jest w postępowaniu sporno-administracyjnym niedopuszczalna.

(22 czerwca 1928 r. l. rej. 2123/26; Z. W. Nr. 1486).

4. Niedotrzymanie 30-dniowego terminu, wskazanego w art. 5 ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym poz. 400/26 Dz. Ust., nie uzasadnia uchylecia zaskarżonego orzeczenia z powodu wadliwości postępowania.

(3 września 1928, l. rej. 4644/26; Z. W. Nr. 1492).

5. W dziedzinie administracji samorządowej w b. Galicji niema przepisu prawnego, że dzień nadania na pocztę środka prawnego ma być uważany za dzień jego wniesienia.

(4 października 1928, l. rej. 1475/26; Z. W. Nr. 1516).

6. W postępowaniu sporno-administracyjnym niema przepisu prawnego, któryby zabraniał Sądowi Administracyjnemu doreczenia wezwań,

*) Wyrok N. T. A. zapadł w sprawie emerytury (uwaga wydawcy).

wyroków i t. d. bezpośrednio stronie w wypadku, gdy jest ona zastąpiona przez pełnomocnika procesowego.

(17 października 1928 r., l. rej. 4911/26; Z. W. Nr. 1529).

7. Do rozstrzygnięcia odwołania od decyzji Izby Skarbowej, wydanej z mocy art. 52 ustawy o podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., właściwe jest Ministerstwo Skarbu, nie zaś Komisja Odwoławcza.

(2 grudnia 1928 r., l. rej. 4901/26; Z. W. Nr. 1591).

8. O dopuszczalności przewidzianego w art. 48 ustawy z dn. 1. VI. 1922 r., Dz. Ust. poz. 409 o monopolu tytoniowym odwołania do Sądu Okręgowego rozstrzyga wyłącznie tenże Sąd, władza skarbową nie jest zatem uprawnioną do pozostawienia tego rodzaju odwołania bez biegu z powodu, że uważa swe orzeczenie za ostateczne.

(13 lutego 1929 r., l. rej. 1121/27).

9. Przeciw decyzji izby Skarbowej, pozostawiającej bez rozpoznania odwołanie w przedmiocie państwowego podatku od nieruchomości z powodu przekroczenia terminu rekursowego (par. 19 ustęp 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 czerwca 1924 r., poz. 533 Dz. Ust.) przysługuje w toku instancji dalszy środek prawny do Ministerstwa Skarbu na zasadzie ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., poz. 391 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(12 marca 1929 r., l. rej. 1163/27; Z. W. Nr. 10 S.).

10. Delegacja z art. 94 ust. 2 ustawy z dn. 13 lipca 1921 r., poz. 550 Dz. U. o państwowym podatku przemysłowym upoważnia Izby Skarbowe do orzekania w sprawie w pierwszej i ostatniej instancji.

(26 września 1929 r., l. rej. 951/28).

11. Wobec przekazania przez Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu rozporządzeniem z dn. 22 stycznia 1925 r. Dz. Ust. p. 99 — uprawnień swoich w sprawach zatwierdzania preliminarzy budżetowych powiatowych związków komunalnych — wojewodom i prezesom Izb Skarbowych, w braku zastrzeżeń w ust. z dn. 11. VIII. 1923 r. o tym. uregulowaniu finansów komun. Dz. Ust. p. 747 — ma zastosowanie ogólna zasada wyrażona w art. 1 ustawy z dn. 1. VIII. 1923 r. Dz. Ust. poz. 712 o środkach prawnych od orzeczeń władz administracyjnych i zainteresowanym służy prawo odwołania się od orzeczeń wojewody do Ministra Spraw Wewnętrznych.

(17 października 1929 r., l. rej. 3969/27).

12. Obowiązek instancji odwoławczej rozprawienia się w decyzji z konkretnymi zarzutami odwołania odnosi się również do decyzji, odrzucających odwołanie na zasadzie ustępu 4 art. 48 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym poz. 746 Dz. Ust.

(23 października 1929 r., l. rej. 4912/27).

13. Obowiązek instancji odwoławczej rozprawienia się w decyzji z konkretnymi zarzutami odwołania odnosi się również do decyzji, odrzucających odwołanie na zasadzie ustępu 3 art. 73 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, uzupełnionem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 lutego 1928 r., poz. 106 Dz. Ust.

(23 października 1929 r., I. rej. 984/29; O. S. P. r. 1930, zesz. 3).

14. Opinia Okręgowej Komisji Ziemskiej, o której mowa w p. 3 art. 71 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z dnia 28 grudnia 1925 r. poz. 1/26 Dz. Ust., jest ze względu na swój wiążący charakter orzeczeniem, a jako orzeczenie winna być w myśl art. 15 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. poz. 706 Dz. Ust. doręczona stronie i podlega w myśl art. 16 tejże ustawy zaskarżeniu do Głównej Komisji Ziemskiej.

(24 października 1929 r., I. rej. 700/28).

15. Według zasad postępowania administracyjnego, jakie obowiązywały przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 22 marca 1928 roku (dz. ust. p. 341) uchylenie z urzędu prawomocnego orzeczenia Zakładu Ubezpieczenia od wypadków,—normującego obowiązek i warunki ubezpieczenia—przez władzę nadzorczą dopuszczalne było jedynie w wypadkach, gdy tego wymagał interes publiczny, oraz w wypadkach bezwzględnej nieważności danego orzeczenia; niedopuszczalne było natomiast takie wkroczenie władzy nadzorczej z tego jedynie powodu, że według jej zapatrywania mylnie zastosowano lub interpretowano przepisy prawa obowiązującego.

(25 października 1929 r., I. rej. 2628/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 211).

16. W wypadkach, w których obowiązek opłaty nie opiera się na dokumencie, a ustalenia faktyczne, z których władza skarbowa obowiązek ten wywodzi, zbierane są w drodze przesłuchania świadków, istotnym warunkiem prawidłowości postępowania jest przesłuchanie zobowiązanego, oraz przed stawienie mu wyników przeprowadzonych w jego sprawie dochodzeń, przy równoczesnem daniu możności wypowiedzenia się co do tych wyników

(25 października 1929 r., I. rej. 2280/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 231).

17. Decyzja władzy, regulująca stosunki prawne na przyszłość *ex nunc*, winna odpowiadać stanowi faktycznemu, istniejącemu w chwili jej doręczenia stronie, to znaczy, że przy rekursach względnie odwołaniach rozstrzygnięcie instancji odwoławczej winno się opierać na stanie faktycznym, który istniał w chwili doręczenia stronie orzeczenia I instancji, a więc uwzględniać zmiany, jakie zaszły w stanie faktycznym w czasie między datą orzeczenia I instancji a dniem jego doręczenia.

(16 maja 1930 r., I. rej. 75/28).

18. Przepis pkt. a ust. 2 art. 85 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (poz. 341 Dz. Ust.) nie ma zastosowania w tym wypadku, gdy władze ziemskie I instancji rozpoznawały sprawę pod rządem jednych przepisów materialnych, natomiast w chwili rozpoznawania sprawy przez II instancję obowiązywały już inne przepisy materialne.

(13 października 1930 r., I. rej. 3567/29).

19. Z treści art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. Ust. poz. 342) wynika, iż władzy służy prawo oceny, który ze środków przymusowych może być w każdym poszczególnym wypadku uznany jako bardziej od innych celowy i łagodny.

(11 grudnia 1930 r., I. rej. 1270/29; G. A. P. P. Nr. 5/1931).

20. Tytułem wykonawczym dla wdrożenia postępowania przymusowego jest w myśl art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. (Dz. Ust. poz. 342) ostateczna decyzja władzy administracyjnej, mimo zaskarżenia jej do N. T. A., o ile wykonanie tej decyzji nie zostało wstrzymane w trybie art. 4 ustawy o N. T. A. (Dz. Ust. poz. 400/26).

(11 grudnia 1930 r. I. rej. 1270/29; G. A. P. P. Nr. 5/1931).

CZĘŚĆ DRUGA

PRAWO MATERJALNE OGÓLNE.

DROGI PUBLICZNE.

1. Do odwołań od orzeczeń i uchwał związków samorządowych, wnoszonych w myśl art. 18 ustawy drogowej z 10 grudnia 1920 r. poz. 32/21 Dz. Ust., nie ma zastosowania ustawa o środkach prawnych z dn. 1 sierpnia 1923 r., poz. 712 Dz. Ust. *).

(23 marca 1928 r., I. rej. 2084/26 Z. W. Nr. 1417).

2. Jako odnoszący szczególne korzyści z budowy i utrzymania dróg gminnych w mieście Toruniu według art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. poz. 32/21) nie mogą być uważani z tego tylko tytułu wszyscy płatnicy państwowych podatków gruntowego, od nieruchomości i przemysłowego w mieście.

(28 czerwca 1929 r., I. rej. 4644/28; O. S. P. r. 1930, Nr. 160).

*) Wyrok N. T. A. zapadł w sprawie przymusowego udziału w spółce drogowej (uwaga wydawcy).

FUNDUSZ BEZROBOCIA.

1. Roznosiciele „Kurjera Warszawskiego“ podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek bezrobocia w myśl art. 1 ustawy z dn. 18 lipca 1925 roku (Dz. Ust., poz. 650) niezależnie od tego, czy posługują się ewentualnie osobami trzecimi przy doręczaniu pisma; okoliczność, że posiadają oni jeszcze inne zajęcie nie uzasadnia zwolnienia ich od obowiązku zabezpieczenia.

(11 października 1929 r., l. rej. 2108/27).

2. Dla ustalenia w myśl art. 1 ustęp pierwszy ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z dn. 18 lipca 1924 r. (Dz. Ust., poz. 650), czy dany zakład pracy zatrudnia u siebie więcej niż 5 pracowników, rozstrzygającą jest absolutna liczba zatrudnionych, a nie liczba tych z pośród nich, co do których zachodzą indywidualne warunki ubezpieczenia (15 listopada 1929 r., l. rej. 3821/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 237).

3. Do istoty zakładu, prowadzonego w sposób przemysłowy w rozumieniu art. 1 (ustęp 1) ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. Ustaw, poz. 650) o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, należy samoistne i ciągłe wykonywanie czynności dla osób trzecich przez zakład pracy, chociażby na zysk nieobliczony.

(28 lutego 1930 r., l. rej. 2425/28; P. P. A. r. 1930, kw. IV, str. 532).

4. Praca najemna sama przez się nie kwalifikuje jeszcze zakładu pracy, jako zakładu, prowadzonego w sposób przemysłowy w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. Ust., poz. 650).

(9 maja 1930 r., l. rej. 1870/28).

5. Biuro notarialne w b. zaborze pruskim nie jest zakładem pracy, prowadzonym w sposób przemysłowy w rozumieniu ustawy z 18/7 1924 r., (Dz. Ust., poz. 650) o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

(3 września 1930 r., l. rej. 4828/28).

CZAS PRACY W PRZEMYŚLE I HANDLU.

Przepis art. 11 p. „a“ ustawy z 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu nie odnosi się do przemysłowych zakładów mleczarskich, zajmujących się tylko przetwarzaniem mleka.

(28 września 1928 r., l. rej. 4376/26; Z. W. Nr. 1512).

SPRAWY GÓRNICZE.

1. Do eksploatacji fosforytów na zasadzie ustawy z dn. 21 kwietnia 1918 r. (austr. dz. ust. Nr. 161) nie mają zastosowania przepisy ustawy górniczej z dnia 23 maja 1854 r. (austr. dz. ust. Nr. 146).

(11 grudnia 1929 r., l. rej. 4951/27; O. S. P. r. 1930, Nr. 543).

2. Wyłączne uprawnienie Państwa do eksploatacji fosforytów na zasadzie ustawy z dnia 21 kwietnia 1918 r. (austr. dz. ust. Nr. 161) nie wyklucza wykonywania tego uprawnienia za pośrednictwem osób trzecich w granicach, określonych celem powołanej ustawy.

(11 grudnia 1929 r., l. rej. 4951/27; O. S. P. r. 1930, Nr. 543).

SPRAWY INWALIDZKIE.

1. W razie uznania przez Inwalidzką Komisję Odwoławczą, że związek przyczynowy między cierpieniem odwoławcy a służbą wojskową nie został dostatecznie udowodniony, winna Komisja ta — wobec przepisu końcowego § 95 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych — powiadomić odwoławcę bądź w toku postępowania, bądź w osnowie orzeczenia, w jakim kierunku dowodów, zdaniem jej, brakuje.

(22 stycznia 1929 r., l. rej. 4264/26; Z. W. Nr. 7 A).

2. Wobec postanowień: ustępu drugiego § 21, § 22 i ustępu trzeciego § 42 przepisów rewizyjnych (San. 6/24) i wobec faktu, że postanowienia te, z uwagi na normowany niemi przedmiot oraz przepis § 103 cytowanego pod I rozporządzenia, obowiązują także Inwalidzkie Komisje Odwoławcze, winny Komisje te w razie uznania, że stwierdzone u badanego cierpienia nie powstały w związku ze służbą wojskową, przyjąć równocześnie z urzędu pod roz wagę, czy w związku ze służbą wojskową nie nastąpiło pogorszenie tego cierpienia.

(22 stycznia 1929 r., l. rej. 4264/26; Z. W. Nr. 7 A).

3. Przepis, objęty ustępem drugim art. 32 ustawy inwalidzkiej z 18 marca 1921 r., poz. 195 Dz. Ust. w brzmieniu ustawy z 4 sierpnia 1922, poz. 608 Dz. Ust., ma zastosowanie w wypadku w którym kapitalizacja, dokonana na zasadzie niemieckiej ustawy z 3 lipca 1916 r., str. 680 Dz. U.Rz., dotyczyła tylko dodatku do renty.

(19 lutego 1929 r., l. rej. 2298/27; Z. W. Nr. 23 A).

4. Powzięte na zasadzie art. 26 ustawy z 18 marca 1921 o zaopatrzeniu inwalidów wojennych, poz. 195 Dz. Ust. w brzmieniu ustawy z dnia 4 sierpnia 1922 r., poz. 608 Dz. Ust. decyzje w przedmiocie zawieszenia prawa do pobierania renty inwalidzkiej winny zawierać szczegółową motywację.

(12 marca 1929 r., l. rej. 2405/27; Z. W. Nr. 36 A).

5. Doręczane odwoławcom odpisy orzeczeń okręgowych inwalidzkich komisji odwoławczych winny być podpisywane tylko przez przewodniczących tych komisji.

(19 marca 1929 r., l. rej. 2516/27; Z. W. Nr. 44 A).

6. Brak w doręczonym odwoławcy odpisie orzeczenia okręgowej inwalidzkiej komisji odwoławczej oznaczenia cierpień, które u odwoławcy stwierdzono, jest wadliwością postępowania.

(19 marca 1929 r., l. rej. 2516/27; Z. W. Nr. 44 A).

7. Inwalidzkie Okręgowe Komisje Odwoławcze nie mają obowiązku wyraźnego wypowiedzania się w swych orzeczeniach, czy decyzję niższych instancyj zatwierdzają, lub zmieniają.

(22 marca 1929 r., l. rej. 1322/27; Z. W. Nr. 47 A).

8. Termin prekluzyjny z art. 24 ustawy z 18 marca 1921 poz. 195 Dz. Ust. ma zastosowanie w stosunku do osób umyślowo chorych, których ubezwłasnowolnienie nastąpiło po tym terminie prekluzyjnym.

(27 marca 1929 r., l. rej. 3270/26; Z. W. Nr. 51 A).

9. W sprawach roszczeń do zaopatrzenia pozostałych po zmarłych, których śmierć, według twierdzenia interesowanych, pozostawać ma w związku przyczynowym ze służbą wojskową, odmowne decyzje władz winny zawierać szczegółową motywację.

(19 kwietnia 1929 r., l. rej. 2377/27; Z. W. Nr. 63 A).

10. Zaniechanie wezwania odwoławcy na odroczone w celu przeprowadzenia dowodów posiedzenie Inwalidzkiej Komisji Odwoławczej i odbycie posiedzenia tego w zaoczności odwoławcy przedstawia się jako istotna wadliwość postępowania.

(23 kwietnia 1929 r., l. rej. 1365/27; Z. W. Nr. 64 A).

11. Motywacja tej części orzeczenia inwalidzkiej Komisji Odwoławczej, która zajmuje się określeniem stopnia utraty zdolności zarobkowej inwalidy, przedstawia się jako wystarczająca, jeśli — w związku z ustaleniem i określeniem w tem samym orzeczeniu cierpienia odwoławcy — streszcza się w powołaniu tych postanowień instrukcji do badania inwalidów wojennych, na jakich w danym wypadku są oparte.

(23 kwietnia 1929 r., l. rej. 1473/27; Z. W. Nr. 65 A).

12. W sprawach rejestracji roszczeń do zaopatrzenia inwalidzkiego istniał do dnia wejścia w życie rozporządzenia z 22 czerwca 1928 poz. 654 Dz. Ust. trzechstopniowy tok instancyj, a w toku tym Dowódca Okręgu Korpusu był instancją drugą.

(23 kwietnia 1929 r., l. rej. 1499/27; Z. W. Nr. 66 A).

13. Przewidziana w końcowym ustępie § 95 rozporządzenia wykonawczego z 10 stycznia 1923 r. poz. 132 Dz. Ust. do ustawy inwalidzkiej z 18 marca 1921 prośba inwalidy tylko wówczas rozpoznana i rozstrzygnięta być może na posiedzeniu gospodarzem bez przesłuchania inwalidy, jeżeli prośba ta uznana będzie za podlegającą uwzględnieniu już na podstawie złożonych dowodów uzupełniających, w przeciwnym zaś razie win-

na ona być rozpoznana na rozprawie w trybie, wskazanym w § 14 i następnym instrukcji z 15 maja 1923 r. (Monitor Polski poz. 232).

(14 maja 1929 r., l. rej. 3566/27; Z. W. Nr. 76 A).

14. W razie stwierdzenia u inwalidy, u którego oznaczono pewien stopień utraty zdolności zarobkowej na stałe, że stopień ten uległ zmniejszeniu, władza uprawniona jest do odpowiedniej zmiany na przyszłość wydanego w danym kierunku orzeczenia.

(1 czerwca 1929 r., l. rej. 1051/27; Z. W. Nr. 84 A).

15. Termin początkowy uprawnienia do zaopatrzenia pozostałych, zgłoszonego na zasadzie ustępu ostatniego art. 24 ustawy inwalidzkiej z 18 marca 1921, poz. 195 Dz. Ust. w brzmieniu ustawy z 4 sierpnia 1922, poz. 608 Dz. Ust., liczyć należy od pierwszego dnia miesiąca, następującego po wniesieniu podania, zawierającego zgłoszenie roszczenia, a nie od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dodatkowym przedłożeniu dokumentów przez stronę.

(14 czerwca 1929 r., l. rej. 1801/27; Z. W. Nr. 88 A).

16. Urzędami kompetentnymi do przyjmowania i rejestrowania na obszarze b. Galicji zgłoszeń w przedmiocie roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego były do czasu wejścia w życie ustawy z 18 marca 1921 o zaopatrzeniu inwalidów poz. 121 Dz. Ust. wyłącznie ekspozytury Sekcji Opieki Ministerstwa Spraw Wojskowych.

(18 czerwca 1929 r., l. rej. 1636/27; Z. W. Nr. 89 A).

17. Na zasadzie przepisów, zawartych w par. 128 — 131 i 136 rozporządzenia wykonawczego (do ustawy inwalidzkiej) z dn. 10 stycznia 1923 r. Dz. Ust. poz. 132 w brzmieniu rozporządzenia z dn. 22 czerwca 1928 r. Dz. Ust. poz. 654 władze skarbowe powołane są do przyznawania i wymierzania zaopatrzenia dla pozostałych po inwalidach wojennych, po poległych, zmarłych i zaginionych zupełnie samodzielnie, a w szczególności orzekają również samodzielnie i o związku przyczynowym pomiędzy śmiercią a służbą wojskową.

(14 stycznia 1930 r., l. rej. 1078/28).

18. Z postanowień instrukcji dla inwalidzkich komisji odwoławczych z dn. 15 maja 1923 r. poz. Nr. 232 Monitora Polskiego wynika, że komisje te decyzje w przedmiocie ustalenia stanu zdrowia odwoławców oraz określenia stopnia utraty zdolności zarobkowej opierać winny wyłącznie: bądź na wynikach badania członków — lekarzy tych komisji bądź na wynikach badania szpitalnego, przez komisję zarządzonego, bądź wreszcie na wynikach opinii rzeczoznawców — lekarzy, przesłuchanych na odroczonej w tym celu rozprawie — nie mogą zaś pomienione komisje

przy odnośnych decyzjach przyjmować pod uwagę opinii lekarskich, wyrażonych w przedkładanych przez adwokatów świadectwach.

(28 marca 1930 r., l. rej. 2646/27).

19. W razie zakwestjonowania w odwołaniu od orzeczenia komisji inwalidzkiej I instancji określenia stanu zdrowia odwoławcy, jako niezgodnego z rzeczywistością, inwalidzka komisja odwoławcza obowiązana jest poddać odwoławcę zbadaniu lekarskiemu w toku postępowania przed II instancją.

(8 kwietnia 1930 r., l. rej. 4125/27).

20. Podług ust. 2 art. 27 ustawy inwalidzkiej z dn. 18 marca 1921 r. Dz. Ust. poz. 195 otrzymywanie przez inwalidę wojennego względnie przez pozostałych zaopatrzenia na zasadzie ustaw o ubezpieczeniach społecznych nie stanowi przeszkody do przyznania i równoczesnego otrzymywania zaopatrzenia podług przepisów tejże ustawy inwalidzkiej.

(19 maja 1930 r., l. rej. 1814/28).

21. Przepis, objęty ustępem ostatnim art. 24 ustawy inwalidzkiej z dn. 18 marca 1921 r., poz. 195 Dziennik Ustaw w brzmieniu ustawy z dn. 4 sierpnia 1922 r., poz. 608 Dz. Ust., nie miał zastosowania do osób roszcujących pretensje do zaopatrzenia inwalidzkiego, które uchybiły terminowi, ustanowionemu postanowieniem ustępu pierwszego cytowanego art.

(3 czerwca 1930 r., l. rej. 473/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 546).

22. Zgłoszenie roszczeń inwalidzkich wobec władz państwa zaborczego nie zwalnia od obowiązku zgłoszenia, przewidzianego przepisem ustępu pierwszego art. 24 ustawy z dn. 18 marca 1921 r., poz. 195 Dz. Ust.

(13 czerwca 1930 r., l. rej. 4085/27).

23. Osoba, pobierająca już zaopatrzenie wdowie na podstawie art. 14 ustawy inwalidzkiej z dnia 18 marca 1921 r. nie może być uznana za niezaopatrzoną w rozumieniu art. 20 tejże ustawy.

(9 września 1930 r., l. rej. 3392/28).

KASY CHORYCH.

1. Dostosowanie uposażenia pracowników komunalnych gminy m. Wadowice do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 30 grudnia 1924 r., poz. 1073 Dz. Ust. jest bez wpływu na obowiązek ubezpieczenia tych funkcjonarjuszów na wypadek choroby na zasadzie art. 3 ust. 4 ustawy z 19 maja 1920 r., poz. 272 Dz. Ust.

(7 listopada 1928 r., l. rej. 4379/26; Z. W. Nr. 1556).

2. Za gospodarstwa wiejskie w rozumieniu § 1 rozp. minist. z 28 stycznia 1922 r., poz. 149 Dz. Ust. zwolnione tymczasowo od obowiązku ubezpie-

czenia służby domowej na wypadek choroby, należy uważać gospodarstwa rolne, położone na wsi, t. j. w obrębie gmin wiejskich.

(12 grudnia 1928 r., l. rej. 184/27; Z. W. Nr. 1602).

3. Spór pomiędzy obowiązkowo ubezpieczonym a zarządem Kasy Chorych w przedmiocie udzielenia świadczeń, wyłączonej w art. 22 ustawy z dn. 19 maja 1920 r. (Dz. Ust. poz. 272) członkom rodziny obowiązkowo ubezpieczonego, wymienionym w art. 33 tej ustawy, podlega kompetencji Komisji Rozjemczej.

(11 października 1929 r., l. rej. 2542/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 230).

4. Skreślenie z porządku dziennego posiedzenia Rady Kasy Chorych spraw przedłożonych jej przez Zarząd względnie Komisarza Kasy, a należących do jej zakresu działania w myśl art. 66 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. Ust. poz. 272) nie może być uznane samo przez się za powód dostateczny do rozwiązania względnie zawieszenia władz Kasy na zasadzie art. 100 tejże ustawy.

(19 listopada 1929 r., l. rej. 2347/27).

5. Do istoty pojęcia pracy chałupniczej w rozumieniu art. 6 ustawy z d. 19 maja 1920 r. (Dz. U. poz. 272) o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby należy między innymi, by praca wykonywana była na rachunek przedsiębiorcy, pośrednika, majstra, lub kupca.

(4 kwietnia 1930 r., l. rej. 3044/28).

6. Ustanowiony w art. 15 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. Ustaw poz. 272) o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby, obowiązek zawiadomienia zarządu Kasy Chorych o przyjęciu pracownika do pracy może być uważany za spełniony tylko w tym razie, gdy zarząd Kasy Chorych otrzymał pismo pracodawcy o temże przyjęciu.

(9 kwietnia 1930 r., l. rej. 2129/28; P. P. A. r. 1930, kw. IV, str. 515).

7. Instancja odwoławcza dla odwołań od orzeczeń, wydanych na zasadzie art. 76 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. Ustaw poz. 272) o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby, władna jest zniżyć opłatę dodatkową, wymierzoną na zasadzie art. 16 tejże ustawy.

(9 kwietnia 1930 r., l. rej. 2129/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 515).

8. Pretensje Kas Chorych o zwrot świadczeń, nienależnie udzielonych osobom, nie będącym członkami Kasy Chorych, względnie osobom, które zostały wprowadzone uznane za członków, lecz co do których uznanie to następnie cofnięto, nie podlegają orzecznictwu władz, określonych w ustawie z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. Ustaw poz. 272).

(11 kwietnia 1930 r., l. rej. 1221/28; P. P. A. r. 1930, kw. IV, str. 518).

9. W sprawach, dotyczących obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby, władzą administracyjną orzekającą w pierwszej instancji na obsza-

rze b. zaboru austriackiego jest Starostwo, od orzeczenia którego służy odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego (art. 106 ustawy z dn. 19 maja 1920 r. Dz. Ust. poz. 272 i par. 1 i 82 roz. Prezydenta R. P. z dn. 22. III 1928 r. Dz. Ust. poz. 341).

(22 kwietnia 1930 r., l. rej. 2966/28).

10. Według art. 16 ustawy z dn. 19 maja 1920 r. Dz. Ust. poz. 272 wymiar dodatkowej opłaty za niezgłoszenie w ciągu 3 względnie 5 dni od daty przyjęcia do pracy podlegającego ubezpieczeniu na wypadek choroby pracownika w Kasie Chorych uzależniony jest jedynie od faktu niezgłoszenia podlegającego ubezpieczeniu pracownika w ustawowym terminie nie zaś od ustalenia zaniedbania, lub złej woli względnie winy ze strony pracodawcy.

(23 maja 1930 r., l. rej. 3587/28).

11. Wyłączenie miasta z powiatu i utworzenie odrębnego powiatu miejskiego nie jest podstawą prawną dla obowiązku władzy do utworzenia oddzielnej Kasy Chorych w myśl art. 1 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. Dz. Ust. poz. 272.

(30 maja 1930 r., l. rej. 172/28; P. P. A. r. 1930, kw. IV, str. 542).

KONCESJE.

1. Do wykonywania czynności miejscowo-policyjnych, wpływających z postanowień niem. ustawy przemysłowej, powołany jest w m. Tarnowskie Góry burmistrz, jako miejscowa władza policyjna, nie zaś Komisarjat Śląskiej Policji Wojewódzkiej.

(10 października 1928 r., l. rej. 1482/26; Z. W. Nr. 1522^{*)}).

2. Utrata koncesji szynkarskiej, przewidziana w art. 8 ustęp 3 ustawy z 23 kwietnia 1920 r., poz. 299/1922 Dz. Ust. uzależniona jest jedynie od dwukrotnego przekroczenia przepisów tej ustawy, nie zaś od dwukrotnego ukarania za te przekroczenia.

(17 października 1928 r., l. rej. 4911/26; Z. W. Nr. 1529).

3. W postępowaniu sporno-administracyjnym niema przepisu prawnego, któryby zabraniał Sądowi Administracyjnemu doręczania wezwań, wyroków i t. d. bezpośrednio stronie w wypadku, gdy jest ona zastąpiona przez pełnomocnika procesowego.

(17 października 1928 r., l. rej. 4911/26; Z. W. Nr. 1529).

4. Pośrednictwo przy inkasowaniu wierzytelności prywatnych nie stanowi czynności bankowej, względnie bankierskiej w rozumieniu ustaw z 23 marca 1920 r., poz. 175 Dz. Ust. i z 27 grudnia 1924 r., poz. 1018 Dz. Ust.

(18 października 1928 r., l. rej. 1009/25; Z. W. Nr. 1531^{**}).

^{*)} Wyrok N. T. A. zapadł w przedmiocie odebrania koncesji szynkarskiej.

^{**} Wyrok N. T. A. zapadł w sprawie udzielenia koncesji na prowadzenie biura pośrednictwa przy inkasowaniu wierzytelności prywatnych.

5. Ustanowiona w par. 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 8 lipca 1925 r., Dz. Ust. poz. 520, kolejność w cofaniu koncesji na charakter, wiążący władze. Strona, która twierdzi, że powyższa kolejność nie została w danym wypadku zachowana, winna wskazać konkretne wypadki, naruszające tę kolejność.

(7 stycznia 1930 r., l. rej. 2738/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 225).

6. Postanowienia rosyjskie, dotyczące aptek filjalnych i wiejskich, oparte na przepisach z lat 1873—1906 obowiązują na terenie b. Królestwa Kongresowego.

(27 lutego 1930 r., l. rej. 244/29).

7. Postanowienie art. 79 ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 r., poz. 756 Dz. Ust. (art. 78 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 26 marca 1927 r., poz. 289 Dz. Ust.) nadaje władzy prawo swobodnego uznania nie tylko przy nadawaniu, lecz także przy odwoływaniu koncesji na sprzedaż i wyszynk napojów alkoholowych.

(7 kwietnia 1930 r., l. rej. 2739/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 255).

8. Na wyszynk i sprzedaż wszelkich napojów alkoholowych, zawierających ponad 2,5% alkoholu (art. 1 ustawy z 23 kwietnia 1920 r., poz. 299/22 Dz. Ust.), potrzebne jest na zasadzie ustawy o monopolu spirytusowym z dn. 31 lipca 1924 r., poz. 756 Dz. Ust. wyjednanie koncesji.

(7 kwietnia 1930 r., l. rej. 2739/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 255).

9. Cofnięcie koncesji szynkarskiej bez odszkodowania w myśl art. 78 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r., poz. 289 Dz. Ust. nie jest sprzeczne z art. 99 Konstytucji.

(4 września 1930 r., l. rej. 2281/28).

SPRAWY LEKARSKIE.

Stosownie do przepisów zawartych w art. 3-im ustawy z 20 grudnia 1921 r., poz. 762 Dz. Ust. osoby, pragnące korzystać z przysługującego im prawa wykonywania praktyki lekarskiej, winny zarejestrować się w odnośnym Ministerstwie, składając dowody uprawnień w myśl art. 2-go tejże ustawy.

(10 kwietnia 1928 r., l. rej. 295/27; Z. W. Nr. 1427).

SPRAWY LEŚNE.

1. Wyraźne, czy też milczące zezwolenie urzędów ochrony leśnej, o którym mowa w art. 3 ustawy z 7 kwietnia 1922 r., poz. 239 Dz. Ust., na wydzielenie tytułem wynagrodzenia za serwituty przestrzeni leśnej zawiera w sobie uznanie, że dane obszary są pozbawione cech ochronnych, i zarazem

zawiera zezwolenie na wyrąb drzewostanu i na zmianę użytkowania tychże obszarów.

(17 kwietnia 1929 r., l. rej. 2064/27; Z. W. Nr. 61 A).

2. Okoliczność, iż dany obszar stanowi las ochronny, nie jest dostateczną podstawą do odmowy zezwolenia na przewłaszczenie tego obszaru leśnego na zasadzie art. 3 rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1929 r., poz. 428 Dz. Ust..

(20 marca 1930 r., l. rej. 1847/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 276).

3. Przy parcelacji obszarów leśnych niepodlegających obowiązkowi parcelacyjnemu uzyskanie uprzedniego zezwolenia na parcelację jest zbędne.

(20 marca 1930 r., l. rej. 1847/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 276).

4. Przepis art. 2 lit. a. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 czerwca 1927 r., poz. 504 Dz. Ust. zawiera ograniczenie swobodnego uznania władzy w kierunku udzielenia zezwolenia na zmianę uprawy leśnej, a nie w kierunku odmowy takiego zezwolenia.

(4 września 1930 r., l. rej. 1407/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 554).

5. Brak odpowiedzi władz ochrony leśnej w terminie, wskazanym w art. 31 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 1 lutego 1927 r., poz. 75 Dz. Ust. stwarza jedynie domniemanie prawne zgody na wyrąb i zmianę użytkowania lasu.

(13 października 1930 r., l. rej. 1732/28).

LIKWIDACJA MAJĄTKÓW NIEMIECKICH.

1. Twierdzenie właściciela likwidowanego majątku, że w dniu 10 stycznia 1920 r. był z samego prawa obywatelem Państwa Polskiego, nieoparte zaświadczeniem właściwej władzy administracji ogólnej, iż wszczęte zostało w tym względzie postępowanie przed tą władzą, nie jest dostateczną podstawą do uwzględnienia z tego tytułu wniesionego przeciw likwidacji sprzeciwu, lub choćby nawet do wstrzymania jego załatwienia.

(13 kwietnia 1928 r., l. rej. 2427/26; Z. W. Nr. 1431).

2. W sprawach dotyczących likwidacji majątków rolnych dla ważności posiedzenia Komitetu Likwidacyjnego wystarcza obecność delegata jednego z dwóch ministrów, a mianowicie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych lub Ministra Reform Rolnych.

(3 grudnia 1928 r., l. rej. 1194/27; Z. W. Nr. 1588).

3. Komitet Likwidacyjny, który poprzednio prawomocnie uchylił wdrożenie postępowania likwidacyjnego z ustawy z 15 lipca 1920 r., poz. 467 Dz. Ust. względem majątku pewnej osoby, jest uprawniony, w razie wyjścia na jaw nowych okoliczności, dla sprawy istotnych, do wdrożenia ponownie postępowania likwidacyjnego względem tego samego majątku, bez zarzą-

dzienia formalnego wznowienia postępowania lub uchylenia poprzedniego swego orzeczenia.

(29 maja 1929 r., l. rej. 200/27; Z. W. Nr. 83 A).

4. Ogłoszenie uchwały Komitetu Likwidacyjnego w Monitorze Polskim jest zbędne w wypadkach, w których uchwała została doręczona samemu właścicielowi lub jego pełnomocnikowi.

(30 grudnia 1929 r., l. rej. 2607/29).

5. Potrąceniu z ceny likwidowanego majątku obywatela niemieckiego podlegają koszty postępowania likwidacyjnego, o ile zostały faktycznie poniesione i uzasadnione.

(20 lutego 1930 r., l. rej. 4250/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 502).

6. Kwestja zwalniania majątków, praw i interesów od likwidacji (par 4 pkt. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 6 maja 1925 r., poz. 357 Dz. Ust.) pozostawiona jest swobodnemu uznaniu Komitetu Likwidacyjnego.

(17 marca 1930 r., l. rej. 2994/28).

OBYWATELSTWO I PRZYNALEŻNOŚĆ.

1. Nabycie obywatelstwa Litwy Środkowej w sposób, określony art. 1 p. 4 dekretu Naczelnego Dowódcy Litwy Środkowej z dnia 7 stycznia 1921 r. (Dz. Urzęd. Tymczasowej Komisji Rządzącej w Wilnie z dnia 15 stycznia 1921 r.) nie jest uzależnione od wieku danej osoby.

(29 lutego 1928 r., l. rej. 384/26; Z. W. Nr. 1396).

2. Przepis, zawarty w p. I ustęp 1 protokołu końcowego do Konwencji Wiedeńskiej, poz. 148/1925 Dz. Ust. ma zastosowanie wyłącznie do wypadków, w których spełnione są wszystkie warunki, wyszczególnione w tymże przepisie.

(7 marca 1928 r., l. rej. 3348/27; Z. W. Nr. 1403).

3. Uznanie urzędu za nadany stałe w rozumieniu art. 5 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 czerwca 1920 r., poz. 320 Dz. Ust. do ustawy o obywatelstwie nie jest uzależnione od nabycia przez daną osobę prawa nieusuwalności w myśl art. 24 tymczasowych przepisów służbowych dla urzędników państwowych, poz. 13 Dz. Pr. z r. 1918.

(16 maja 1928 r., l. rej. 4065/27; Z. W. Nr. 1458).

4. Urząd Wojewódzki, ustalając w toku instancyj, czy w poszczególnym wypadku zostało obywatelstwo polskie nabyte z tytułu objęcia urzędu w polskiej cywilnej służbie państwowej, jest — w braku decyzji władzy służbowej o ważności odnośnej nominacji — powołany do samoistnego zdecydowania, czy dana nominacja nastąpiła z zachowaniem wymogów, przewidzianych w art. 4 tymczasowych przepisów służbowych dla urzędni-

ków państwowych z r. 1918, poz. 13 Dz. Pr. i czy w konsekwencji nominacja ta mogła spowodować nabycie obywatelstwa polskiego.

(16 maja 1928 r., l. rej. 4065/27; Z. W. Nr. 1458).

5. Umotywowana odmowa nadania obywatelstwa polskiego nie jest bezwzględnie wyłączona z pod rozpoznania przez N. T. A. *)

(25 maja 1928 r., l. rej. 2286/26; Z. W. Nr. 1467).

6. Okoliczność, że posiadacz paszportu został w tym dokumencie określony jako obywatel polski, nie stwarza podstawy dla niego do żądania, by z tego tytułu był w przyszłości uważany za obywatela polskiego.

(5 grudnia 1928 r., l. rej. 5386/26; Z. W. Nr. 1592).

7. Okoliczność, że ojciec byłby nabył obywatelstwo polskie z tytułu urodzenia się na obszarze, uznanym za część składową Polski, gdyby był dożył dnia 10 stycznia 1920 r., jest według Konwencji Wiedeńskiej (poz. 148 Dz. Ust. z r. 1925) dla obywatelstwa dzieci bez znaczenia.

(19 grudnia 1928 r., l. rej. 534/27; Z. W. Nr. 1610).

8. Rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 11 sierpnia 1920 r., poz. 540 Dz. Ust. w przedmiocie utraty obywatelstwa polskiego wskutek niespełnienia obowiązku służby wojskowej nie utraciło mocy obowiązującej przez sam fakt zawarcia pokoju.

(16 stycznia 1929 r., l. rej. 88/27; Z. W. Nr. 3 A).

9. Paszport niemiecki, wydany przed wejściem w życie Konwencji Wiedeńskiej (poz. 148/1925 Dz. Ust.) sam przez się nie dowodzi, że co do danej osoby spełnione zostały warunki, określone w p. d. § 2 art. 7 tejże Konwencji, a dotyczące nabycia obywatelstwa niemieckiego.

(23 stycznia 1929 r., l. rej. 463/27; Z. W. Nr. 8 A).

10. Paszport niemiecki, wydany po dniu wejścia w życie Konwencji Wiedeńskiej (poz. 148/1925 Dz. Ust.), stanowi dla władzy, orzekającej o obywatelstwie polskim, dostateczną podstawę do przyjęcia, że co do danej osoby zaistniały warunki, określone w p. d. § 2 art. 7 tejże Konwen-

*) ...Gdy zaś okoliczności faktyczne, przytoczone w uzasadnieniu nie mogą — rzecz jasna — polegać na dowolnych twierdzeniach władzy, a wobec tego winny być ustalone według ogólnych zasad postępowania dowodowego, zaś wnioski prawne, wysnute z ustaleń faktycznych, nie mogą być sprzeczne z prawem, przeto władzy w umotywowaniu swej decyzji w obu powyższych kierunkach nie wolno postępować według niezem nieograniczonego swobodnego uznania a w następstwie tego umotywowana odmowa nadania obywatelstwa nie może być uważana na zasadzie art. 3 p. b) ustawy o N. T. A. za wyłączoną wogóle z pod rozpoznania przez Trybunał, gdyż według tego przepisu sprawy, w których władze administr. uprawnione są do rozstrzygnięcia według swobodnego uznania, wyłączone są z pod rozecznictwa Trybunału tylko w granicach, pozostawionych temu uznaniu (Wyrok N. T. A. z dnia 25. V. 1928 r., l. rej. 2286/26; Z. W. Nr. 1467)

cji, dotyczące obywatelstwa niemieckiego — oczywiście, o ile osoba, o którą chodzi, nie przeprowadziła dowodu przeciwnego.

(13 lutego 1929 r., l. rej. 1400/27; Z. W. Nr. 20 A).

11. Domniemania, ustanowione w p. 2 § 2 art. 4 Konwencji Wiedeńskiej poz. 148/1925 Dz. Ust., a dotyczące zamiaru powrotu, nie są domniemaniami, nie dającymi się obalić (praesumptiones iuris et de iure).

(25 marca 1929 r., l. rej. 324/27; Z. W. Nr. 50 A).

12. Zachowanie urządzonego mieszkania przemawia przeciw przyjęciu, że siedziba została zwinięta w rozumieniu § 2 art. 4 Konwencji Wiedeńskiej (Dz. Ust. poz. 148/25).

(23 kwietnia 1929 r., l. rej. 332/27).

13. Urzędnicy ewangelickiej gminy kościelnej, o ile nie podpadają pod pojęcie osób duchownych, nie nabywają z tytułu swego urzędu przynależności gminnej na zasadzie § 10 ustawy z dnia 5 grudnia 1896 r. (austr. Dz. P. P. Nr. 222).

(1 maja 1929 r., l. rej. 2833/27; Z. W. Nr. 71 A).

14. Zwinięcie siedziby, o którym mowa w art. 4 § 2 ustęp 1 Konwencji Wiedeńskiej o obywatelstwie i opcji (Dz. U. poz. 148/25) następuje w wypadkach, w których dana osoba nie ma własnego mieszkania, lecz korzysta z mieszkania osób innych przez zaniechanie tego korzystania dla potrzeb osobistych.

(26 czerwca 1929 r., l. rej. 687/27).

15. Wobec zatwierdzenia przez Rząd Polski rozporządzenia Rady Narodowej Księstwa Cieszyńskiego z dnia 18 grudnia 1918 (Dz. U. Rady Narod. Ks. Ciesz. Nr. 2, poz. 39 ex 1919) niema dostatecznej podstawy do przyjęcia, że Rząd Krajowy Księstwa Cieszyńskiego nie był władzą Państwa Polskiego.

(15 października 1929 r., l. rej. 1137/27 w sprawie nadania obywatelstwa polskiego przez Rząd Krajowy Ks. Ciesz.; P. P. A., r. 1930, kw. I, str. 116).

16. Byli obywatele byłego Imperjum Rosyjskiego, którzy nabyli na zasadzie art. VI p. 1 (zdanie drugie) Traktatu Ryskiego (Dz. Ust. poz. 300 z r. 1921) obywatelstwo rosyjskie względnie ukraińskie utracili z dniem 30 kwietnia 1921 r. obywatelstwo polskie nabyte ewentualnie poprzednio z tytułu urodzenia się na obszarze wchodzącym w skład Polski.

(22 października 1929 r., l. rej. 2484/27).

17. Art. 4 Traktatu Wersalskiego (Dz. Ust. poz. 728/1920), dotyczący nabycia obywatelstwa polskiego z tytułu urodzenia, nie został nawet pośrednio uchylony art. 70 traktatu pokoju z Austrią (Dz. Ust. Nr. 17/25).

(8 listopada 1929 r., l. rej. 3179/27 i 329/28; P. P. A. r. 1930, kw. I, str. 124).

18. Do istoty pochodzenia polskiego w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. poz. 44) o obywatelstwie polskim nie należy, by dana osoba sama ujawniała swoją przynależność do narodowości polskiej.

(3 grudnia 1929 r., l. rej. 3349/27; O. S. P. r. 1930, Nr. 546).

19. Okoliczności, wskazujące na zamiar wyemigrowania, o których mowa w art. 17 Konwencji Wiedeńskiej, nie są identyczne z okolicznościami, wypełniającymi pojęcie porzucenia mieszkania, w rozumieniu art. 4 par. 2 tejże Konwencji.

(11 grudnia 1929 r., l. rej. 1535/27; O. S. P. r. 1930, Nr. 544).

20. Postanowienia o obywatelstwie osób, które w dniu 10 stycznia 1920 r. nie miały ukończonych lat 18, zawarte w zdaniu pierwszym par. 2 art. 8 Konwencji Wiedeńskiej (Dz. Ust. R. P., poz. 148 z r. 1925), nie mają zastosowania do wypadków, w których ojciec względnie matka tych osób nie żyli w dniu 10 stycznia 1920 r.

(18 grudnia 1929 r., l. rej. 483/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 249).

21. Fakt spisania przed notariuszem kontraktu sprzedaży nieruchomości nie wyklucza możliwości dowodu, w celu rozstrzygnięcia ważności opcji mileżącej z art. 17 Konwencji Wiedeńskiej (Dz. Ust. poz. 148/25), że to oświadczenie woli nastąpiło wskutek chorobliwego zakłócenia czynności umysłowych w stopniu, wykluczającym swobodne powzięcie decyzji a niedostrzegalnym dla notariusza.

(3 stycznia 1930 r., l. rej. 3798/27; O. S. P., 1930, Nr. 444).

22. Postanowienia dotyczące obywatelstwa kobiet zamężnych, zawarte w ustępie 2 art. 2 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust., poz. 358), jako sprzeczne z Konwencją Wiedeńską (Dz. Ust. poz. 148 z r. 1925) utraciły z chwilą wejścia jej w życie moc obowiązującą.

(8 stycznia 1930 r., l. rej. 1946/28).

23. Legitymacja prawna do żądania uznania obywatelstwa polskiego na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. poz. 44) uzależniona jest między innymi od tego, że danej osobie nie służy obywatelstwo polskie z innego tytułu prawnego.

(24 stycznia 1930 r., l. rej. 2543/28).

24. Prawo do zapisu do ksiąg ludności stałej, jako tytuł do nabycia obywatelstwa polskiego, na zasadzie art. 2 p. I ust. a. ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust., poz. 44) istnieje tylko tak długo, jak długo trwa stałe zamieszkanie względnie osiedlenie się danej osoby.

(31 stycznia 1930 r., l. rej. 2526/28).

25. Obywatele rosyjscy nabyli z tytułu zamieszkania na zasadzie art. 3 Traktatu Wersalskiego (Dz. Ust. poz. 728/20) z dniem wejścia w życie tegoż traktatu obywatelstwo polskie niezależnie od postanowień Traktatu

Ryskiego (Dz. Ust. poz. 300/21), co nie wyłącza oczywiście możliwości utraty następnie tegoż obywatelstwa na zasadzie art. 11 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r., poz. 44 Dz. Ust. przez nabycie obywatelstwa obcego np. przez nabycie obywatelstwa Rosji Sowieckiej na zasadzie art. VI Traktatu Ryskiego.

(19 marca 1930 r., l. rej. 2745/29; G. A. P. P.Nr. 3/1931 r.).

26. Dla utraty obywatelstwa polskiego na podstawie art. 7 par. 2 ustęp d. Konwencji Wiedeńskiej (Dz. Ust. poz. 148 z r. 1925) przez nabycie obywatelstwa niemieckiego z tytułu państwowej służby niemieckiej jest bez znaczenia, czy dana osoba pozostawała w tejże służbie po dniu 10 stycznia 1922 r., jak to jest wymaganem w p. e. tegoż paragrafu.

(17 września 1930 r., l. rej. 411/29).

OCHRONA GRANIC PAŃSTWA.

Rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r. Dz. Ust. poz. 426 o ochronie granic nie utraciło mocy obowiązującej przez sam upływ czasu (zakończenie wojny).

(22 listopada 1929 r., l. rej. 4388/27).

OPIEKA SPOŁECZNA.

1. Przed wejściem w życie ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. ,poz. 726 Dz. Ust. gminy wiejskie i miejskie b. zaboru rosyjskiego były obowiązane do utrzymywania swych ubogich, niezdolnych do pracy, a więc i do zwrotu kosztów opieki, wyłożonych przez inne gminy.

(19 marca 1929 r., l. rej. 1514/27; Z. W. Nr. 43 A).

2. Drobna zapomoga 6 zł. miesięcznie, przyznana przez Związek dla wspierania ubogich miejsca pobytu robotnicy fabrycznej z 2-em dziećmi z powodu jej niewystarczającego zarobku, nie może być uważana za wsparcie z tytułu ubóstwa, którego zwrotu możnaby się domagać od ostatecznie zobowiązanego związku ubogich po myśli § 28 ustawy niemieckiej o domicylu wsparcia z dnia 30 maja 1908 r. (Dz. Ust. Rzeszy Nr. 381).

(3 kwietnia 1929 r., l. rej. 2425/27; Z. W. Nr. 54 A).

3. Brak pracy u osoby zdolnej do pracy może uzasadnić czasowo potrzebę wsparcia według ustawy niemieckiej o domicylu wsparcia z dnia 30 maja 1908 r. tylko wówczas, jeżeli ustalono, że mimo wyczerpania wszelkich danych możliwości nie można było pracy uzyskać.

(24 maja 1929 r., l. rej. 1145/27; Z. W. Nr. 80 A).

OPŁATY POCZTOWE.

Pocztowa opłata ulgowa za czasopisma „przekazywane przez wydawców“ w rozumieniu poz. 8 I b. taryfy pocztowej z dnia 24 lipca 1926 r.

(Dz. Ust. poz. 490) nie dotyczy czasopism względnie wydawnictw, niezgłoszonych przez wydawcę do prenumeraty za pośrednictwem poczty w myśl rozporządzenia ministerjalnego z dnia 6-go października 1925 roku (Dz. Ust. poz. 763).

(5 marca 1930 r., l. rej. 2350/28; P. P. A., r. 1930, kwart. IV, str. 513—514).

PASZPORTY.

Dla stwierdzenia niezamożności, jako warunku do uzyskania na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. (Dz. Ust. poz. 672) paszportu ulgowego na wyjazd zagranicę celem leczenia się, może mieć prawo żądania utrzymania od krewnych w linii prostej, służące danej osobie na zasadzie par. 1601 i 1602 niemieckiego kodeksu cywilnego, znaczenie istotne.

(18 września 1929 r., l. rej. 763/29; P. P. A., r. 1930, kw. I, str. 134).

POLICJA.

1. Do wykonania czynności miejscowo-policyjnych, wypływających z postanowień niemieckiej ustawy przemysłowej, powołany jest w m. Tarnowskie Góry burmistrz, jako miejscowa władza policyjna, nie zaś Komisarjat Śląskiej Policji Wojewódzkiej.

(10 października 1928 r., l. rej. 1482/26; Z. W. Nr. 1522 *).

2. Na zasadzie pkt. i) § 6 pruskiej ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (Zb. Ust. str. 265) Wojewoda władny jest uregulować zarządzeniem policyjnym kwestję języka napisów na miejscach publicznych.

(10 grudnia 1928 r., l. rej. 2994/26; Z. W. Nr. 1595).

PRAWO WODNE.

1. Pozwolenie przemysłowe na budowę młyna wodnego, nie normujące prawa użytkowania wody, nie może być uznane za specjalny tytuł prawny w rozumieniu art. 252 ust. I ustawy wodnej.

(13 września 1929 r., l. rej. 2890/27).

2. Czas trwania prawa użytkowania wody, stwierdzonego na zasadzie art. 252 ust. II ustawy wodnej, jest określony w samym tym przepisie, a wobec tego nie jest dopuszczalne ograniczenie tego prawa orzeczeniem władzy na pewien czasokres.

(13 września 1929 r., l. rej. 2890/27).

3. Z art. 45 punkty 1 i 2 w związku z art. 21 ustawy wodnej wynika, że do odprowadzenia zanieczyszczonych wód za pomocą kanalizacji do

*) Wyrok N. T. A. zapadł w przedmiocie odebrania koncesji szynkarskiej.

innych wód wymagane jest pozwolenie władzy wodnej, o ile nie zachodzi wypadek, przewidziany w ustępie trzecim art. 45 ustawy wodnej.

(23 października 1929 r., l. rej. 3371/27; O. S. P. r. 1930, Nr. 555).

4. Rów, będący dziełem ręki ludzkiej, nie stanowi naturalnego odpływu wody w rozumieniu art. 17, ustęp drugi, ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. Ust. poz. 936).

(15 stycznia 1930 r., l. rej. 466/28; P. P. A. r. 1930, kw. III, str. 367).

5. Woda w rowach odpływowych jest płynącą wodą prywatną (art. 5 ustęp pierwszy ustawy wodnej).

(12 marca 1930 r., l. rej. 4792/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 273).

6. Art. 17 ustawy wodnej (Dz. Ust. 574 z r. 1928) zobowiązuje właściciela gruntu niżej położonego do znoszenia naturalnego odpływu wody z gruntu wyżej położonego, a nie nakłada na niego poza wypadkami wymienionymi w art. 4 obowiązku przeprowadzenia urządzeń, mających na celu ulepszenie tego odpływu.

(12 września 1930 r., l. rej. 5058/28).

SPRAWY PRZEMYSŁOWE.

1. Do wykonania czynności miejscowo-policyjnych, wypływających z postanowień niemieckiej ustawy przemysłowej, powołany jest w m. Tarnowskie Góry burmistrz, jako miejscowa władza policyjna, nie zaś Komisarjat Śląskiej Policji Wojewódzkiej *).

(10 października 1928 r., l. rej. 1482/26; Z. W. Nr. 1522).

2. O ile w istniejących i przez władzę na zasadzie §§ 25 i 26 austr. ustawy przem. zatwierdzonych zakładach przemysłowych występują z biegiem czasu wady i braki, zagrażające bezpieczeństwu publicznemu lub naruszające prawa sąsiadów, wynikające z przepisów prawa publicznego, może władza czy to na skutek skargi zainteresowanych sąsiadów, czy to z urzędu żądać usunięcia tych braków, a nawet wstrzymać wykonywanie przedsiębiorstwa *).

(18 października 1928 r., l. rej. 1051/26; Z. W. Nr. 1532).

3. O ile z wydanym na zasadzie austrjackiej ustawy przemysłowej orzeczeniem, skazującym na grzywnę wzgl. areszt za nieprawne wykonywanie przemysłu rękodzielczego, łączy się zakaz wykonania tego przemysłu, to zakaz ten, jako pozostający w integralnej łączności z orzeczeniem karnym, nie podlega rozpatrzeniu przez N. T. A.

(15 listopada 1928 r., l. rej. 2311/26; Z. W. Nr. 1568).

*) Wyrok N. T. A. zapadł w sprawie konsensu przemysłowo-budowlanego na uruchomienie fabryki (uwaga wydawcy).

*) Wyrok N. T. A. zapadł w sprawie odebrania koncesji szynkarskiej (uwaga wydawcy).

PRZYMUSOWY ZARZĄD.

Wprowadzenie przymusowego zarządu państwowego w Telefonach Warszawskich należało na mocy art. 2 pkt. c) dekretu z 16 grudnia 1918 r., poz. 67 Dz. Ust. aż do czasu wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 25 maja 1927 r., poz. 437 Dz. Ust. do Ministra Spraw Wewnętrznych.

(4 lutego 1929 r., l. rej. 1344/26 i 1345/26; Z. W. Nr. 15 A).

SPRAWY ROLNE.

1. Komasacja gruntów.

1. Ustawa o scalaniu gruntów z 31 lipca 1923 r., poz. 718 Dz. Ust. nie uchyliła postanowień austrj. rozporządzenia cesarskiego z 1 maja 1916 r. Nr. 147 Dz. P. P. o uregulowaniu stosunków posiadłości gruntowych w okolicy miejsc obwarowanych.

(4 czerwca 1928 r., l. rej. 110/26; Z. W. Nr. 1474).

2. Pozbawienie mierniczego przez Ministra Reform Rolnych prawa wykonywania prac scaleniowych, o którym mówi art. 10 ustawy scaleniowej poz. 244/1926 Dz. Ust., tak w myśl rozporządzenia Min. Reform Rolnych z 11 kwietnia 1924 r., poz. 466 Dz. Ust., jak również w myśl rozporządzenia Min. Reform Rolnych z 27 kwietnia 1927 r., poz. 393 Dz. Ust. winno być poprzedzone ostrzeżeniem ze strony właściwego Okręgowego Urzędu Ziemskiego, to jest tego Okręgowego Urzędu, który zwrócił się do Ministra z wnioskiem o pozbawienie mierniczego tych praw.

(19 marca 1929 r., l. rej. 1278/27; Z. W. Nr. 42 A).

2. Osadnictwo wojskowe.

Nawet po wejściu w życie rozporządzenia Ministrów Reform Rolnych, Rolnictwa oraz Spraw Wojskowych z dnia 29 kwietnia 1927 r., poz. 631 Dz. Ust. termin, przewidziany w art. 6 ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r., poz. 18/1921 Dz. Ust., liczyć należy od chwili wydania osadnikowi aktu nadawczego.

(16 października 1929 r., l. rej. 4253/27).

3. Prawo pierwokupu.

1. Ustawa o wykonaniu reformy rolnej z dnia 28 grudnia 1925 r., poz. 1/26 Dz. Ustaw, nie uchyliła rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. (Zb. Ust. Prawn. r. 1919 str. 3) o prawie pierwokupu.

(23 września 1929 r., l. rej. 3522/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 101).

2. Decyzja o zastosowaniu pierwokupu na mocy rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. (Zb. Ust. Prawn., r. 1919, str. 3) poza ograniczeniami odnośnie obszaru i terminu wykonania — należy do nieograniczonego swobodnego uznania władzy i umotywowania nie wymaga.

(23 września 1929 r., l. rej. 3522/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 101).

3. Terminy na wykonanie prawa pierwokupu, przewidziane w par. 4 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r., zb. ust. pruskich z r. 1919, str. 3, biegną od dnia otrzymania zawiadomienia o treści kontraktu przez Okręgowy Urząd Ziemski.

(30 stycznia 1930 r., l. rej. 137/29).

4. Przewłaszczenie nieruchomości.

1. Do wnoszenia prośby o zezwolenie na przewłaszczenie nieruchomości z mocy pewnej umowy legitymowane są obok osób, które daną umowę zawarły, także osoby, które dalszą umową nabyły daną nieruchomość od pierwszego nabywcy.

(26 marca 1928 r., l. rej. 839/26; Z. W. Nr. 1418).

2. Okoliczność, że nabywca nieruchomości, przed zatwierdzeniem jeszcze przez władze ziemskie umowy, odstępuje tę nieruchomość osobie trzeciej, nie stoi na przeszkodzie zezwoleniu na przeniesienie prawa własności z pierwotnego właściciela wprost na tę osobę trzecią, jeżeli wszystkie trzy strony, przedstawiając istotnie warunki obu umów, wspólnie o to proszą.

(26 marca 1928 r., l. rej. 839/26; Z. W. Nr. 1418).

3. Władze ziemskie, o ile uznały ze względów polityki agrarnej dwie parcele gruntowe za jedną nierozzerwalną działkę parcelacyjną, winny uzależnić wydanie zezwolenia na całą działkę parcelacyjną od przedstawienia umowy przedwstępnej lub innego tytułu na obie parcele gruntowe, a wydanie zezwolenia na przewłaszczenie całej działki parcelacyjnej nabywcy, który przedstawił tytuł do jednej tylko parceli, daje drugiemu nabywcy, posiadającemu tytuł do drugiej parceli, podstawę do skarżenia takiego orzeczenia przed N. T. A.

(20 września 1928 r., l. rej. 4467/26; Z. W. Nr. 1506).

4. Fakt, iż nabywca nieruchomości pozbył bezpośrednio przedtem inną nieruchomość, nie stanowi sam przez się dostatecznej podstawy do zastosowania p. 1 § 3 obwieszczenia niem. Rady Związkowej z 15 marca 1918 r. niem. Dz. Pr. str. 123.

(5 listopada 1928 r., l. rej. 4030/27; Z. W. Nr. 1553).

5. O zawodzie głównym w rozumieniu p. 2 § 3 rozporządzenia z dn. 15 marca 1918 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niemieckiej str. 123) w odniesieniu do

spółek akcyjnych decyduje cel, określony w statucie spółki.

(16 maja 1929 r., l. rej. 443/28; Z. W. Nr. 78 A).

6. Terminy na wykonanie prawa pierwokupu, przewidziane w par. 4 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r., zb. ust. pruskich z r. 1919, str. 3, biegną od dnia otrzymania zawiadomienia o treści kontraktu przez Okręgowy Urząd Ziemski.

(30 stycznia 1930 r., l. rej. 137/29).

7. Okoliczność, iż dany obszar stanowi las ochronny, nie jest dostateczną podstawą do odmowy zezwolenia na przewłaszczenie tegoż obszaru leśnego na zasadzie art. 3 rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1929 r., poz. 428 Dz. Ust.

(20 marca 1930 r., l. rej. 1847/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 276).

8. Przy przewłaszczeniach nieruchomości fabrycznych miejskich w b. dzielnicy pruskiej obowiązuje rozp. Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 21 czerwca 1921 r., poz. 49 Dz. Urz. Ministra b. dzielnicy pruskiej.

(13 października 1930 r., l. rej. 390/29).

5. Reforma rolna.

1. Postanowienie art. 6 p. 2 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z 28 grudnia 1925 r., poz. 1 Dz. Ust. z 1926 r., stanowiące o działach, spowodowanych wypadkiem śmierci, zaszłym przed 14 września 1919, ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy działki zostały przeprowadzone nietylko fizycznie, lecz także i prawnie, t. zn. gdy m. in. zostały ujawnione w księgach gruntowych.

(9 listopada 1928 r., l. rej. 1549/28; Z. W. Nr. 1559).

2. Władza nie jest skrepowana w wyborze, na jaki z celów, wymienionych w art. 47 ustawy z 28 grudnia 1925 r., poz. 1/1926 r. Dz. Ust. i w jakiej kolejności należy przeznaczyć budynki i grunty w majątkach parcelowanych.

(4 lutego 1929 r., l. rej. 2574/ i 2575/27; Z. W. Nr. 16 A).

3. Opłata za nadzór nad parcelacją, o której mowa w art. 62 p. 2 i 65 p. 5 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z 28 grudnia 1925 r., poz. 1/1926 Dz. Ust., należy się nietylko przy parcelacji samoistnej, lecz również przy parcelacji uproszczonej, o której mowa w p. 2 art. 48 tejże ustawy.

(10 czerwca 1929 r., l. rej. 3681/27; Z. W. Nr. 86 A).

4. Orzeczenie, zawierające projekt parcelacyjny, jak również ogłoszenie tegoż orzeczenia winny zawierać dyspozycję co do całego obszaru, przeznaczanego już w danej chwili do parcelacji.

(9 września 1929 r., l. rej. 1926/29).

5. Za opuszczony w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1920 roku o przejęciu na własność państwa ziemi w niektórych powiatach, może być

uznany tylko majątek, w którym nie było przedstawiciela właściciela w dniu, w którym uzyskała moc obowiązującą powołana ustawa, t. zn. już w dniu 12 stycznia 1921 r. majątek musiał być opuszczony, aby mógł ulec przejęciu. Późniejsze opuszczenie majątku nie może powodować przejęcia, chociażby właściciel nie wrócił do swej siedziby przed 1 kwietnia 1921 r.

(14 października 1929 r., l. rej. 2611/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 104).

6. Przepisy ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r., poz. 1/26 Dz. Ust. mają zastosowanie do wypadków, w których orzeczenie ostateczne, wydane przed wejściem w życie tej ustawy, uchylone zostało następnie przez N. T. A., o ile orzeczenie nowe zapada już po wejściu tej ustawy w życie.

(16 października 1929 r., l. rej. 3832/27).

7. Fakt zażądania przez władze ziemskie od właściciela majątku deklaracji co do wyłączeń, przewidzianych w art. 4 ustawy z dn. 28 grudnia 1925 r., poz. 1 Dz. Ust. z r. 1926, mimo nieumieszczenia danego majątku w wykazie imiennym, nie narusza jeszcze praw tegoż właściciela w rozumieniu art. 9 ustawy o N. T. A.

(17 października 1929 r., l. rej. 4049/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 556).

8. Opinia Okręgowej Komisji Ziemskiej, o której mowa w p. 3 art. 71 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z dnia 28 grudnia 1925 r., poz. 1/26 Dz. Ust., jest ze względu na swój wiążący charakter orzeczeniem, a jako orzeczenie winna być w myśl art. 15 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r., poz. 706 Dz. Ust. doręczona stronie i podlega w myśl art. 16 tejże ustawy zażądaniu do Głównej Komisji Ziemskiej.

(24 października 1929 r., l. rej. 700/28).

9. Ustawa o wykonaniu reformy rolnej z dn. 28 grudnia 1925 r. (Dz. Ust. poz. 1/26) dotyczy nieruchomości ziemskich, posiadanych w naturze, a nie praw do idealnych części tych nieruchomości.

(28 listopada 1929 r., l. rej. 1900/29; P. P. A., r. 1930, kw. I, str. 127).

10. Okoliczność, że bezrolny pracownik, należący przez szereg lat do służby folwarcznej, w czasie poprzedzającym rozpoczęcie parcelacji majątku zajęty był już nie jako robotnik rolny ale z ramienia właściciela majątku zatrudniony był przy likwidacji gospodarstwa i poruczony miał dozór nad majątkiem oraz wydzierżawianie go w częściach, nie pozbawia go praw z art. 45 ustawy z dn. 28 grudnia 1925 r., poz. 1/26 Dz. Ust., jeżeli wskutek parcelacji danego majątku pracownik ten traci pracę.

(8 stycznia 1930 r., l. rej. 3959/28).

11. Pod pojęcie gospodarowania przez wstępnych właściciela majątku, o którym mowa w art. 4 p. b. ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r., poz. 1/26 Dz. Ust., należy rozumieć uprawę nietylko własnego gruntu, lecz również

cudzego, o ile praca ta prowadzona była na własną odpowiedzialność uprawiającego.

(27 stycznia 1930 r., l. rej. 2847/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 504).

12. Przy sprzedaży gospodarstw wzorowych na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 27 kwietnia 1927 r., poz. 390 Dz. Ust. złożenie przez dzierżawcę w opieczętowanej kopercie (par. 9) oświadczenia o gotowości skorzystania z przywileju, przewidzianego w ustępie 2 art. 11 tegoż rozporządzenia, zastępuje złożenie oferty z cyfrowym określeniem ofiarowanej ceny, o ile przynajmniej jedna taka cyfrowa oferta została złożona przez innych kandydatów.

(17 lutego 1930 r., l. rej. 3774/28).

13. Przy ocenie, czy nabywane dla powiększenia gospodarstwa grunty nie przekraczają normy, przewidzianej w p. 1 art. 50 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z dn. 28 grudnia 1925 r. poz. 1/26 Dz. Ust., należy brać pod uwagę posiadane już przez nabywcę obszary, choćby one podpadły nie pod pkt. 1, lecz pod punkty 2, 3 lub 4 wspomnianego artykułu.

(24 lutego 1930 r., l. rej. 2244/28).

14. Odmowa zatwierdzenia wniosku, przewidzianego w art. 17 cz. 4 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r., poz. 1/26 D. Ust. o zmianę wyłączenia obszaru wolnego od obowiązku parcelacyjnego, nastąpić może także wówczas, gdy proponowana zmiana zmniejszałaby zapas ziemi, przeznaczony na cele reformy rolnej.

(7 kwietnia 1930 r., l. rej. 4763/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 281).

15. Orzeczenie o wyłączeniach z pod obowiązku parcelacyjnego pewnych obszarów na zasadzie art. 5 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z dnia 28 grudnia 1925 r., poz. 1/26 Dz. Ust. powinno wymienić, z jakiego szczególnie tytułu wyłączenia następują.

(15 kwietnia 1930 r. l. rej. 4764/28; P. P. A. r. 1930, kw. III, str. 377).

16. Do obszarów, obliczonych na podstawie punktów a i b. cz. I art. 5 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. poz. 1/26 Dz. Ustaw o wykonaniu reformy rolnej, nie wlicza się obszarów, wyłączonych już na zasadzie art. 4 tejże ustawy.

(15 kwietnia 1930 r. l. rej. 4764/28; P. A. P. r. 1930, kw. III, str. 377).

17. O ważności i znaczeniu danego orzeczenia z punktu widzenia art. 81 cz. I ustawy o wykonaniu reformy rolnej z dn. 28 grudnia 1925 r. poz. 1/26 Dz. Ust. decyduje data wydania orzeczenia a nie dzień jego doręczenia.

(28 kwietnia 1930 r. l. rej. 220/29).

6. Sprawy serwitutowe.

1. Art. 1302 postanowień Komitetu Urządzącego (art. 119 ustaw organiz. włość.), przewidujący postępowanie w przedmiocie ścisłego okre-

ślenia rozciągłości serwitutów, ma na widoku bynajmniej nie zmianę wpisu tabelowego w sensie zmniejszenia czy zwiększenia zastrzeżonych tym wpisem praw ze względu na rozmiar faktycznego wykorzystywania tychże praw lub ze względu na wydajność obciążonego serwitutem obiektu, — lecz tylko ściślejsze określenie zapisanych w tabeli praw w tym wypadku, gdy sam wpis nie jest dość ścisły i wyraźny.

(17 września 1928 r., l. rej. 2570/26; Z. W. Nr. 1503).

2. Dla odtworzenia na zasadzie okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 listopada 1890 r. Nr. 13923 umowy dobrowolnej zawartej w swoim czasie pomiędzy właścicielem majątku i włościanami, a nie ujętej w formę ustanowioną, nie jest koniecznym, by stan faktyczny na gruncie w chwili odtwarzania umowy odpowiadał treści umowy, oraz by obydwie strony uznawały umowę w chwili jej odtwarzania za dogodną dla siebie i obowiązującą.

(24 września 1928 r., l. rej. 3934/26; Z. W. Nr. 1508).

3. Orzekanie w sprawach, dotyczących likwidacji serwitutów, na podstawie ces. patentu z dnia 5. VII. 1853 r. Nr. 130 austr. Dz. P. P. przeszło na zasadzie ogólnych przepisów o zakresie działania władz polskich na władze ziemskie.

(19 marca 1929 r., l. rej. 5042/26; Z. W. Nr. 41 A).

4. Wyraźne, czy też milczące zezwolenie urzędów ochrony leśnej, o którym mowa w art. 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r., poz. 239 Dz. Ust., na wydzielenie tytułem wynagrodzenia za serwituty przestrzeni leśnej zawiera w sobie uznanie, że dane obszary są pozbawione cech ochronnych, i zarazem zawiera zezwolenie na wyrąb drzewostanu i na zmianę użytkowania tychże obszarów.

(17 kwietnia 1929 r., l. rej. 2064/27; Z. W. Nr. 61 A).

5. Zgodnie z brzmieniem art. 25 rozp. Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 16 czerwca 1920 r., poz. 354 Dz. Ust., jak i par. 21 rozp. tegoż z dnia 13 grudnia 1922 r., poz. 49/23 Dz. Ust., przy istnieniu w księdze hipotecznej ostrzeżenia o zwróceniu egzekucji do danego majątku, zatwierdzenie dobrowolnej umowy w przedmiocie zniesienia służebności jest niedopuszczalne, przyczem władze ziemskie nie są powołane do badania ważności tego rodzaju ostrzeżenia.

(31 października 1929 r. l. rej. 1511/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 103).

6. Orzeczenia Głównej Komisji Ziemskiej, dotyczące poprawienia tabel likwidacyjnych, w przedmiocie ustalenia praw stron, są ostateczne i podlegają zaskarżeniu do N. T. A., natomiast w przedmiocie ustalenia treści wpisów do tych tabel podlegają zaskarżeniu w drodze odwołania do Ministerstwa Reform Rolnych.

(25 listopada 1929 r., l. rej. 1048/29; O. S. P., r. 1930, Nr. 552).

7. W wypadkach, w których pierwsza instancja odmówiła zatwierdzenia projektu likwidacji serwitutów, druga natomiast instancja uchylając orzeczenie pierwszej instancji, projekt zatwierdziła, winna ona rozprawić się z wszystkimi zarzutami podnoszonymi przeciw projektowi, bez względu na to, czy poszczególne zarzuty były przez stronę powtórzone na rozprawie przed drugą instancją.

(6 lutego 1930 r., l. rej. 1912/28).

8. Z określenia serwitutu pastwiskowego w akcie nadawczym słowami „po folwarkowym ugodjam“ nie można jeszcze wnioskować, że prawo pasania rozciąga się i na obszary leśne.

(20 lutego 1930 r., l. rej. 1823/28).

9. Brak odpowiedzi władz ochrony leśnej w terminie, wskazanym w art. 31 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r., poz. 75 Dz. Ust. stwarza jedynie domniemanie prawne zgody na wyrąb i zmianę użytkowania lasu.

(13 października 1930 r., l. rej. 1732/28).

7. Uwłaszczenie.

1. Komisje ziemskie, orzekające w II instancji, mają prawo w myśl art. 17 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 706 Dz. Ust. znosić orzeczenia I instancji, nie wydając w to miejsce nowego orzeczenia, polecając natomiast I instancji ponowne rozpoznanie sprawy.

(19 lutego 1929 r., l. rej. 666/27; Z. W. Nr. 22 A).

2. Uprawnienia, wynikające z art. 17 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 706 Dz. Ust. w stosunku do Głównej Komisji Ziemskiej, służą również okręgowym komisjom ziemskim, gdy te rozpoznają w charakterze II instancji odwołania od orzeczeń komisji uwłaszczeniowych.

(19 lutego 1929 r., l. rej. 666/27; Z. W. Nr. 22 A).

3. Dla uznania praw długoletniego dzierżawcy w rozumieniu art. 4 p. a) ustawy uwłaszczeniowej z dnia 20 czerwca 1924 r., poz. 617 Dz. Ust. konieczne jest ustalenie nie tylko samego faktu osiedlenia na danych gruntach przed 1 kwietnia 1895 r., ale ponadto istnienie stosunku prawnego, stanowiącego tytuł tego osiedlenia, mianowicie istnienie umowy dzierżawnej ważnej z punktu widzenia obowiązujących wówczas przepisów.

(11 czerwca 1929 r., l. rej. 3841/27; Z. W. Nr. 87 A).

4. Zastrzeżony w pkt. a. art. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1924 r., poz. 617 Dz. Ust. warunek: „z prawem odnowienia dzierżawy po terminie na warunkach poprzednich“, odnosi się także do umów z terminem dwunastoletnim.

(9 października 1929 r., l. rej. 4842/27).

5. Przy żądaniu uwłaszczenia na zasadzie pkt. c. art. 4 ustawy z dn. 20 czerwca 1924 r., poz. 617 Dz. Ust. nie można posiłkować się jako tytułem do uwłaszczenia użytkowaniem ziemi w terminie ustawowym przez spadkodawcę, co ma miejsce jedynie przy uwłaszczeniu na zasadzie pkt. a tegoż artykułu.

(30 grudnia 1929 r., l. rej. 1488/28).

6. Pod złotemi, o których mowa w ostatnim ustępie art. 12 ustawy uwłaszczeniowej z dnia 20 czerwca 1924 r., poz. 617 Dz. Ust., należy rozumieć takie same złote, jak i te, o których mówi art. 12 znowelizowanej ustawy uwłaszczeniowej z dnia 19 grudnia 1928 r., poz. 23/1929 Dz. Ust., t. j. złote w złocie, do których ma zastosowanie art. 14 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 5 listopada 1927 r., poz. 855 Dz. Ust.

(24 marca 1930 r., l. rej. 4928/28).

7. Okoliczność, że dana osoba należy do kategorii t. zw. „jednodworców“ nie nadaje jej jeszcze sama przez się uprawnień z art. 3 ustawy uwłaszczeniowej z dnia 20 czerwca 1924 r., poz. 617 Dz. Ust.

(28 kwietnia 1930 r., l. rej. 3857/28).

8. Niepodanie przez władzę przy określeniu ceny nabycia działki w myśl art. 12 ustawy uwłaszczeniowej z dnia 20 czerwca 1924 r., poz. 617/24 i 32/29 Dz. Ust. podstaw i sposobu obliczenia stanowi istotną wadliwość postępowania.

(29 września 1930 r., l. rej. 3566/29).

9. Ustawa o uwłaszczeniu długoletnich dzierżawców i innych (poz. 617/24 i poz. 254/29 Dz. Ust.) nie ma zastosowania do osób, które wyprzewadziły się z użytkowanej ziemi i zarządzają nią tylko przez pełnomocników.

(13 października 1930 r., l. rej. 2572/29).

10. Przepis punktu a ustępu 2 art. 85 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym, poz. 341 Dz. Ust. nie ma zastosowania w tym wypadku, gdy władze ziemskie I instancji rozpoznawały sprawę pod rządem jednych przepisów materialnych, natomiast w chwili rozpoznawania sprawy przez II instancję obowiązywały już inne przepisy materialne.

(13 października 1930 r., l. rej. 3567/29).

ŁOWIECTWO I RYBOŁÓWSTWO.

1. Lasy państwowe nie są wyłączone od opodatkowania z mocy art. 19 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, o ile wykonywane jest w nich prawo polowania.

(29 listopada 1928 r., l. rej. 2542/26; Z. W. Nr. 1580).

2. Polowania, urządzane przez administrację lasów państwowych w b. zaborze rosyjskim, z udziałem osób postronnych, są formą wykonywania prawa polowania, podlegającą opodatkowaniu z mocy art. 19 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

(29 listopada 1928 r., l. rej. 2542/26; Z. W. Nr. 1580).

3. Polowania, urządzane przez administrację lasów państwowych w b. zaborze rosyjskim, z udziałem osób postronnych, nie wchodzą w zakres uprawnień służbowych, służących administracji lasów państwowych na zasadzie rosyjskiej ustawy gospodarstwa wiejskiego.

(29 listopada 1928 r., l. rej. 2542/26; Z. W. Nr. 1580).

4. Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1923 r. (Dz. Ust., poz. 530) w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy o rybołówstwie z dnia 31 października 1887 r. (Dz. Ust. i rozp. kraj. gal. Nr. 37/1890) na obszar Spisza i Orawy władze uprawnione są w związku z tworzeniem nowych rewirów na przyłączonym terenie do rewizji granic sąsiednich rewirów, utworzonych już poprzednio w b. Galicji.

(16 października 1929 r., l. rej. 2605/27).

5. Broń myśliwska posiadana przez osoby, opłacające podatek od wykonywania prawa polowania (art. 19 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. Ust. poz. 747) i niezbędna do wykonywania tego prawa, nie podlega opodatkowaniu jako przedmiot zbytku na zasadzie ust. 3 art. 21 powołanej ustawy.

(2 grudnia 1929 r., l. rej. 1515/28; P. P. A., r. 1930, kw. II. str. 244).

SPRAWY SAMORZĄDOWE.

1. Członkom Tymczasowego kolegjalnego Zarządu gminy, ustanowionego na zasadzie § 112 gal. ustawy gminnej z 13 marca 1889 Nr. 24 Dz. Ust. Kr. nie przysługuje środek prawny przeciw uchwałom tegoż Zarządu, powziętym przepisana większością głosów.

(10 maja 1928 r., l. rej. 2211/25; Z. W. Nr. 1453).

2. Członkom gminy miejskiej, podlegającej ustawie z 13 marca 1889 roku, Nr. 24 Dz. Ust. Kraj. przysługuje środek prawny przeciw uchwale Rady miejskiej względnie uchwale kolegjalnego Zarządu tymczasowego gminy, istniejącego na zasadzie § 112 tej ustawy tylko o tyle — o ile wykażą, że dana uchwała narusza ich prawa indywidualne.

(10 maja 1928 r., l. rej. 2211/25; Z. W. Nr. 1453).

3. Należne związkom komunalnym na zasadzie art. 9 ustawy o tymczasowej regulacji finansów komunalnych z 11 sierpnia 1923 r., poz. 747

Dz. Ust. wpływy z udziału w państwowym podatku dochodowym, przepisane i wymierzone przed 1 stycznia 1926 r., to jest przed wejściem w życie ustawy z 22 grudnia 1925 r., poz. 918 Dz. Ust., wypłacane być mają tymże związkom w wysokości, określonej we wspomnianym art. 9 ustawy o regulacji finansów komunalnych, t. j. w 30%.

(28 czerwca 1928 r., l. rej. 3598/26; Z. W. Nr. 1491).

4. W dziedzinie administracji samorządowej w b. Galicji niema przepisu prawnego, że dzień nadania na pocztę środka prawnego ma być uważany za dzień jego wniesienia.

(4 października 1928 r., l. rej. 1475/26; Z. W. Nr. 1516).

5. Przewidziany w art. 69 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust. obowiązek zapewnienia związkom komunalnym dostatecznych źródeł dochodów na pokrycie „nowych zadań“ nie odnosi się do wypływającego z art. 3 ustawy z 25 lipca 1919 roku, poz. 363 Dz. Pr. obowiązku pokrycia przez dany związek komunalny różnicy, jaka powstała pomiędzy kwotą, wynikającą z ustawy skarbowej na rok 1924, a rzeczywistymi wydatkami na policję państwową w roku 1924, mimo, że sam obowiązek pokrywania przez związki komunalne $\frac{1}{4}$ części wszelkich kosztów utrzymania policji został z dniem 1 stycznia 1925 r. przez ustawę z dn. 22 lipca 1925 r. poz. 565 Dz. Ust. zniesiony.

(18 października 1928 r., l. rej. 1135/26; Z. W. Nr. 1533).

6. O ważności wyborów do reprezentacji gminnej na terytorjum Górnośląskiej części Województwa Śląskiego, a zatem również o ważności wyborów naczelnika gminy, rozstrzyga w pierwszym rzędzie rada gminna, której uchwała może być według § 28 ustawy o własności z 1-go sierpnia 1883 zaskarżona w drodze postępowania sporno-administracyjnego do Wydziału Powiatowego.

(15 listopada 1928 r., l. rej. 2111/26; Z. W. Nr. 1567).

7. Przeciwno zatwierdzeniu wyboru naczelnika gminy przez Starostę na zasadzie § 84 ord. dla gmin wiejskich nie przysługuje żaden środek prawny.

(15 listopada 1928 r., l. rej. 2111/26; Z. W. Nr. 1567).

8. W razie nieuiszczenia przez gminę miejską prawomocnie nałożonego podatku przem. od przedsiębiorstwa miejskiego właściwa władza skarbowa ma prawo dokonać potrącenia tej należności z sum, przypadających tejże gminie do wypłaty przez Skarb Państwa.

(3 grudnia 1928 r., l. rej. 2725/26; Z. W. Nr. 1585).

9. Przewidziane w art. 2 ustawy z 19 marca 1925 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich żydów na obszarze b. Król. Kongr. poz. 255 Dz. Ust. wyjątkowe prawo gminy rozkładania kosztów leczenia wszystkich

ubogich danej gminy bez różnicy wyznania w stosunku do innych podatników gminnych, zgłosiło w myśl art. 5 ustawy z 29 marca 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego poz. 214 Dz. Ust. z dniem ogłoszenia tej ustawy, t. j. z dniem 24 kwietnia 1926 r.

(13 grudnia 1928 r., l. rej. 5401/26; Z. W. Nr. 1604).

10. Rygor art. 39 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w wypadku przekroczenia wyznaczonego w tym artykule terminu prekluzyjnego ma również zastosowanie przy zatwierdzaniu budżetów gminnych w myśl § 8 w łączności z § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 17 czerwca 1924 poz. 522 Dz. Ust.

(14 marca 1929 r., l. rej. 2819/26; Z. W. Nr. 38 A).

11. Dekret z 4 lutego 1919 o samorządzie miejskim nie uchylił przywileju miast b. Królestwa Polskiego co do prawa ustanawiania monopolu miejskiego na rzeźnię bydła stwierdzonego ostatnio w art. 23 ustawy z 22 marca 1915 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej rosyjskiej ustawy o samorządzie miejskim z 11 czerwca 1892 r. na miasta Królestwa Polskiego. (Zb. rozp. Nr. 91 poz. 762).

(29 kwietnia 1929 r., l. rej. 3921/27; Z. W. Nr. 70 A).

12. W razie istnienia dwóch osób wybieralnych tego samego imienia i nazwiska, kartki głosowania, nie oznaczające dokładnie osoby kandydata, nie mogą być w myśl ordynacji wyborczej gminnej z 12 sierpnia 1866 (gal. dz. ust. kr. Nr. 9) zaliczane przez komisję wyborczą według jej uznania na korzyść jednego lub drugiego kandydata.

(16 maja 1929 r., l. rej. 3354/27; Z. W. Nr. 77 A).

13. Przepis art. 23 gal. ord. wyb. gminnej nie wyklucza, by na kartce głosowania jedna i ta sama osoba była wymieniona równocześnie jako kandydat na radnego i jako kandydat na zastępcę radnego.

(16 maja 1929 r., l. rej. 3354/27; Z. W. Nr. 77 A).

14. Osoba, przyjęta przez naczelnika gminy za zapłatą do pełnienia przejściowych funkcji pisarskich, nie jest z tego tytułu wykluczona od obywatelności do rady gminnej w myśl art. 10 gal. ord. wyb. gminnej.

(16 maja 1929 r., l. rej. 3354/27; Z. W. Nr. 77 A).

15. Przepis art. 2 ustawy z 1 sierpnia 1923 poz. 719 Dz. Ust., zezwalający Radzie Ministrów na dokonywanie zmian granic gmin miejskich przez przyłączenie gmin podmiejskich, graniczących bezpośrednio z miastami, nie wyklucza przyłączenia do miasta gminy wiejskiej, która przez równoczesne przyłączenie do tegoż miasta innej gminy zyskuje bezpośrednio łączność terytorjalną z danym miastem.

(27 maja 1929 r., l. rej. 1862/27; Z. W. Nr. 81 A).

16. Wydział Powiatowy nie jest uprawniony do podnoszenia z własnej inicjatywy stopy podatków, uchwalonych przez gminy w granicach ustaw. (Zasada prawna).

(6 czerwca 1929 r., l. rej. 704/27; Z. W. Nr. 125 S).

17. Jako gmina przynależności funkcjonariuszy państwowych (z uwagi na przepisy § 1 p. 2 gal. ord. wyb. gminnej) uważana być winna gmina, w której systemizowany jest urząd państwowy, w jakim dany funkcjonariusz państwowy jest stale mianowany, a nie gmina, w której obrębie lokalny urząd owego urzędu jest położony.

(24 czerwca 1929 r., l. rej. 3152/27; Z. W. Nr. 91 A).

18. W myśl art. 66 ust. 4-ty dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o samorządzie miejskim Dz. Pr. poz. 140 magistrat, działający w zastępstwie rozwiązanej rady miejskiej — ma prawo w granicach właściwości — reprezentacji miejskich rozstrzygać, z wyjątkiem spraw, dotyczących zbywania i zamiany nieruchomości miejskich oraz zaciągania pożyczek, każdą sprawę, którą ze względu na okoliczności faktyczne — uzna za sprawę bieżącą.

(4 października 1929 r., l. rej. 2740/27).

19. Ustanowienie przez reprezentację miejską przyszłych świadczeń emerytalnych na rzecz pracownika miejskiego nie stanowi obciążenia majątku miejskiego, przewidzianego w p. 2 art. 21 dekretu o samorządzie miejskim Dz. Pr. poz. 140, które należy rozumieć, jako obciążenie hipoteczne, wobec tego odnośna uchwała nie wymaga zgody władzy nadzorczej w myśl art. 38 tegoż dekretu.

(4 października 1929 r., l. rej. 2740/27).

20. Z postanowień par. 40 statutu o zabezpieczeniu emerytalnym pracowników miejskich m. st. Warszawy nie urasta dla strony interesowanej prawo podnoszenia ani dla rady miejskiej obowiązek rozważania — przed momentem wymiaru uposażenia emerytalnego rozszczeń o przyznanie specjalnych, nie przewidzianych statutem uprawnień odnośnie uposażenia emerytalnego; postanowienia powyższe nie wykluczają jednak uprawnień rady miejskiej do powzięcia tego rodzaju uchwały w każdym razie wedle jej uznania.

(4 października 1929 r., l. rej. 2740/27).

21. Z par. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. Dz. Ust. poz. 1073 nie wynika, ażeby związki komunalne, ustanawiając przewidziany w tym paragrafie dodatek komunalny, były obowiązane przyznawać ten dodatek wszystkim swoim pracownikom.

(7 października 1929 r., l. rej. 3620/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 157).

22. Wobec przekazania przez Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu rozporządzeniem z dnia 22 stycznia 1925 r. Dz. Ust. p. 99 — uprawnień swoich w sprawach zatwierdzania preliminarzy budżetowych powia-

towych związków komunalnych — wojewodom i prezesom Izb Skarbowych w braku zastrzeżeń w ustawie z dn. 11. VIII. 1923 r., o tymcz. uregulowaniu finansów komun. Dz. Ust. p. 747— ma zastosowanie ogólna zasada wyrażona w art. 1 ustawy z dnia 1. VIII. 1923 r. Dz. Ust. poz. 712 o środkach prawnych od orzeczeń władz administracyjnych i zainteresowanym służy prawo odwołania się od orzeczeń wojewody do Ministra Spraw Wewnętrznych.

(17 października 1929 r., l. rej. 3969/27).

23. Prowadzenie listy głosujących (par. 24 ord. wyb. gmin. z dnia 12 sierpnia 1866 r. gal. Dz. Ust. Kraj. Nr. 9) przez osobę niewchodzącą w skład komisji wyborczej, czyni już samo przez się akt wyborczy z odnośnego koła wyborczego nieważnym.

(17 października 1929 r., l. rej. 4698/27).

24. Art. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1923 r., nie zaliczając w drugim ustępie komisji reklamacyjnej gminnej do władz administracyjnych, o których mowa w ust. pierwszym, zniósł postanowienie par. 16 gal. ord. wyb. gm. z dnia 12 sierpnia 1866 r. gal. Dz. Ust. Kr. Nr. 9 — o ile tym paragrafem przekazano starostom ostateczne rozstrzygnięcie odwołań wniesionych przeciw uchwałom komisji reklamacyjnej.

(18 października 1929 r., l. rej. 3267/27).

25. Niewypowiedzenie się przez władzę pozwaną co do poszczególnych zarzutów, wniesionych przeciw przeprowadzeniu wyborów do rady miejskiej, a jedynie ogólne skwalifikowanie tychże — jako bezpodstawnych, stanowi naruszenie form postępowania administracyjnego.

(4 listopada 1929 r., l. rej. 3838/27).

26. Władzą nadzorczą, właściwą do zatwierdzania uchwał gminnych miasta Poznania, ustalających wysokość poborów płatnych członków Magistratu, jest obecnie na zasadzie par. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. poz. 1073) Wojewoda, a nie Wojewódzki Sąd Administracyjny.

(20 grudnia 1929 r., l. rej. 4579/27).

27. Zgodnie z przepisami art. 27 i 28 ustawy z dnia 11-go sierpnia 1923 r. o tymcz. ureg. finansów komun. Dz. Ust. poz. 747, wodociągi miejskie winny być zaliczone do rzędu komunalnych zakładów dobra publicznego, a nie do przedsiębiorstw miejskich.

(30 grudnia 1929 r., l. rej. 1495/27).

28. Decyzja Głównego Komitetu Wyborczego, wydana w myśl art. 22 regulaminu wyborczego do rad miejskich z dnia 17 grudnia 1918 r. (Monitor Polski Nr. 232) jest zaskarżalna do władz wymienionych w art. 45 tegoż

regulaminu, łącznie ze skargą na ważność wyborów, nie ma więc warunków zaskarżalności do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

(31 grudnia 1929 r., l. rej. 2720/27; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 511).

29. Prawo orzekania na podstawie art. 8 Dekretu o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego 1919 r., Dz. Pr. poz. 140, o utracie przez członka gminy stanowiska z wyboru, przysługuje władzom nadzorczym, wymienionym w art. 63 tegoż Dekretu.

(13 stycznia 1930 r., l. rej. 445/28).

30. Przez okoliczności, które mogą stać się podstawą do pozbawienia członka gminy stanowiska z wyboru na podstawie art. 8 Dekretu o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego 1919 r., Dz. Pr. poz. 140, należy rozumieć wszystkie okoliczności, wykluczające obieralność radnych i członków Magistratu, przewidziane w art. 2—3 Dekretu o wyborach do rad miejskich z dnia 13 grudnia 1918 r., Dz. Praw, poz. 58.

(13 stycznia 1930 r., l. rej. 445/28).

31. Dla prawomocności uchwały, przewidzianej przez art. 274 ustawy o samorządzie gminnym z r. 1864, niezbędna jest zgoda przynajmniej $\frac{2}{3}$ wszystkich włościan, mających prawo głosu na zebraniu gromady.

(7 lutego 1930 r., l. rej. 1125/28).

32. Par. 27 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r., Dz. Ust., poz. 1073 — o ile idzie o wykonywanie przez Wojewodę prawa nadzoru nad związkami komunalnymi — rozciąga ten nadzór na postanowienia całego rozporządzenia a więc i na par. 20.

(7 lutego 1930 r., l. rej. 1372/28).

33. Sprawa oceny, czy w danym wypadku zachodzi konieczność przeprowadzenia oszczędności w gospodarce samorządowej, względnie w jakich rozmiarach oszczędność ma być stosowana, podlega swobodnemu uznaniu władzy.

(7 lutego 1930 r., l. rej. 1372/28).

34. Przez statut etatów stanowisk, przewidziany w par. 20 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 30 grudnia 1924 r., Dz. Ust., poz. 1073, rozumieć należy statut, obejmujący liczbę pracowników związku komunalnego z określeniem wymaganych dla każdego kwalifikacyj i norm uposażenia.

(7 lutego 1930 r., l. rej. 1372/28).

35. Przy wyborach ławników, dokonywanych na podstawie regulaminu wyborczego z dn. 4 lutego 1919 r. (Monitor Polski Nr. 47), dzielnik wyborczy, obliczony według par. 7 tegoż regulaminu, może się wyrażać także w liczbie ułamkowej.

(18 marca 1930 r., l. rej. 2494/28).

36. Art. 38 ustęp 1 ustawy z dn. 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. Ust., poz. 32 z r. 1921), nie dotyczy uprawnień

finansowych związków samorządowych, przewidzianych w tej ustawie, a w szczególności uprawnienia do uchwalania specjalnych opłat drogowych według art. 19 ust. 2 tej ustawy.

(7 maja 1930 r., I. rej. 3417/28).

37. Na terenie, na którym obowiązuje rozporządzenie Generalnego Komisarza Ziem Wschodnich z dnia 14 sierpnia 1919 r. o samorządzie miejskim, radny miejski z powodu wyboru na członka Magistratu, mandatu radnego nie traci.

(30 maja 1930 r., I. rej. 3807/28).

TARYFA TRAMWAJOWA.

Zmiana taryf tramwajów Krakowskiej Spółki Tramwajowej podlega zatwierdzeniu Ministra Komunikacji na zasadzie art. 4 p. 9 ustawy z 12-go czerwca 1924 r., poz. 580 Dz. Ust.

(23 stycznia 1929 r., I. rej. 543/27; Z. W. Nr. 9 A).

UBEZPIECZENIA.

1. Zasada, że reasumpcja uchwały na tem samym posiedzeniu dopuszczalna jest tylko w obecności członków, którzy brali udział w poprzednim głosowaniu, względnie po uprzednim ich zawiadomieniu o zamierzonej reasumpcji uchwały, obowiązuje również przy posiedzeniach Zarządu Zakładu Ubezpieczenia od wypadków.

(9 marca 1928 r., I. rej. 2559/26; Z. W. Nr. 1406).

2. Wymienione w art. 1 ustawy z 30 stycznia 1924 r., poz. 148 Dz. Ust. ustawy o ubezpieczeniu od wypadków obowiązują także na obszarze m. st. Warszawy.

(18 maja 1928 r., I. rej. 1483/27; Z. W. Nr. 1459).

3. Doraźna pomoc nieletniego syna w przedsiębiorstwie ojca, oparta na zwykłym stosunku rodzinnym, nie podpada pod pojęcie zajęcia wzgl. zatrudnienia w rozumieniu ustawy o ubezpieczeniu od wypadków.

(28 grudnia 1928 r., I. rej. 1554/27; Z. W. Nr. 1612).

4. W analogicznym zastosowaniu § 103 ustęp ostatni austriackiej procedury cywilnej w sprawach ubezpieczenia pensyjnego (art. 75, punkt a ustawy z 16 grudnia 1906 r. austr. dz. u. p. Nr. 1 z 1907 r., w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem cesarskim z 25 czerwca 1914 r. austr. dz. u. p. Nr. 138) niedopuszczalne jest doręczenie decyzji, przeznaczonej dla służbodawcy, do rąk ubezpieczonego pracownika, mającego w danej sprawie przeciwny interes prawny w kwestji ubezpieczenia, aniżeli jego służbodawca.

(22 lutego 1929 r., I. rej. 1266/27; Z. W. Nr. 25 A).

5. Umieszczanie w tytułach 372 i 373 systematycznego podziału przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków (zał. 2

do rozp. z 24 marca 1922 D. U. poz. 311), przy słowach „tartaki pojedynczej konstrukcji“ w nawiasie słów „o jednym gatrze“ nie wyklucza możliwości zaliczenia tartaku o jednym gatrze pod tytuł 374 „Inne tartaki“. jeżeli taki tartak będzie uznany za tartak nie pojedynczej (złożonej) konstrukcji.

(13 września 1929 r., I. rej. 2641/29).

6. Osoby, zatrudnione w przedsiębiorstwach budowlanych, prowadzonych przez związki komunalne a mających na celu budowę, rekonstrukcję i konserwację dróg, mostów i przepustów, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków.

(16 października 1929 r., I. rej. 1482/27).

7. Według zasad postępowania administracyjnego, jakie obowiązywały przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. (Dz. U., poz. 341), uchylenie z urzędu prawomocnego orzeczenia Zakładu Ubezpieczenia od wypadków, — normującego obowiązek i warunki ubezpieczenia przez władzę nadzorczą dopuszczalne było jedynie w wypadkach, gdy tego wymagał interes publiczny, oraz w wypadkach, bezwzględnej nieważności danego orzeczenia; niedopuszczalne było natomiast takie wkroczenie władzy nadzorczej z tego jedynie powodu że według jej zapatrywania mylnie zastosowano lub interpretowano przepisy prawa obowiązującego.

(25 października 1929 r., I. rej. 2628/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 211).

8. Okoliczność, że w art. 1 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia wymienione zostały także zakłady pracy, prowadzone w sposób przemysłowy, choćby na zysk nieobliczone, nie uprawnia do wniosku, iżby normalnie, a w szczególności według ustawy o zabezpieczeniu od wypadków zarobkowość nie należała do istotnych cech zakładów pracy, prowadzonych w sposób przemysłowy.

(25 października 1929 r., I. rej. 2938/27).

9. Nieuiszczenie przez przedsiębiorcę w terminie ustawowym lub statutowym opłat, należnych Zakładowi Ubezpieczenia od wypadków, spowodowane doręczeniem orzeczenia klasyfikacyjnego po upływie wymienionych terminów, nie uprawnia do żądania odsetek zwłoki, przewidzianych w par. 4 ustawy z dnia 8 lutego 1909 r., austr. Dz. Ust., Nr. 29, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. Ust. R. P., poz. 413).

(27 grudnia 1929 r., I. rej. 3028/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 368).

10. Służba kuchenna, przeznaczona wyłącznie dla osobistych usług właściciela gospodarstwa rolnego, nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia w myśl par. 1 ustawy ubezpieczeniowej od wypadków (Dz. Ust., poz. 413

z roku 1921) i par. 1 rozporządzenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dn. 24 marca 1922 r. (Dz. Ust., poz. 311).

(10 września 1930 r., I. rej. 22/29).

ZOB. FUNDUSZ BEZROBOCIA; KASY CHORYCH.

SPRAWY URZĘDNICZE.

1. Prawa i obowiązki służbowe funkcjonariuszów państwowych.

1. Aczkolwiek niedoręczenie zwolnionemu urzędnikowi na piśmie zwalniającego dekretu stanowi istotną wadliwość postępowania, która w pewnych warunkach może powodować unieważnienie rozporządzenia, to jednak okoliczność ta nie wyłącza uprawomocnienia się zwalniającego zarządzenia, jeśli było ono znane zwolnionemu i w właściwym terminie nie zostało zaskarżone.

(13 marca 1928 r., I. rej. 1231/27; Z. W. Nr. 1409).

2. Pozostawienie funkcjonariusza państwowego wbrew przepisom art. 56 ustawy o państwowej służbie cywilnej dłużej niż 6 miesięcy w stanie nieczynnym nie stwarza dla tego funkcjonariusza prawa żądania przesunięcia terminu przeniesienia w stan spoczynku poza termin 6 miesięcy, wskazany przepisami art. 56 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

(27 marca 1929 r., I. rej. 2035/27; Z. W. Nr. 52 A).

3. Nauczyciele dawnej Akademii Handlowej w Krakowie, a obecnie Szkoły Ekonomiczno-Handlowej w Krakowie, mianowani w trybie zdania 1 par. 19 statutu przez Wydział (Kuratorję) nie mają charakteru nauczycieli państwowych.

(14 września 1929 r., I. rej. 3806/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 499).

4. Przez pojęcie „ustaw szkolnych“, o których mowa w art. 2 ustawy z dn. 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (poz. 443 Dz. Ust.), należy rozumieć tylko ustawy, dotyczące organizacji szkół, a nie stosunków służbowych nauczycieli.

(22 października 1929 r., I. rej. 4313/27; P. P. A., r. 1930, kw. I, str. 118).

5. Niezależnie od daty wciągnięcia danego mieszkania na listę mieszkań służbowych, o której to liście wspomina końcowy ustęp par. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. (Dz. Ust., poz. 849), czynsz za korzystanie z tego mieszkania, począwszy od dnia 1. VI. 1924 r. może być pobierany jedynie w wysokości, określonej w par. 2 wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów, t. j. w wysokości dodatku na mieszkanie.

(23 listopada 1929 r., I. rej. 3582/27; P. P. U. Nr. 5 i 6 za 1930 r., str. 31—33).

6. Przy zastosowaniu art. 58 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. Dz. Ust., poz. 530 w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 lipca 1927 r., poz. 422, czasowy brak pewnej grupy członków ukonstytuowanej już Rady Szkolnej nie zwalnia Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego od obowiązku zasięgnięcia opinii Rady co do zamierzonego przeniesienia nauczyciela na inne miejsce służbowe, a to ze względu „na dobro szkoły“.

(21 grudnia 1929 r., I. rej. 323/28; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 407—408).

7. Przy ustalaniu urzędnika państwowego w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1924 r., Dz. Ust., poz. 631, odnośna władza ma prawo przemianować urzędnika na stanowisko hierarchicznie niższe, byleby ono odpowiadało w zakresie przywiązanych do niego obowiązków poprzednio zajmowanemu stanowisku z tem jednak zastrzeżeniem, aby urzędnik zachował poprzednio posiadany stopień służbowy.

(2 stycznia 1930 r., I. rej. 272/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 220).

8. Wszelkie stanowiska oraz tytuły, nadane przed wejściem w życie ustawy z dn. 17 lutego 1922 r., Dz. Ust., poz. 164 oraz odnośnych rozp. Rady Ministrów o ustanowieniu tabeli i stanowisk we władzach i urządach państwowych, mogły mieć tylko charakter prowizoryczny.

(2 stycznia 1930 r., I. rej. 272/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 220).

9. Dopuszczalna jest eksmisja administracyjna na zasadzie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 września 1926 r., Dz. Ust., poz. 540 w wypadku, w którym mieszkanie zostało oddane pierwotnie w charakterze mieszkania służbowego, a następnie odpadły warunki, uzasadniające przydział w tym charakterze, jednak władza nie wypowiedziała się co do zmiany stosunku prawnego.

(11 stycznia 1930 r., I. rej. 3952/28; P. P. U. Nr. 5 i 6 za 1930 r. str. 35).

10. O ile nieobecność w służbie usprawiedliwiana jest chorobą, ma zastosowanie art. 35 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o stosunkach służbowych nauczycieli, poz. 530 Dz. Ust. w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r., poz. 592 Dz. Ust., nie zaś art. 62 powołanej ustawy.

(18 lutego 1930 r., I. rej. 2510/28; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 373).

2. Uposażenie funkcjonariuszów państwowych.

1. Wobec nieskorzystania przez Radę Ministrów z upoważnienia, przewidzianego w art. 5 ust. 2 ustawy uposażeniowej z 9 października 1923 r., poz. 924 Dz. Ust. odnośnie do określenia wysokości mnożnej w walutach obcych dla urzędników, pełniących służbę poza granicami Państwa, brak jest

podstaw prawnych do uwzględnienia roszczeń powyższych urzędników do przyznania im uposażenia w monecie zagranicznej.

(13 marca 1928 r., l. rej. 2770/27; Z. W. Nr. 1407).

2. Postanowienie, zamieszczone w ustępie 2 § 27 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 lipca 1924 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, poz. 703 Dz. Ust., głoszące, że podróży, za które osoby wojskowe otrzymują specjalne dodatki, nie uważa się za podróże służbowe w rozumieniu tego rozporządzenia, nie pozostaje w sprzeczności z przepisami ustawy uposażeniowej, ani nie wychodzi poza ramy delegacji ustawowej.

(27 marca 1929 r., l. rej. 2999/27; Z. W. Nr. 53 A).

3. Zaliczenie danego czasu do oznaczenia grupy uposażenia i wysokości dodatku starszeństwa w danej grupie samo przez się nie uzasadnia jeszcze prawa odnośnego funkcjonariusza państwowego do żądania wypłaty za ten czas uposażenia służbowego.

(4 maja 1929 r., l. rej. 411/27; Z. W. Nr. 73 A).

4. W myśl art. 4 punkt c i art. 11 punkt c ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. Ust., poz. 924), dodatek ekonomiczny na dziecko uprawnione rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej należy się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dacie tego rozporządzenia, natomiast dodatek ten nie przysługuje na dzieci nieślubne, chociażby uznane przez ojca.

(12 października 1929 r., l. rej. 3882/27; P. P. U., Nr. 7 i 8 za r. 1930, str. 32).

5. Par. 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. (poz. 703 Dz. Ust.), mówiąc o zwrocie kosztów przewozu kolejami i statkami, bynajmniej nie wyklucza innego sposobu przewozu, zastrzegając jedynie zwrot kosztów nie powyżej kosztu, któryby wypadł przy przewozie koleją lub statkiem.

(19 października 1929 r., l. rej. 2821/27).

6. Rehabilitujące orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej, które w drodze rewizji uchyliło pierwotnie zapadłe skazujące orzeczenie dyscyplinarne, anuluje tem samem wszelkie skutki pierwotnego orzeczenia i przywraca osobie zrehabilitowanej prawo do poborów służbowych wstrzymanych na mocy pierwotnego dyscyplinarnego orzeczenia.

(24 października 1929 r., l. rej. 2106/27; P. P. A., r. 1930, kw. I, str. 122).

7. W myśl art. 111 ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r. (Dz. Ust. R. P., poz. 924), służba urzędników wojskowych, pozostających w służbie w chwili wydania tej ustawy, nie była równorzędną ze służbą oficerów zawodowych, nawet odbytą w tym samym stopniu służbowym.

(31 października 1929 r., l. rej. 4086/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 399).

8. Przepis punktu e. art. 106 ustawy z dnia 9 października 1923 r., poz. 924 Dz. Ust., jest samodzielny, niezależny od innych punktów tegoż artykułu przepisem, nieuzupełniającym bynajmniej kategorii nauczycieli, objętych art. 32 tej ustawy, a regulującym jedynie normy uposażenia przy pierwszym zaliczeniu nauczycieli szkół powszechnych, czynnych w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy i mających egzamin rektorski.

(30 listopada 1929 r., l. rej. 4449/27; P. P. U. Nr. 3 i 4 za r. 1930, str. 34).

9. Zastrzeżenie w piśmie nominacyjnym o ważności nominacji (awansu) od daty wstecznej, jako nieprzewidziane w ustawie o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r., nie może pozbawić nominata (awansowanego) uprawnień, przysługujących mu z art. 7 i 11 ustawy uposażeniowej z dn. 9 października 1923 r., przy uwzględnieniu grupy i szczebla uposażenia, wedle których prawnie pobierał uposażenie w dniu poprzedzającym bezpośrednio dzień wydania pisma nominacyjnego.

(5 grudnia 1929 r., l. rej. 3987/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 217).

10. Wedle par. 2 i 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1926 r., Dz. Ust., poz. 555, obowiązek Skarbu Państwa opłacania 75% taksy, ustanowionej dla szpitali państwowych i samorządowych dotyczy nie tylko taksy utrzymania, lecz i taks leczenia, oraz najniezbędniejszych operacji.

(7 grudnia 1929 r., l. rej. 4192/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 251).

11. Wynagrodzenie, otrzymywane przez żonę funkcjonariusza państwowego za odbywanie zleconych jej wykładów, nie może być uważane za uposażenie lub zaopatrzenie w instytucji państwowej, o których mówi art. 4 punkt a. ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r., poz. 924 Dz. Ust.

(8 lutego 1930 r., l. rej. 421/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 253).

12. Pobierane przez członków Kapituły Metropolitalnej uposażenie od władz kościelnych nie stanowi, w myśl ust. 3 art. XXIV Konkordatu, uposażenia ze Skarbu Państwa w rozumieniu ustaw uposażeniowych i emerytalnych.

(15 marca 1930 r., l. rej. 1128/28).

13. Art. 3 ustawy emerytalnej z dn. 11 grudnia 1923 r. nie ma zastosowania przy zbiegu zaopatrzenia z uposażeniem za służbę czynną.

(15 marca 1930 r., l. rej. 1128/28).

14. Ponowne przyjęcie do służby b. funkcjonariusza państwowego polskiego, z którym rozwiązano stosunek służbowy z powodu odmowy złożenia przez niego przysięgi służbowej, nie uzasadnia zaliczenia mu czasu przerwy w służbie do służby państwowej polskiej i w konsekwencji tego do oznaczenia szczebla uposażenia.

(25 marca 1930 r., l. rej. 1083/28; P. P. U. Nr. 5 i 6 za r. 1930, str. 29).

15. Przy wymiarze uposażenia wedle zasad ustępu 3 art. 7 ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r., naczelnika wydziału kuratorjum okręgu szkolnego względnie wizytatora szkół, zamianowanego na to stanowisko ze stanowiska inspektora szkolnego, winien być uwzględniony do datek, przewidziany w art. 49 tejże ustawy uposażeniowej. Sposób uwzględnienia powyższego dodatku nie jest analogiczny ze sposobem, wskazanym w ust. 2 art. 62 ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r.

(29 marca 1930 r., l. rej. 4460/27; P. P. U. Nr. 7 i 8 za 1930 r., str. 32).

16. W wypadku, przewidzianym w par. 1 art. 21 ustawy o uposażeniu sędziów i prokuratorów z dnia 5 grudnia 1923 r., Dz. Ust., poz. 1107, zaliczenie czasu służby w formacjach wojskowych polskich nie jest uzależnione od poprzedniego pozostawania w służbie b. państw zaborczych.

(13 maja 1930 r., l. rej. 2758/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 540).

17. Zwolniony funkcjonariusz państwowy nie ma prawa na odszkodowanie ze Skarbu Państwa za niezawinioną przez niego zwłokę w zlikwidowaniu należnego mu uposażenia.

(27 maja 1930 r., l. rej. 3559/28; P. P. U. Nr. 9/1930).

18. Ustawa o cywilnej służbie państwowej nie uzależnia momentu rozwiązania stosunku służbowego od momentu uprzedniego zlikwidowania uprawnień zwolnionego urzędnika do uposażenia służbowego.

(27 maja 1930 r., l. rej. 3559/28; P. P. U. Nr. 9/1930).

19. Wyrażenie ust. 1 par. 1 art. 16 ustawy z dn. 5 grudnia 1923 r., Dz. Ust., poz. 1107, „którzy w czasie przed przyjęciem do służby sądowej polskiej pozostawali w służbie państwowej rosyjskiej, austriackiej i bośniacko-hercegowińskiej lub niemieckiej, albo w zawodzie adwokackim lub notarialnym“ nie stanowi samoistnego przepisu o charakterze zastrzeżenia względnie warunków, a zatem jest bez znaczenia dla zaliczalności rodzajów służby, przewidzianych w dalszych ustępach tegoż art. 16.

(9 października 1930 r., l. rej. 5109/26).

3. Zawodowi wojskowi.

(Prawa i obowiązki służbowe, uposażenie).

1. W myśl ostatniego ustępu artykułu 98 ustawy o uposażeniu z dn. 9 października 1923 r. (poz. 924 Dz. Ust.), do wojskowych zawodowych mają zastosowanie analogiczne przepisy, określające zaliczenie lat z czasu służby przedwojennej, względnie pracy zawodowej funkcjonariuszom cywilnym, a więc przepisy zawarte w art. 19 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (poz. 429 Dz. Ust.), które stanowią, iż z poprzedniej służby wojskowej lub pracy zawodowej zaliczyć można do wysługi najwyżej 20 lat.

(25 czerwca 1929 r., l. rej. 1679/27; P. P. U. Nr. 9/30).

2. Uzyskanie stopnia oficerskiego w armji obcej w myśl art. 3 ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. o ustaleniu starszeństwa i nadaniu stopni oficerskich w wojsku polskim (Dz. Ust., poz. 399), nie uzasadnia samo przez się prawa do takiego samego stopnia w wojsku polskim.

(12 września 1929 r., l. rej. 2904/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 212).

3. Wynikające z art. 75 ustawy z 23 marca 1922, poz. 256 Dz. Ust. o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów W. P. uprawnienie oficerów do otrzymania wyższego stopnia tytularnego uzależnione jest od osiągnięcia przez danego oficera rzeczywistej granicy wieku, przewidzianej w art. 72 tejże ustawy, nie uzasadnia zaś tego uprawnienia przeniesienie w stan spoczynku na zasadzie art. 100 pkt. b) ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 13 grudnia 1926 r., poz. 705 Dz. Ust.

(28 maja 1929 r., l. rej. 2210/27; Z. W. Nr. 82 A).

4. W myśl art. 111 ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r., poz. 924 Dz. Ust., służba urzędników wojskowych, pozostających w służbie w chwili wydania tej ustawy, nie była równorzędną ze służbą oficerów zawodowych, nawet odbytą w tym samym stopniu służbowym.

(31 października 1929 r., l. rej. 4086/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 399).

5. Okres dobrowolnej służby wojskowej poprzedzającej nominację na podoficera zawodowego winien być traktowany jako służba w charakterze nadterminowego w myśl art. 100 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o podstawowych obowiązkach i prawach szeregowych Wojska Polskiego, poz. 698 Dz. Ustaw.

(30 listopada 1929 r., l. rej. 4855/27; O. S. P. r. 1930, Nr. 548).

4. Funkcjonariusze komunalni.

1. Stosunek, istniejący między reprezentacją pow. w b. zaborze austr. a jego funkcjonariuszem, nie jest stosunkiem publiczno-prawnym, lecz opiera się na tytule prywatno-prawnym, wobec czego wszelkie zarządzenia tejże reprezentacji co do praw, wynikających z tego stosunku służbowego, podpadają pod orzecznictwo sądów zwyczajnych.

(2 maja 1929 r., l. rej. 480/27; Z. W. Nr. 72 A).

2. Ustanowienie przez reprezentację miejską przyszłych świadczeń emerytalnych na rzecz pracownika miejskiego nie stanowi obciążenia majątku miejskiego, przewidzianego w p. 2 art. 21 dekretu o samorządzie miejskim, Dz. Pr., poz. 140, które należy rozumieć, jako obciążenie hipoteczne, wobec tego odnośna uchwała nie wymaga zgody władzy nadzorczej w myśl art. 38 tegoż dekretu.

(14 października 1929 r., l. rej. 2740/27).

3. Z postanowień par. 40 statutu o zabezpieczeniu emerytalnym pracowników miejskich m. st. Warszawy nie urasta dla strony interesowanej prawo podnoszenia ani dla rady miejskiej obowiązek rozważania — przed momentem wymiaru uposażenia emerytalnego roszczeń o przyznanie specjalnych, nie przewidzianych statutem uprawnień odnośnie uposażenia emerytalnego; postanowienia powyższe nie wykluczają jednak uprawnienia rady miejskiej do powzięcia tego rodzaju uchwały w każdym razie wedle jej uznania.

(4 października 1929 r., l. rej. 2740/27).

4. Z par. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r., Dz. Ust., poz. 1073, nie wynika, aby związki komunalne, ustanawiając przewidziany w tym paragrafie dodatek komunalny, były obowiązane przyznawać ten dodatek wszystkim swoim pracownikom.

(7 października 1929 r., l. rej. 3620/27; O. S. P. r. 1930, Nr. 157).

5. Władzą nadzorczą, właściwą do zatwierdzania uchwał gminnych miasta Poznania, ustalających wysokość poborów płatnych członków Magistratu, jest obecnie na zasadzie par. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. poz. 1073) Wojewoda, a nie Wojewódzki Sąd Administracyjny.

(20 grudnia 1929 r., l. rej. 4579/27).

6. Przez statut etatów stanowisk, przewidziany w par. 20 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. poz. 1073), rozumieć należy statut, obejmujący liczbę pracowników związku komunalnego z określeniem wymaganych dla każdego kwalifikacji i norm uposażenia.

(7 lutego 1930 r., l. rej. 1372/28).

7. Przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30-go grudnia 1924 r. (Dz. Ust. poz. 1073) nie uprawniają władzy nadzorczej do podnoszenia uposażenia funkcjonariuszów komunaln. w tych wypadkach, gdy związki komunalne wyznaczają swym funkcjonariuszom uposażenie niższe, aniżeli przewidziane w przepisach powyższego rozporządzenia.

(23 czerwca 1930 r., l. rej. 3618/28; G. A. P. P. Nr. I/1931).

5. Emerytury i zaopatrzenia.

1. Przyznanie przez Komisję Emerytalną przy Ministerstwie Spraw Wojskowych w roku 1919 wojskowemu b. armji rosyjskiej uposażenia emerytalnego w rublach nie nadaje podstawy prawnej do żądania waloryzacji tego uposażenia wedle waluty złotej.

(23 marca 1929 r., l. rej. 378/27; Z. W. Nr. 48 A).

2. Praca w zawodzie adwokackim, spędzona przez sędziego przed ponownym objęciem stanowiska sędziego, przy jego zdatości do ostatnio

zajmowanego stanowiska winna być na zasadzie art. 97 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r., poz. 46/1924 Dz. Ust., całkowicie zaliczona do wysługi emerytalnej.

(9 kwietnia 1929 r., l. rej. 727/27; Z. W. Nr. 58 A).

3. Wstrzymanie wypłaty uposażenia emerytalnego oficjantce na podstawie § 17 Statutu prowizyjnego na czas trwania związku małżeńskiego może mieć zastosowanie jedynie do dnia 1 października 1921 r., jako dnia wejścia w życie ustawy emerytalnej z dnia 28 sierpnia 1921 r.

(25 kwietnia 1929 r., l. rej. 1063/27; Z. W. Nr. 68 A).

4. Zaliczenie do wysługi lat zaborczej służby samorządowej lub pracy zawodowej, dokonane przez władzę przełożoną względnie naczelną danego funkcjonariusza, i przyznanie na tej podstawie dodatku za wysługę lat nie jest równoznaczne z zaliczeniem przez Komisję weryfikacyjną, warunkującym doliczenie takiej służby lub pracy zawodowej do wysługi emerytalnej w myśl art. 97 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r., poz. 46/1924 Dz. Ust.

(21 maja 1929 r., l. rej. 2176/27; Z. W. Nr. 79 A).

5. Przy obliczeniu wskazanego w ustępie 10 punkt b) art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 13 grudnia 1926 r., poz. 705 Dz. Ust. procentu pracy zawodowej wojskowego, doliczanej do wysługi emerytalnej, wchodzi w rachubę tylko praca zawodowa, zaliczona na zasadzie obowiązujących przepisów do wysługi lat.

(4 czerwca 1929 r., l. rej. 1941/27; Z. W. Nr. 85 A).

6. Czas pracy zawodowej, doliczony zawodowemu wojskowemu w trybie art. 101 pkt. b. ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., poz. 46/24 Dz. Ust., w brzmieniu ustalonym art. 1 pkt. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1926 r., poz. 705 Dz. Ust. ulega zaliczeniu do okresu, wskazanego w ustępie 1 art. 9 wyżej powołanej ustawy.

(5 września 1929 r., l. rej. 2610/27; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 504).

7. Kalectwo lub choroba, nabyta przed wstąpieniem do służby w wojsku polskim w służbie w b. armji zaborczej, nie uzasadnia roszczenia zawodowego wojskowego wojsk polskich do uposażenia emerytalnego w ramach art. 9 ust. 2 p. 1 ustawy z dn. 11 grudnia 1923 r., poz. 46/24 Dz. Ust.

(17 września 1929 r., l. rej. 2525/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 228).

8. Zaliczenie do wysługi emerytalnej służby w charakterze pracownika pruskiej Izby Rzemieślniczej zależało od łaski królewskiej.

(17 września 1929 r., l. rej. 2906/27; P. P. U. Nr. 9/1930).

9. Sama tylko służba w charakterze pruskiego referendarza sądowego, bez późniejszego zajmowania w państwie pruskiem stanowiska bezpośredniego urzędnika państwowego, nie dawała praw emerytalnych.

(17 września 1929 r., l. rej. 2906/27; P. P. U. Nr. 9/1930).

10. Służba na stanowisku asystenta biurowego w Zakładzie Rzeszy Niemieckiej dla Ubezpieczenia Funkcjonariuszów Prywatnych nie dawała praw emerytalnych, przysługujących bezpośrednim urzędnikom państwowym.

(17 września 1929 r., l. rej. 2906/27; P. P. U., Nr. 9/1930).

11. Dodatek za studia wyższe, uwzględniony przy ustaleniu podstaw wymiaru emerytury na zasadzie ustawy z dnia 28 lipca 1921 r., poz. 466 Dz. Ust., winien być również uwzględniony w myśl art. 86 i 93 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., poz. 46/24 Dz. Ust. oraz pkt. 3, par. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 maja 1925 r., poz. 393 Dz. Ust. przy wymiarze emerytury na zasadzie tej ostatniej ustawy przez przyznanie emerytowi wyższego szczebla uposażenia, nie zaś przez zaliczenie mu z tego tytułu 4 lat do wysługi emerytalnej.

(21 września 1929 r., l. rej. 2895/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 416).

12. Zaliczenie do wysługi emerytalnej czasu tymczasowej służby nauczycielskiej w b. Państwie austriackim jest niedopuszczalne w ramach art. 81 ustęp 1 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., poz. 46/24 Dz. Ust., o ile nie uiszczono na rzecz Funduszu Emerytalnego Nauczycieli Publicznych Szkół Powszechnych 2 proc. wkładki za okres tej służby, poprzedzający uzyskanie charakteru stałego nauczyciela.

(28 września 1929 r., l. rej. 3038/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 396).

13. W myśl art. 61 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. poz. 46/24), samobójstwo zawodowego wojskowego b. państwa zaborczego, pozostającego do chwili śmierci w czynnej służbie w wojsku polskim i posiadającego warunki, wskazane w punkcie a) art. 102 tej ustawy, nie pozbawia pozostałej po nim wdowy i sierot zaopatrzenia emerytalnego.

(10 października 1929 r., l. rej. 3595/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 450).

14. Prawo emerytowanego wojskowego b. państwa zaborczego do pobierania uposażenia emerytalnego gaśnie w wypadku dobrowolnego wstąpienia takiego emeryta do stałej służby państwowej cywilnej.

(12 października 1929 r., l. rej. 4497/27; P. P. U., Nr. 9/1930).

15. Podoficer zawodowy, zakwalifikowany orzeczeniem komisji wojskowo-lekarskiej do służby li tylko pozalinjowej, a posiadający przeszło 10 lat rzeczywistej służby, obliczonej według czasu kalendarzowego, winien być, jako trwale niezdolny do służby czynnej na stanowisku podoficera zawodowego, przeniesiony w stan spoczynku w myśl art. 9 ustęp pierwszy i art. 47 lit. B. ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. według tekstu rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1926 r. (Dz. Ust. poz. 705).

(15 października 1929 r., l. rej. 4655/27; P. P. U., Nr. 9/1930).

16. Admirałom, generałom i sztabowym oficerom b. marynarki wojennej rosyjskiej, zwolnionym ze służby czynnej z zachowaniem prawa awansu, czas spędzony w zarządzie prywatnych przedsiębiorstw morskich nie wlicza się do wysługi emerytalnej.

(15 października 1929 r., l. rej. 2592/27).

17. W myśl obowiązujących w b. państwie rosyjskim przepisów posiadanie danej rangi lub orderu bynajmniej jeszcze nie przesądzało o klasie zajmowanego w tem państwie urzędu państwowego.

(14 stycznia 1930 r., l. rej. 1297/28).

18. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych wobec art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27-go maja 1927 r. Dz. Ust. R. P. poz. 410 nie jest ani instytucją państwową ani instytucją samorządową w rozumieniu art. 25 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (21 stycznia 1930 r., l. rej. 2527/26; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 248).

19. Art. 85 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r., mówiąc o przerwach w służbie, zaszytych przed dniem wejścia tej ustawy w życie, ma na myśli przerwy zakończone ponownym wstąpieniem do służby państwowej przed 1 października 1923 r.

(28 stycznia 1930 r., l. rej. 1129/29; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 258).

20. Dla zastosowania przepisu art. 97 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 roku, poz. 46/24 Dz. Ust. w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 13 lutego 1924 r., poz. 178 Dz. Ust. odnośnie do pracy zawodowej funkcjonariusza państwowego, jest miarodajną ostatnia jego kwalifikacja służbowa.

(11 lutego 1930 r. l. rej. 1139/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 524).

21. Art. 37 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. poz. 46/24), mówiąc o obowiązkowej służbie wojskowej ma na myśli nie służbę z mobilizacji, lecz służbę z poboru.

(20 lutego 1930 r., l. rej. 2361/28; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 388).

22. Art. 3 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. nie ma zastosowania przy zbiegu zaopatrzenia z uposażeniem za służbę czynną.

(15 marca 1930 r., l. rej. 1128/28).

23. Według przepisów rosyjskiego zbioru rozporządzeń wojskowych wyd. 1869 r., ks. VII i VIII — zawodowy wojskowy w b. cesarstwie rosyjskim stawał się emerytem od daty wydania ukazu o zwolnieniu z czynnej służby (ukaz ob odstawkie), o którym mowa w art. 924—928 ks. VII powołanego zbioru rozporządzeń.

(26 kwietnia 1930 r., l. rej. 2817/28).

24. Orzeczenia władzy w przedmiocie zaliczenia do wysługi emerytalnej czasu państwowej służby zaborczej — w myśl art. 81 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. — funkcjonariuszowi pozostającemu

w służbie czynnej, jako przedwczesne, nie mogą być przedmiotem skargi do N. T. A. wobec postanowień art. 9 ustawy o N. T. A.

(27 maja 1930 r., l. rej. 3637/28).

25. Zawodowy wojskowy, któremu władza wymierzyła uposażenie emerytalne przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 stycznia 1927 r. poz. 72 Dz. Ust., nie zaliczając lat pracy zawodowej, a to wobec braku przepisów wykonawczych do art. 101 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. może pretensję tę zgłosić na podstawie par. 7 rzeczonego rozporządzenia pomimo prawomocności orzeczenia, wymierzającego emeryturę.

(2 czerwca 1930 r., l. rej. 3106/28).

26. Przy wymiarze uposażenia emerytalnego funkcjonariuszowi państwowemu niedopuszczalne jest kumulatywne zastosowanie dobrodziejstw z art. 11 i art. 12 ust. I ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., poz. 46/24 Dz. Ust.

(18 listopada 1930 r., l. rej. 3955/28).

SPRAWY WŁOŚCIAŃSKIE.

Uchwała zebrania członków stowarzyszenia włościańskiego, które nabyło grunty przy udziale Banku Włościańskiego, dotycząca rozporządzenia poszczególnymi udziałami w nabytych gruntach, nie ulega zatwierdzeniu przez władze ziemskie trybem art. 51 i 52 prawa z dnia 14 czerwca 1910 r., natomiast stosują się do niej specjalne przepisy o stowarzyszeniach, nabywających grunty przy udziale Banku Włościańskiego (dodatek do art. 45/49 Ustawy Banku Włościańskiego, stanowiącej rozdział VII Ustawy Kredytowej, zamieszczonej w części 2 tomu XI Zbioru Praw Cesarstwa Rosyjskiego).

(17 września 1928 r., l. rej. 1400/26; Z. W. Nr. 1502).

SPRAWY WOJSKOWE.

1. Obowiązany do służby wojskowej nie może domagać się po upływie roku kalendarzowego, w którym kończy 23 lat życia, ulgi 5-cio miesięcznej służby wojskowej w myśl art. 60 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1924 roku Dz. Ust., poz. 458/1928, o ile nie zachodzi wypadek opóźnionego sta-
wiennictwa, przewidziany w ustępie 3 art. 60 powołanej ustawy.

(4 października 1929 r., l. rej. 1033/27).

2. Wysokość zarobków członków rodziny poborowego, o ile nie jest wynikiem ich niezdolności do pracy, nie stanowi powodu do odroczenia terminu służby wojskowej poborowemu, jako jednemu żywicielowi ro-

dziny w myśl art. 57 pkt. I ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym — dz. ust. poz. 458/1928.

(29 listopada 1929 r., l. rej. 1844/29; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 243).

3. Od odmownej decyzji powiatowej władzy administracji ogólnej w przedmiocie ponownego przedstawienia komisji poborowej poborowego, zaliczonego do kat. A celem zmiany kategorii w myśl art. 39 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. Ust., poz. 458 z. r. 1928) służy stronie odwołanie do drugiej instancji administracyjnej.

(27 marca 1930 r., l. rej. 5365/29).

4. Udzielenie ulgi 5 miesięcznej służby wojskowej wbrew przepisom art. 60 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym z dnia 23 maja 1924 r. (Dz. Ust. poz. 458 z r. 1928) po ukończeniu 23 lat życia przez poborowego uprawnia władzę nadzorczą do uchylenia z urzędu odnośnej decyzji na zasadzie art. 101 pkt. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. Ust. poz. 341), jako wydanej bez jakiegokolwiek podstawy prawnej.

(4 czerwca 1930 r., l. rej. 435/30, P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 549).

WYWŁASZCZENIE NIERUCHOMOŚCI.

1. Skarga na zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polsk. w sprawie wywłaszczenia gruntu na zasadzie dekretu z dnia 9 lutego 1919 r., poz. 162 Dz. Ust. winna być odniesiona do mieszczącego się w tem zarządzeniu aktu rządowego, za który odpowiedzialność przyjmują kontrasygnujący Ministrowie.

(7 września 1928 r., l. rej. 2334/26; Z. W. Nr. 1494).

2. Ocena merytoryczna, dokonana przez władzę administracyjną co do kwestji, czy kolej, przeznaczona do przewożenia piasku, potrzebnego dla zabezpieczenia powierzchni, zagrożonej przez wyrobiska kopalniane, ma charakter urządzenia użyteczności publicznej w rozumieniu dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., poz. 162 Dz. Ust., podlega kontroli w kierunku, czy ocena ta, dokonana w ramach prawa i niesprzeczna z naturą rzeczy, jest także trafna.

(7 września 1928 r., l. rej. 2334/26; Z. W. Nr. 1494).

3. Wywłaszczenie nieruchomości, dokonane przez b. władze okupacyjne niemieckie lub austriackie, po za wyjątkami, przewidzianymi w art. 33 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., poz. 162 Dz. Pr., utraciły skuteczność prawną z mocy samego prawa na zasadzie art. 32 tegoż dekretu w łączności z wymienionym art. 33.

(9 stycznia 1929 r., l. rej. 3688/26; Z. W. Nr. 1 A).

4. Przepis par. 365 austriackiej ustawy cywilnej nie jest sam przez się podstawą prawną dla zniesienia lub ograniczenia własności ze względów wyższej użyteczności w myśl art. 99 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

(13 listopada 1929 r., l. rej. 3495/27; P. P. A., r. 1930, kwartalnik I, str. 129). *)

SPRAWY WYZNANIOWE.

a) Obrządku rzymsko-katolickiego.

1. Ustanowione w art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r., poz. 505 Dz. Ust. ograniczenie w obciążeniu podatkowym własności ziemskiej na rzecz związków samorządowych odnosi się tylko do samorządu terytorjalnego, a nie dotyczy obciążenia opłatami na rzecz potrzeb kościelnych.

(22 czerwca 1928 r., l. rej. 2794/26; Z. W. Nr. 1487).

2. Artykuł XXV Konkordatu ze Stolicą Apostolską z dnia 10 lutego 1925 r., poz. 501 Dz. Ust. uchyla tylko te przepisy ustaw pruskich z dnia 20 czerwca 1875 r. (Zb. ust. str. 241) i z dnia 14 lipca 1905 r. (Zb. ust. str. 281), które nadają przedstawicielstwu gmin kościelnych prawo zarządzenia i administrowania majątkiem kościelnym.

(20 października 1928 r., l. rej. 18/25, 2969/27, 4703/27, 4890/27, 4925/27 i 4995/27; Z. W. Nr. 1539).

3. Organizacja i zakres działania organów, stanowiących na podstawie przepisów ustaw pruskich z dnia 20 czerwca 1875 r. (Zb. ust. str. 241) i z 14 lipca 1905 r. (Zb. ust. str. 281) reprezentację gmin kościelnych, jako organów, powołanych do uchwalania podatków na potrzeby kościołów parafjalnych, mogłyby ulec zmianie tylko w drodze ustawodawczej.

(20 października 1928 r., l. rej. 18/25, 2969/27, 4703/27, 4890/27, 4925/27 i 4995/27; Z. W. Nr. 1539).

4. Pobierane przez członków Kapituły Metropolitalnej uposażenie od władz kościelnych nie stanowi w myśl ust. 3 art. XXIV Konkordatu uposażenia ze Skarbu Państwa w rozumieniu ustaw uposażeniowych i emerytalnych.

(15 marca 1930 r., l. rej. 1128/28).

b) Ustrój gmin wyznaniowych izraelskich.

1. Okoliczność, że zajmujący na obszarze b. zaboru austriackiego posesję zastępcy prowadzącego izraelskie księgi metrykalne nie wniósł

*) Wyrok zapadł w sprawie wywłaszczenia gruntu pod rozbudowę szpitala powszechnego w Tarnopolu.

protestu przeciw rozpisaniu omyłkowo przez władzę konkursowi na zajmowaną przez niego posesję, nie powoduje sama przez się utraty z jego strony tej posesji, a to mimo nawet faktu mianowania na podstawie konkursu na daną posesję innej osoby.

(2 marca 1928 r., l. rej. 1511/26; Z. W. Nr. 1398).

2. Uprawnionym do podania zażalenia, względnie skargi, z powodu zestawienia budżetu jest na zasadzie art. 9 ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r., poz. 400/26 Dz. Ust. tylko członek gminy wyznaniowej żydowskiej, który został pociągnięty do uiszczenia składki na potrzeby gminy lub też twierdzi, że sposób zestawienia budżetu narusza osobiste jego prawa.

(19 czerwca 1928 r., l. rej. 1663/27; Z. W. Nr. 1485).

3. W myśl przepisów, zawartych w §§ 12 i 13 rozporządzenia z dnia 1 września 1916 r. Dz. Rozp. Nr. 53, poz. 184, zatwierdzenie budżetu gminy wyznaniowej żydowskiej, względnie zarządzenie w nim zmian pozostawione zostało swobodnemu uznaniu władzy nadzorczej, wobec czego na zasadzie art. 3 pkt. 2 ustawy z dnia 2 sierpnia 1922 r., poz. 400/26 Dz. Ust. niedopuszczalne jest merytoryczne zaskarżenie takiej decyzji, natomiast przedmiotem skargi może być w tym wypadku wadliwy tryb postępowania przy ułożeniu budżetu.

(19 czerwca 1928 r., l. rej. 1663/27; Z. W. Nr. 1485).

4. Uchylenie decyzji co do zatwierdzenia listy składek, przewidzianej w § 12 rozporządzenia z dnia 1 września 1916 r. Dz. Rozp. Nr. 53, poz. 184, o ile w decyzji tej inaczej nie postanowiono, nie unieważnia całej listy składek, zestawionej na zasadzie § 12 cytowanego wyżej rozporządzenia, lecz skutkuje nieważnością tej decyzji w stosunku do tych członków gminy, którzy wnieśli zażalenie, względnie skargę.

(19 czerwca 1928 r., l. rej. 1663/27; Z. W. Nr. 1485).

ZAWODY WOLNE.

1. Pozbawienie mierniczego przez Ministra Reform Rolnych prawa wykonywania prac scaleniowych, o którym mówi art. 10 ustawy scaleniowej poz. 244/1926 Dz. Ust., tak w myśl rozporządzenia Min. Reform Rolnych z dnia 11 kwietnia 1924 r., poz. 466 Dz. Ust. jak również w myśl rozporządzenia Min. Reform Rolnych z dnia 27 kwietnia 1927 r., poz. 393 Dz. Ust. winno być poprzedzone ostrzeżeniem ze strony właściwego Okręgowego Urzędu Ziemskiego, to jest tego Okręgowego Urzędu, który zwrócił się do Ministra z wnioskiem o pozbawienie mierniczego tych praw.

(19 marca 1929 r., l. rej. 1278/27; Z. W. Nr. 42 A).

2. Przewidziana w art. 37 dekretu w przedmiocie statutu tymczasowego Palestry Państwa Polskiego z dnia 24 grudnia 1918 r. Dz. Praw. poz. 75 właściwość Sądu Najwyższego do orzekania na zażalenia przeciw zarządzeniom Ministra Sprawiedliwości, względnie Rady Ministrów, przeszła na Najwyższy Trybunał Administracyjny na zasadzie art. 36 ustawy o N. T. A. z dnia 3 sierpnia 1922 r. Dz. Ust. poz. 600.

(21 stycznia 1930 r., l. rej. 1604/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 227).

3. Naczelna Rada Adwokacka w Warszawie, odmawiając dopuszczenia do wykonywania zawodu adwokackiego, nie działała w charakterze władzy samorządowej w rozumieniu art. 1 ustawy o N. T. A. z dnia 3 sierpnia 1922 r., poz. 600.

(21 stycznia 1930 r., l. rej. 1604/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 227).

4. Dla dopuszczalności wpisu na listę obrońców karnych w myśl par. 39 austr. proc. karn. z dnia 23 maja 1873 r. o ile chodzi o ocenę przez władzę administracyjną życia petenta jako nieposzlakowanego nie jest z natury rzeczy wyłącznie miarodajnym istnienie lub wygaśnięcie ustawowych skutków zasądzenia, lecz wchodzi pod uwagę sam fakt popełnienia przestępstwa względnie zbrodni.

(7 marca 1930 r., l. rej. 482/28).

5. Pod pojęcie pozostawania w zawodzie techniczno-dentystycznym w rozumieniu art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r., poz. 476 Dz. Ust. nie podpada wyłącznie trudnienie się wyrobem i sprzedażą materiałów i preparatów, używanych przez techników dentystów.

(1 października 1930 r., l. rej. 3483/28).

ZNAKI TOWAROWE.

1. Określenie wynalazku ulla pewnej konstrukcji przez słowa „ull polski“ nie jest dostatecznym oznaczeniem wynalazku w rozumieniu art. 31 ustawy z dnia 5 lutego 1924 r., poz. 306 Dz. Ust.

(9 marca 1928 r., l. rej. 2005/26; Z. W. Nr. 1404).

2. Znak towarowy zarejestrowany w Niemczech w brzmieniu niemieckim dla towaru wyrabianego w Niemczech, może doznawać ochrony międzynarodowej związkowej w myśl art. 6 Konwencji Paryskiej z dnia 20 marca 1883 r. (Dz. Ust. poz. 58 z r. 1922) tylko w brzmieniu oryginalnym, a nie w przekładzie polskim, chociażby przekład ten był również zarejestrowany w Niemczech.

(14 lutego 1930 r., l. rej. 1848/28).

CZĘŚĆ TRZECIA.

PRAWO MATERJALNE SKARBOWE.

A. PODATKI I OPLATY PAŃSTWOWE.

SPRAWY CELNE.

1. Art. 583 rosyjskiej ustawy celnej z r. 1910 (T. VI Zb. Pr. C. R.) nie wyczerpuje wszystkich wypadków unieważnienia licytacji, dokonanej przez urząd celny.

(26 października 1928 r., l. rej. 3926/26; Z. W. Nr. 1546).

2. Niezachowanie przez urząd celny przepisu art. 567 rosyjskiej ustawy celnej, może spowodować unieważnienie licytacji, jeżeli wskutek niezachowania tego przepisu nastąpiła sprzedaż licytacyjna, która w przeciwnym razie byłaby zbędna.

(26 października 1928 r., l. rej. 3926/26; Z. W. Nr. 1546).

3. Strona, która zasięgnęła informacji Biura, utworzonego na zasadzie § 21 załącznika II części VI umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r. (zatwierdzonej ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r., poz. 139 Dz. Ust. z 1922 r.), jest w myśl ustępu 3 § 21 wolna od opłaty różnicy cła za towar, oclony zgodnie z tą informacją, niezależnie od tego, czy Biuro przy udzielaniu informacji przestrzegało przepisy ustępu 2 tegoż paragrafu.

(30 listopada 1928 r., l. rej. 492/26; Z. W. Nr. 1581).

4. Przewidziany w art. 16 rozporządzenia o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r., poz. 12/22 Dz. Ust. termin 30-dniowy nie obowiązuje władzy celnej w wypadku sprostowania mylnego oclenia towaru.

(4 stycznia 1929 r., l. rej. 1778/26; Z. W. Nr. 13 S).

5. Ajencje Celne Polskich Kolei Państwowych nie są wobec władz celnych stroną w rozumieniu § 12 rozporządzenia o postępowaniu celnym z dnia 13 grudnia 1920 r., poz. 64/21 Dz. Ust.

(21 stycznia 1929 r., l. rej. 2370/26; Z. W. Nr. 13 S).

6. Zarządzenie, wydane na skutek interwencji polskich organów inspekcyjnych na zasadzie art. 201 pkt. 4 umowy polsko-gdańskiej przez Ministerstwo Skarbu gdańskim urzędem celnym w kwestji zastosowania taryfy, nie jest decyzją, wydaną w ostatniej instancji. (Zasada prawna).

(8 lutego 1929 r., l. rej. 4094/26; Z. W. Nr. 22 S).

7. Tłuszcze zwierzęce jadalne z domieszką oleju roślinnego podpadają pod pojęcie sztucznego masła jadalnego, podlegającego oczeniu według poz. 51, pkt. 6 lit. c) taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r., poz. 540 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(26 kwietnia 1929 r., l. rej. 1217/27; Z. W. Nr. 86 S).

8. Płytki gliniane do wykładania ścian podlegają oceniu według poz. 73 pkt. 5 taryfy celnej (poz. 540/24 Dz. Ust.) bez względu na rodzaj i gatunek gliny, z której są wyrobione.

(26 kwietnia 1929 r., I. rej. 1244/27; Z. W. Nr. 87 S).

9. Niewykonywanie przez urząd celny stałej kontroli nad wolnym składem celnym, przewidzianej w akcie koncesyjnym, nie uwalnia właściciela składu od obowiązku uiszczenia ustanowionej za tę kontrolę w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 sierpnia 1925 r., poz. 577 Dz. Ust. stałej opłaty (Zasada prawna).

(1 maja 1929 r., I. rej. 2262/27; Z. W. Nr. 94 S).

10. Przewidziany art. 16 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust., poz. 314) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1921 r. (Dz. Ust. poz. 12 z r. 1922), termin 30-dniowy dotyczy jedynie prawa stron do wniesienia zażaleń w postępowaniu przy odprawie celnej i przeciw niewłaściwemu stosowaniu taryfy celnej, nie zaś prawa władzy do sprostowania z urzędu wymiaru należności celnych na zasadzie par. 32 ust. 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. poz. 64 z r. 1921).

(6 września 1929 r. I. rej. 3005/27).

11. Rozporządzenia Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 10 lipca 1925 r. (Dz. Ust. poz. 488) i z dn. 10 października 1925 r. (Dz. Ust. poz. 726), uzupełniające rozporządzenie z dnia 19 maja 1925 r. (Dz. Ust. poz. 356) w sprawie częściowych zmian taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1925 r., nie wykluczają stosowania względem towarów, podpadających pod przepisy tych rozporządzeń, postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. (Dz. Ust. poz. 719) w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

(6 listopada 1929 r., I. rej. 4032/27).

12. Brak w pozycji taryfy celnej specjalnej uwagi, że wymienione w niej towary podlegają poza cłem opłacie podatku wewnętrznego, nie uzasadnia sam przez się uwolnienia odbiorcy towaru od obowiązku uiszczenia tego podatku.

(15 listopada 1929 r., I. rej. 3713/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 239).

13. Zniżka cła, przewidziana konwencją pomiędzy Polską a Francją, podpisaną w Paryżu dnia 9 grudnia 1924 r. (Dz. Ust., poz. 468 z r. 1925) dla „obuwia z kauczuku z tkaninami, ze sprzączką lub bez“, nie stosuje się do śniegowców, podlegających, jako kalosze, oceniu według poz. 88 pkt. 5 taryfy celnej.

(22 listopada 1929 r., I. rej. 4303/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 554).

14. Termin, przewidziany art. 32 ust. 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. Ust. poz. 64 z r. 1921), nie ma zastosowania do zażaleń, wnoszonych przez strony przeciwko postępowaniu władz celnych lub niewłaściwemu zastosowaniu taryfy celnej.

(29 listopada 1929 r., I. rej. 4017/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 227).

15. Za mielone kości surowe w rozumieniu pkt. 2 poz. 41 taryfy celnej (Dz. Ust. Nr. 54/1924, poz. 540) mogą być uważane tylko kości, które prócz zwykłego zmielenia żadnym innym procesom przeróbki czy to chemicznej czy to mechanicznej nie były poddane.

(18 marca 1930 r., I. rej. 2980/27).

16. Za odpadki skór w rozumieniu taryfy celnej należy uważać wszelkie wogóle kawałki skór, które jako materiał nie nadają się już do wyrobów, normalnie ze skóry produkowanych, lecz mogą służyć tylko do wyrobu materiału o innych właściwościach i przeznaczeniu, jak np. sztuczna skóra, nawóz i t. d.

(19 marca 1930 r., I. rej. 394/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 533).

17. Dla uzyskania konwencyjnej zniżki cła świadectwo pochodzenia towaru, w myśl par. 14 i 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1920 r. (Dz. Ust., poz. 64 z r. 1921), winno być złożone łącznie z innymi dokumentami, służącymi za podstawę do obliczenia cła, przy zgłoszeniu towaru do odprawy celnej.

(28 marca 1930 r., I. rej. 1388/28).

DANINA LASOWA.

1. Brak drzewostanów rębnych z dziesięciolecia 1923/24 — 1932/33 wyklucza możliwość poboru daniny lasowej na mocy ustawy z dnia 6 lipca 1923 r., poz. 676 Dz. Ust. niezależnie od tego, czy odnośny las był kiedyś obciążony kontyngentem i czy kontyngent ten został wydany czy też nie.

(2 kwietnia 1929 r., I. rej. 4206/26; Z. W. Nr. 62 S).

2. Nałożony na właścicieli lasów lub drzewostanów w myśl ustawy z dnia 28 lutego 1919 r., poz. 229 Dz. Pr. kontyngent, nie zwalnia władzy od obowiązku dokonania wymiaru daniny lasowej w każdym poszczególnym wypadku, według przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1923 r., poz. 676 Dz. Ust.

(12 kwietnia 1929 r., I. rej. 5185/26; Z. W. Nr. 71 S).

3. Obciążenie płatnika daniny lasowej obowiązkiem płacenia przewidzianych w § 23 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 25 września 1923 r., poz. 823 Dz. Ust. na wypadek nieuiszczenia w oznaczo-

nym terminie wymierzonego ekwiwalentu w gotówce odsetek za zwłokę za czas od chwili wymiaru daniny w naturze pozbawione jest podstawy prawnej.

(30 kwietnia 1929 r., l. rej. 5420/26; Z. W. Nr. 92 S).

4. Nierozpatrzenie przez instancję odwoławczą z powołaniem się na prawomocność pierwotnego wymiaru daniny lasowej podniesionej w odwołaniu od dodatkowego wymiaru tejże daniny okoliczności obciążenia lasu serwitutem stanowi istotną wadliwość postępowania.

(25 czerwca 1929 r., l. rej. 3073/26; Z. W. Nr. 137 S).

5. Zobowiązany do uiszczenia daniny lasowej może w drodze odwołania kwestjonować zgodność wymiaru z treścią swych zeznań względnie z treścią planu gospodarstwa leśnego, nie może natomiast kwestjonować zgodności planu tego z rzeczywistością.

(26 czerwca 1930 r., l. rej. 1468/27).

6. W wypadkach, w których władza, wymierzająca daninę lasową, rozporządza bądź zeznaniem płatnika, bądź planem gospodarstwa leśnego, kwestja oceny czy zachodzi jeszcze potrzeba zarządzenia oględzin lasu na miejscu zależy w zasadzie od swobodnego uznania władzy.

(26 czerwca 1930 r., l. rej. 1468/27).

MONOPOLE.

1. Dodatkowej opłacie w myśl § 7 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1925 r., poz. 944 Dz. Ust. w brzmieniu, nadanem mu § 3 rozporządzenia z dnia 25 stycznia 1926 r., poz. 63 Dz. Ust., nie podlegają zapasy rozlanych lecz niezbutelkowanych wódek czystych, sprzedane w czasie między 1 stycznia a 1 lutego 1926 r. do konsumpcji.

(4 maja 1928 r., l. rej. 3605/26; Z. W. Nr. 1451).

2. O dopuszczalności przewidzianego w art. 48 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r., p. 409 Dz. Ust. o monopolu tytoniowym odwołania do Sądu Okręgowego — rozstrzyga wyłącznie tenże sąd, władza skarbowa nie jest zatem uprawnioną do pozostawienia tego rodzaju odwołania bez biegu z powodu, że uważa swe orzeczenie za ostateczne. (Zasada prawna).

(13 lutego 1929 r., l. rej. 1121/27; Z. W. Nr. 27 S).

3. Prawidłowe załadowanie spirytusu do wagonu kolejowego nie zwalnia przedsiębiorcy od odpowiedzialności za ubytki podczas całego trwania transportu o ile im nie udowodni zaistnienia wypadków, przewidzianych w ustępie 2 p. 2 art. 9 ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 r., poz. 756 Dz. Ust. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 20 lipca 1925 r., poz. 580 Dz. Ust.

(3 kwietnia 1929 r., l. rej. 1971/27; Z. W. Nr. 64 S).

4. Odwołania sprzedawców wyrobów tytoniowych od nałożenia dodatkowej opłaty za posiadane zapasy wyrobów tytoniowych rozstrzygają ostatecznie Izby Skarbowe wzgl. Wydział Skarbowy Województwa Śląskiego.

(17 kwietnia 1929 r., l. rej. 2261 i 2536/27; Z. W. Nr. 77 S).

5. Udzielenie pozwolenia na hurtową sprzedaż spirytusu skażonego jest w myśl § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 stycznia 1926 r., poz. 143 Dz. Ust. pozostawione swobodnemu uznaniu władzy skarbowej.

(26 kwietnia 1929 r., l. rej. 1845/27; Z. W. Nr. 88 S).

6. Postanowienie art. 79 ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 r., poz. 756 Dz. Ust. (art. 78 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r., poz. 289 Dz. Ust.) nadaje władzy prawo swobodnego uznania nie tylko przy nadawaniu, lecz także przy odwoływaniu koncesji na sprzedaż i wyszynk napojów alkoholowych.

(7 kwietnia 1930 r., l. rej. 2739/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 255).

7. Cofnięcie koncesji szynkarskiej bez odszkodowania w myśl art. 78 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r., poz. 289 Dz. Ust. nie jest sprzeczna z art. 99 Konstytucji.

(4 września 1930 r., l. rej. 2281/28).

ZOB. KONCESJE.

NALEŻYTOŚCI I OPŁATY STEMPLOWE.

1. Postanowienia formalnego kontraktu, odmienne od warunków punktacji, traktowane być winny, ze stanowiska austr. ustawy należnościowej z dnia 9 lutego 1850 r., Nr. 50 Dz. P. P., jako zmiana kontraktu, podlegająca opłacie wedle zasad §§ 35 i 48, oraz ustępu 6 lit. a) uwag wstępnych do taryfy wymienionej ustawy.

(20 marca 1928 r., l. rej. 3633/26; Z. W. Nr. 1414).

2. Akt fuzji dwóch spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, dokonany w ten sposób, że jedna z nich, pozostając nadal, przejmuje członków oraz majątek rozwiązanej spółki, podlegał na obszarze b. zaboru austriackiego, wedle przepisów austr. ustawy należnościowej, na zasadzie poz. tar. 55 ustawy, opłacie, jako zmiana kontraktu spółki, połączona z powiększeniem się jej kapitału zakładowego.

(4 maja 1928 r., l. rej. 3643/26; Z. W. Nr. 1452).

3. Jeśli w kontrakcie, zdziałanym na obszarze b. zaboru austriackiego, a obejmującym rzeczy nieruchomości i ruchome, nie była osobno podana cena lub wartość nieruchomości i ruchomości, lecz tylko cena lub wartość ogólna jednych i drugich, władza skarbowa — o ile nie korzystała z przepisów ustawy z dnia 26 września 1922 r., poz. 807 Dz. Ust. — winna była,

po myśli przepisu, objętego punktem 1 uwag wstępnych do taryfy austr. ustawy należytościowej, wymierzyć opłatę od całego przedmiotu kontraktu wedle stawki dla nieruchomości.

(4 maja 1928 r., I. rej. 3643/26; Z. W. Nr. 1452).

4. W wypadku powiększenia kapitału zakładowego spółki akcyjnej, podlegającego opłacie wedle przepisów rozporządzenia b. Generał Gubernatora Warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r., poz. 126 i 127 Dz. Rozp., momentem czasowym, decydującym o tem, jakie przepisy w przedmiocie wysokości stopy procentowej opłaty miały zastosowanie, była chwila dojścia do odpowiedniego organu spółki wiadomości o zatwierdzeniu przez władzę państwową wzmiankowanego powiększenia.

(16 października 1928 r., I. rej. 5267/26; Z. W. Nr. 1526).

5. Dla kwalifikacji umowy celem ustalenia przypadającej od niej według ros. ustawy stemplowej opłaty decydującą jest treść samej umowy, nie zaś późniejszy sposób jej wykonania przez strony.

(5 kwietnia 1929 r., I. rej. 4858/27; Z. W. Nr. 67 S).

6. Wedle zasad, wynikających z postanowień par. 20 rozporządzenia ces. z dnia 15 września 1915 r. o opłatach sądowych, Nr. 279 Dz. U. P., momentem decydującym w kwestji, która ze stron ponosić ma obowiązek opłaty od wekslowego nakazu zapłaty w wypadku, gdy skarga po wydaniu nakazu została cofnięta, jest treść uchwały sądowej, orzekającej, w związku z cofnięciem skargi, o kosztach sporu.

(22 listopada 1929 r., I. rej. 2678/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 405).

7. Na obszarze b. zaboru austriackiego, jeżeli sąd pominął orzeczenie o kosztach sporu, ponieważ strona wygrywająca ich nie liczyła, strona ta obowiązana jest do ponoszenia w połowie opłaty od rozstrzygnięcia sądowego, wymierzonej procentowo od wartości przedmiotu sporu, bez względu na to, z jakiego powodu nie liczyła kosztów.

(31 grudnia 1929 r., I. rej. 4072/27; O. S. P. 1930, Nr. 226).

8. Pismo, stwierdzające umowę o ustanowienie lub przelew prawa wydobywania ciał kopalnych (art. 64 p. 1 ustawy o opłatach stemplowych Dz. Ust., poz. 570/26), według której wynagrodzenie uzależnione zostało od osiągnięcia przez nabywcę dochodu z produkcji, podpada pod drugą część ustępu pierwszego art. 65 tejże ustawy także i w tym wypadku, jeżeli rozmiar tego wynagrodzenia oznaczony został w kwocie cyfrowo ustalonej.

(24 września 1930 r., I. rej. 2528/28).

9. Pojęcie przynależności w rozumieniu ust. 3 art. 12 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. Ust., poz. 570) należy oceniać według przepisów kodeksu cywilnego, obowiązującego w odnośnej dzielnicy Państwa.

(8 października 1930 r., I. rej. 2681/28).

PODATEK DOCHODOWY.

1. Komisja Szacunkowa względnie Odwoławcza winna ustalić, jakie wątpliwości i dlaczego nie zostały usunięte wyjaśnieniami płatnika, jeśli chce zastosować rygor z art. 62 ustęp 2 ustawy o podatku dochodowym, poz. 607 Dz. Ust. z 1923.

(28 marca 1928, I. rej. 1167/26; Z. W. Nr. 1421).

2. Okoliczność, że prezes rady nadzorczej spółki akc. z siedzibą na obszarze obowiązywania niem kod. handl. z 1897 r. otrzymuje za swe czynności w charakterze przewodniczącego komitetu wykonawczego spółki wynagrodzenie procentowe, zależne od wysokości obrotów, nie uzasadnia sama przez się zaliczenia tego wynagrodzenia do kategorii dochodu z tantjem w myśl art. 18 ustawy o państw. pod. doch. poz. 607/1923 i poz. 411/1925 Dz. Ust.

(5 czerwca 1928 r., I. rej. 2469/27; Z. W. Nr. 1475).

3. W wypadkach, do których nie zastosowano postanowień ust. 2 art. 63 ustawy o podatku doch. poz. 411/1925 Dz. Ust. zgłoszone dopiero w odwołaniu żądanie dodatkowego potrącenia odpisania na zużycie budynków (art. 6 ust.) winno być rozpoznane (art. 68 ust. 2, art. 70 i art. 73 leg. cit.).

(18 czerwca 1928 r., I. rej. 3002/26; Z. W. Nr. 1482).

4. Wymogiem zastosowania art. 21 ustęp 3 ustawy o państwowym podatku dochodowym poz. 411/1925 Dz. Ust. nie jest bynajmniej, by osobom, o których ten artykuł mówi, służyły wspomniane w nim uprawnienia, każdej samodzielnie, a nie łącznie z innymi.

(25 czerwca 1928 r., I. rej. 4135/26; Z. W. Nr. 1488).

5. W wypadku bezzasadnej odmowy przez plenipotentą płatnika przyjęcia pisma, niema obrazy art. 121 ust. o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), jeżeli organ doręczający zamiast pozostawić pismo na miejscu, doręczył je do rąk rządcy realności oznaczonej w adresie płatnika i stanowiącej w części jego własność.

(1 października 1928 r., I. rej. 4234/26; Z. W. Nr. 1514).

6. Postanowienia art. 21, 50 i 54 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.) nie wykluczają prostowania zysku bilansowego w odwołaniu przez dodatkowe zgłoszenie potrącenia na amortyzację za „zużycie“ w myśl art. 6 leg. cit. na podstawie prawidłowo sprostowanego zamknięcia rachunkowego.

19 listopada 1928 r., I. rej. 3660/26; Z. W. Nr. 1573).

7. Zarzut obrazy art. 63 ustęp 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. Ust. poz. 411 z 1925 r.), zastosowanego przy wydaniu decyzji odwoławczej, jest uzasadniony, a powołanie się władz na brak

wyjaśnić ze strony płatnika jest bez znaczenia prawnego, jeżeli w aktach brak ustalenia osnowy wątpliwości, które miały być przedstawione płatnikowi w związku z zeznaniem, oraz brak dowodu doręczenia płatnikowi tego wezwania do wyjaśnień.

(1 grudnia 1928 r., l. rej. 5187/26; Z. W. Nr. 1584).

8. Zarzut nienależytego skonkretyzowania wątpliwości z art. 58 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925) względnie bezzasadności żądania władzy, wystosowanego do płatnika z powołaniem się na ten przepis ustawy, nie służy płatnikowi, który odnośne wezwanie pozostawił wogóle bez odpowiedzi.

(3 grudnia 1928 r., l. rej. 4130/26; Z. W. Nr. 1587).

9. Branie stale czynnego udziału w zarządzie przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 18 w związku z art. 21 ustępy 1 i 3 ust. o pod. doch. (p. 411 1925 r., Dz. Ust.) jest uwarunkowane określeniem zgóry tak rodzaju i zakresu tego stałego udziału, jak i wymiaru wynagrodzenia za świadczoną pracę, chociażby w wysokości procentowej, to jednak ustalonej co najmniej co do należności i warunków wypłaty.

(3 grudnia 1928 r., l. rej. 4430/26; Z. W. Nr. 1587).

10. Przedsiębiorstwo bankowe, należące do związku samorządowego, nie podlega podatkowi dochodowemu w myśl art. 5 l. 7 ustawy poz. 607 Dz. Ust. z r. 1923, choćby nawet nie znajdowało się w bezpośredniej administracji związku, lecz było zawiadywane przez odrębną, stworzoną w tym celu osobę prawną.

(12 grudnia 1928 r., l. rej. 5050/26; Z. W. Nr. 1601).

11. Niema istoty czynu z art. 93 ustawy o pod. doch. poz. 607/23 Dz. Ust. jeśli osoba, nie podlegająca podatkowi dochodowemu, nie zastosuje się do wezwania władzy, żądającej złożenia zeznania o dochodzie na zasadzie art. 49 ustawy.

(12 grudnia 1928 r., l. rej. 5050/26; Z. W. Nr. 1601).

12. Art. 14 ustawy o państwowym podatku dochodowym poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r. nie ma zastosowania do obliczenia dochodu z uposażeń według działu II tej ustawy.

(2 stycznia 1929 r., l. rej. 5112/26; Z. W. Nr. 2 S).

13. Kwoty, przelane przez przedsiębiorstwo kopalni węgla do funduszu rezerwowego, przeznaczonego na odszkodowania i renty dla robotników w razie nieszczęśliwych wypadków, stanowią część dochodu podatkowego w myśl ustępu 2 art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 607 Dz. Ust. z 1923 r.); przepis wyjątkowy, przewidziany w stosunku do towarzystw ubezpieczeniowych, nie ma analogicznego zastosowania. (Zasada prawna).

(16 stycznia 1929 r., l. rej. 5270/26; Z. W. Nr. 8 S).

14. Do osób prawnych, które podpadają pod postanowienia art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 607 Dz. Ust. z 1923 r.), przepis art. 19 tejże ustawy nie ma zastosowania. (Zasada prawna).

(16 stycznia 1929 r., l. rej. 5270/26; Z. W. Nr. 8 S).

15. Strata wskutek dewaluacji kapitału zakładowego przedsiębiorstwa nie może być potrącona od dochodu na zasadzie art. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.).

(25 stycznia 1929 r., l. rej. 113/27; Z. W. Nr. 16 S).

16. Delegatowi Skarbu Państwa, ustanowionemu przy Miejskiej Komisji Szacunkowej m. Łodzi na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu z 7 lutego 1925 r., poz. 140 Dz. Ust., nie przysługuje prawo protestu przeciw wymiarowi podatku dochodowego w myśl art. 69 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.). (Zasada prawna).

(30 stycznia 1929 r., l. rej. 1446/27; Z. W. Nr. 18 S).

17. Należności z tytułu nadpłaconych w markach polskich danin publicznych ulegają przerachowaniu według relacji 1.800.000 mkp. = 1 zł. (§ 41 ustęp 1 pkt. f rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno - prawnych w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z 25 marca 1925 roku poz. 213 Dz. Ust.) także w tym przypadku, jeżeli podatek, wymierzony w kwocie nadmiernej, ściągnięto w drodze egzekucji.

(11 lutego 1929 r., l. rej. 775/27; Z. W. Nr. 24 S).

18. Płatnikowi, którego dochód ustalono do wymiaru podatku dochodowego w myśl art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym, poz. 607 Dz. Ust. z 1923 r., przy zastosowaniu ustępu 5 art. 49 ustawy, nie przysługują w odwołaniu zarzuty merytoryczne przeciw ustaleniu wartości zapasu towarów powyżej wartości przyjętej w zamknięciu rachunkowym. (Zasada prawna).

(18 lutego 1929 r., l. rej. 3694/26; Z. W. Nr. 28 S).

19. Danina lasowa nie podlega odliczaniu od dochodu podatkowego w myśl art. 10 p. 5 ustawy o państwowym podatku dochodowym, poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r. (Zasada prawna).

(27 lutego 1929 r., l. rej. 3878/26, 3723/27, 3682/28); Z. W. Nr. 38 S).

20. Strata roku operacyjnego, chociażby zasadnie uwzględniona w bilansie osoby prawnej, prowadzącej prawidłowe księgi handlowe, nie podlega odliczeniu z podstaw wymiaru, jeśli nie jest związana z osiągnięciem dochodu, lecz dotyczy jedynie majątku (art. 6 oraz art. 8 l. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.).

(6 marca 1929 r., l. rej. 494/27; Z. W. Nr. 45 S).

21. Także w wypadku wymiaru podatku dochodowego w myśl ustępu 5 art. 50 ustawy (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.) źródła, z których dochód przyjęto do podstaw wymiaru, winny być bezspornie ustalone, a ustalenia ujawnione w aktach. (Zasada prawna).

(18 marca 1929 r., l. rej. 1345/27; Z. W. Nr. 57 S.).

22. Samo wezwanie płatnika do przedstawienia ksiąg handlowych nie czyni zadość wymogowi art. 63 ustęp 1 ustawy o państwowym podatku dochodowym poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.

(3 kwietnia 1929 r., l. rej. 3297/27; Z. W. 65 S).

23. Procentowe normy § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z 14 maja 1921 r., poz. 298 Dz. Ust. nie stwarzają granicy, poza którą nie mogłyby być uwzględnione w konkretnym przypadku faktycznie wyższe zużycie przedmiotu.

(3 kwietnia 1929 r., l. rej. 3297/27; Z. W. Nr. 65 S).

24. Uchylenie przez Ministerstwo Skarbu w drodze nadzoru (art. 30 ustawy o państwowym podatku dochodowym poz. 607 Dz. Ust. z 1923 r.), na niekorzyść płatnika, prawidłowo dokonanego aktu wymiarowego jest poza wypadkami, przewidzianymi w art. 83 ustawy, niedopuszczalne. (Zasada prawna).

(10 kwietnia 1929 r., l. rej. 1036/27; Z. W. Nr. 68 S).

25. Wobec postanowień art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.) zasadność odpisu na straty nieściągalnych pretensyj, przeprowadzonego przez osobę prawną w jej prawidłowych księgach handlowych, winna być oceniona w odniesieniu do warunków tego okresu operacyjnego, którego dotyczy odnośne zamknięcie rachunkowe. (Zasada prawna).

(17 kwietnia 1929 r., l. rej. 1257/27; Z. W. Nr. 75 S).

26. Ulgi rodzinne, przyznane płatnikom państwowego podatku dochodowego z art. 27 ustawy o państwowym podatku dochodowym, poz. 411/25 Dz. Ust., są bez wpływu na wysokość dochodu podatkowego, będącego podstawą wymiaru komunalnego dodatku do tego podatku, pobieranego w b. dzielnicy pruskiej na zasadzie art. 24 ust. 2 cytowanej ustawy. (Zasada prawna).

(8 maja 1929 r., l. rej. 2368/27; Z. W. Nr. 103 S).

27. Płatnicy podatku dochodowego, opodatkowani na zasadzie art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.), nie mają prawa domagać się, by przy wymiarze strącono z przychodów odpisaną na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, nie wykazane w zatwierdzonym zamknięciu rachunkowym.

(8 maja 1929 r., l. rej. 756/27; Z. W. 102 S).

28. Uniemożliwienie rekurentowi złożenia ustnych wyjaśnień przed pełną Komisją Odwoławczą, przewidzianą w art. 32 i 41 ustawy o państwowym podatku dochodowym poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r., a skierowanie go do podkomisji, w ustawie nie przewidzianej, jest niezgodne z art. 68 ustęp 3 tej ustawy. (Zasada prawna).

(13 maja 1929 r., l. rej. 3817/27; Z. W. Nr. 106 S)

29. Przepis art. 21 ustęp 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.) nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu przy wymiarze podatku dochodowego rezerwy, stworzonej celem wyrównania książkowej wartości zapasu towarów modnych do wysokości tej wartości, jaką one posiadają z uwzględnieniem wpływu mody i innych miarodajnych okoliczności.

Władzy wymiarowej przysługuje ocena zasadności tej pozycji wyrównawczej (p. 1) przy zastosowaniu przepisów art. 58 i 63 ustawy.

Płatnikowi przysługuje prawo domagania się odpowiedniego uwzględnienia dokonanego przez władzę wymiarową sprostowania wspomnianej pozycji wyrównawczej przy wymiarze podatku dochodowego na lata następne o ile sprostowanie to mogłoby spowodować dwukrotne opodatkowanie tej samej części składowej dochodu podatkowego. (Zasada prawna).

(13 maja 1929 r., l. rej. 3575/27; Z. W. Nr. 105 S).

30. Zastosowanie ustępów 4 do 6 art. 15 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.) nie wyklucza faktu, że podatnik nie uskutecznił sam nadzwyczajnego wyrębu lasu, lecz sprzedaje drzewostan osobie trzeciej do wyrębu w pień. (Zasada prawna).

(15 maja 1929 r., l. rej. 992/27; Z. W. Nr. 109 S).

31. Określenie „nieżonaty lub niezamężna“, zawarte w art. 26 ust. o pod. doch. (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), obejmuje również wdowca lub wdowę. (Zasada prawna).

(15 maja 1929 r., l. rej. 992/27; Z. W. Nr. 109 S).

32. Władza jest obowiązana formułować przedstawiane płatnikowi wątpliwości (art. 58 ustawy o państwowym podatku dochodowym poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.) w taki sposób, aby możliwa była na nie konkretna odpowiedź.

(16 maja 1929 r., l. rej. 3822/27; Z. W. Nr. 111 S).

33. Niedotrzymanie terminu określonego domniemanemu płatnikowi podatku dochodowego w wezwaniu do złożenia zeznania, wydanem w trybie art. 93 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.) nie uprawnia władzy do zastosowania przepisu art. 50 ustęp 5 ustawy, jeżeli wezwany w zeznaniu zaprzecza obowiązkowi do złożenia ze-

znania w myśl art. 50 ustęp 1 ustawy, a tego obowiązku nie ustalono w trybie prawidłowych dochodzeń. (Zasada prawna).

(21 maja 1929 r., l. rej. 3283/27; Z. W. Nr. 113 S).

34. Płatnicy podatku dochodowego korzystają z zupełnej swobody wyboru takiego sposobu prowadzenia ksiąg handlowych, jaki z uwagi na rodzaj i rozmiar odnośnego przedsiębiorstwa uważają za wystarczający i właściwy, byleby ten sposób prowadzenia ksiąg z jednej strony był zgodny z zasadami, ustalonymi w dziedzinie nauki o księgowości i obowiązującymi zwyczajami kupieckimi, z drugiej zaś strony umożliwiał nie tylko stwierdzenie zupełności wpisów i ich rzetelności, ale także rozpoznanie istoty poszczególnych wpisów i ocenę ich znaczenia pod kątem widzenia przepisów ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.), zwłaszcza przepisów art. 6—10 i 12—20.

(19 czerwca 1929 r., l. rej. 4360/27; Z. W. Nr. 135 S).

35. Uchwała Komisji Odwoławczej do spraw podatku dochodowego, powzięta na zasadzie art. 73 ustawy o pod. dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), w brzmieniu jego ust. 3, dodanego rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dn. 4 lutego 1928 r., poz. 106 Dz. Ust., podlega zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

(10 września 1929 r., l. rej. 2451/27).

36. Zastosowanie art. 64 ustawy o pod. dochodowym (art. 63 ustawy w brzmieniu, ogłoszonym pod poz. 607 z r. 1923), jest dopuszczalne dopiero po wyczerpaniu wszelkich sposobów ustalenia wysokości dochodu drogą postępowania wyjaśniającego w myśl art. 58 (57) i 64 (63) ustawy.

(10 września 1929 r., l. rej. 2451/27).

37. Obowiązek instancji odwoławczej rozprawienia się w decyzji z konkretnymi zarzutami odwołania odnosi się również do decyzji, odrzucających odwołanie na zasadzie ustępu 3 art. 73 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, uzupełnionem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 lutego 1928 r., poz. 106 Dz. Ust.

(23 października 1929 r., l. rej. 984/29; O. S. P., r. 1930, Nr. 107).

38. Zwolnienie od podatku zarobkowego i dochodowego kolei lokalnych z mocy art. V d) austr. ustawy z 31 grudnia 1894 r., Dz. P. P. Nr. 2 z r. 1895, rozciąga się w 25-letnim okresie ulgowym także i na podatek przemysłowy i dochodowy, zaprowadzony w miejsce tamtych podatków ustawami polskimi.

(16 listopada 1929 r., l. rej. 4819; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 240).

39. Niedołączenie przez płatnika, podlegającego opodatkowaniu wedle art. 21 ustawy o podatku dochodowym (Dz. Ust., poz. 607/23, do złożonego

w terminie zeznania dowodów, wymienionych w p. 2 cz. 2 art. 53 ustawy, nie uzasadnia samo przez się wymiaru zaocznego.

(27 listopada 1929 r., l. rej. 3358/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 214).

40. Rezerwa na wypłatę odsetek od sum, subskrybowanych na nowe akcje, nie jest potrącalna od zysku podatkowego osób prawnych, podlegających podatkowi dochodowemu w myśl art. 21 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.).

(25 stycznia 1930 r., l. rej. 5018/27; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 526).

41. Zastosowanie przepisu ustępu 2 art. 63 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), nie uszczupla w niczem praw płatnika, określonych w art. 67 ustawy.

(11 lutego 1930 r., l. rej. 2446/28).

42. Zastosowanie przepisu ustępu 2 art. 63 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), należy podać do wiadomości płatnika w trybie art. 67 ustęp 2 ustawy.

(11 lutego 1930 r., l. rej. 2446/28).

43. Branie stale czynnego udziału w zarządzie przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 18 w związku z art. 21 ustępy 1 i 3 ustawy o państwowym podatku dochodowym, poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925, jest uwarunkowane określeniem zgóry tak rodzaju i zakresu tego stałego udziału, jak i wymiaru wynagrodzenia za świadczoną pracę, chociażby w wysokości procentowej, to jednak ustalonej conajmniej co do należności i warunków wypłaty.

(12 lutego 1930 r., l. rej. 3600/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 395).

44. Podatek dochodowy, uiszczony przez służbodawcę za personel, należy do kosztów, potrącanych w myśl art. 6 ustęp 1 ustawy o państwowym podatku dochodowym, Dz. Ust., poz. 411/1925, przy ustalaniu dochodu podatkowego służbowego.

(12 lutego 1930 r., l. rej. 3600/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 395).

45. Towarzystwo Kredytowe Przemysłu Polskiego w Warszawie podlega podatkowi dochodowemu na zasadzie art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), chociaż nadwyżki bilansowe z mocy przepisu statutowego są w całości przelewane do funduszu zapasowego, przeznaczonego na zabezpieczenie zobowiązań Towarzystwa wpływających z emisji listów zastawnych.

(15 lutego 1930 r., l. rej. 1282/28).

46. W razie zastosowania art. 64 ustawy o państw. podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), władza nie ma obowiązku wyszczególnienia źródła, z którego przyjęła w ogólnym dochodzie część wykraczającą poza sumę dochodu zeznanego, albowiem ustalenie dotyczy ogólnego dochodu w jednej sumie.

(7 marca 1930 r., l. rej. 4276/27).

47. Okoliczność, że płatnik udowodnił wysokość dochodu ze źródeł w zeznaniu wykazanych, nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu przepisu art. 64 ustawy o państw. podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), z zastrzeżeniem wyczerpania postępowania wyjaśniającego w myśl art. 52, 55, 58 i 63 ustawy.

(7 marca 1930 r., l. rej. 4276/27).

48. Okoliczność, że Spółka Akcyjna wątpliwe należności spisała na straty przy uznaniu rachunku sum przechodnich, a nie rachunków osobistych dłużników, sama przez się nie uzasadnia wniosku o stworzeniu funduszu rezerwowego w rozumieniu ust. 2 art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym poz. 411 Dz. Ust. z 1925 r.

(12 marca 1930 r., l. rej. 3609/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 271).

49. Wymogiem zastosowania art. 21 ustęp 3 ustawy o podatku dochodowym nie jest bynajmniej, by osobom, o których ten przepis mówi, służyły wspomniane w nim uprawnienia każdej samodzielnie, a nie łącznie z innymi.

Oddział zagranicznego banku, oddzielnie opodatkowany, jest sam przedsiębiorstwem w rozumieniu tegoż przepisu.

(14 marca 1930 r., l. rej. 4178/27 i 737/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 396).

50. Art. 21 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), nie upoważnia władzy wymiarowej do zmiany prawidłowego zamknięcia rachunkowego opodatkowanej osoby prawnej, jeśli przeciw uwzględnieniu poprawnie zaksięgowanej transakcji (zgodnie z tem zamknięciem) nie zachodzą przeszkody z art. 6, 8, 10 i 13 ustawy.

(7 kwietnia 1930 r., l. rej. 975/28).

51. Odpis na amortyzację koncesji w przedsiębiorstwie elektrowni, obowiązkiem w myśl umowy koncesyjnej do bezpłatnego oddania gminie budynków i urządzeń po upływie okresu koncesyjnego nie podlega potrąceniu z przychodów przy wymiarze podatku dochodowego.

(14 kwietnia 1930 r., l. rej. 2861/27; P. P. A. r. 1930, kw. IV, str. 536).

52. Wierzytelność niezahipotekowana nie podpada pod art. 1 pkt. 2-a. ust. o pod. dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), nawet wówczas gdy odnośna umowa dawała dostateczną podstawę do uskutecznienia zabezpieczenia hipotecznego dla tej wierzytelności.

(26 kwietnia 1930 r., l. rej. 621/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 497)

53. Postanowienia ustawy o podatku dochodowym, dotyczące spóźnionych odwołań, stosować należy również i do spóźnionego zgłoszenia życzenia złożenia przed komisją ustnych wyjaśnień. Wystosowanie przez komisję odwoławczą do skarżącego, który z opóźnieniem zgłosił życzenie złożenia ustnych przed nią wyjaśnień, zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej, należy uważać za dowód, że komisja odwoławcza uwzględniła powyższe życzenie skarżącego. W tym wypadku rozpoznanie sprawy, pomimo

niedoręczenia wezwania w terminie użytecznym, stanowi istotną obrazę art. 68 ustawy o pod. dochodowym.

(4 czerwca 1930 r., l. rej. 2216/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 541).

54. W wypadku, gdy bilansowe potrącenie na amortyzację uskutecznia się bezpośrednio z wartości danego przedmiotu, podstawą do obliczenia procentu zużycia (art. 6 ustawy o pod. doch., poz. 411 z r. 1925 Dz. Ust. i par. 16 rozp. wyk.), winna być wartość pierwotna, a nie każdorazowa niższa wartość ksiązkowa amortyzowanego przedmiotu.

(5 września 1930 r., l. rej. 2482/28).

55. Odsetki (kary) za zwłokę podlegają odliczeniu od ogólnego dochodu w myśl art. 10 p. 5 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925), bez względu na to, od jakiej zaległości podatkowej przypadają

(15 września 1930 r., l. rej. 2397/28).

56. Datki reprezentacyjne pracowników samorządowych stanowią dochód podlegający podatkowi dochodowemu według działu 2-go ustawy (p. 411/25 Dz. Ust.), wobec treści par. 40 punkt 4-a przepisów wykonawczych do ustawy (p. 298/21 Dz. Ust.).

(1 października 1930 r., l. rej. 4915/28).

57. Niewykazanie przez płatnika w postępowaniu wyjaśniającym twierdzeń negatywnych nie uzasadnia zaoczności, jeżeli władza nie przedstawiła mu do wyjaśnienia względnie odparcia konkretnych faktów (art. 63, ustęp 2 ust. o pod. doch., p. 411/25 Dz. Ust.).

(1 października 1930 r., l. rej. 4058/28).

58. Okoliczność, że skutki poczynionych wkładów będą działały i po upływie miarodajnego dla wymiaru okresu gospodarczego, nie wystarcza sama przez się do odmówienia tym wkładom charakteru potrącalnych kosztów z art. 6 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411 Dz. Ust. z r. 1925).

(15 października 1930 r., l. rej. 3550/28).

Władysław Janusz Tomerowicz

PODATEK MAJĄTKOWY.

1. Postanowienia art. 2 ustęp 2 zdanie 1 ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. o podatku majątkowym nie mają zastosowania w wypadkach, w których zastosowanie zasad wzajemności jest dopiero przedmiotem między państwowych rokowań.

(12 kwietnia 1928 r., l. rej. 3954/26; Z. W. Nr. 1430).

2. Nieruchomość rolna, objęta bilansem przedsiębiorstwa, prowadzącego prawidłowe księgi handlowe, podlega oszacowaniu na zasadzie art. 8 b) ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., bez względu na sposób faktycznego użytkowania tej nieruchomości.

(11 czerwca 1928 r., l. rej. 3690/26; Z. W. Nr. 1479).

3. Wartość nieruchomości budynkowej, uwidocznionej w bilansie przedsiębiorstwa bankowego spółdzielni z nieogr. odpow. na ziemiach polskich b. pruskiego zaboru, prowadzącej prawidłowe księgi handlowe ustala się w myśl art. 8 ustęp 2 lit. b) ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. o podatku majątkowym i § 14 p. I rozporządzenia II Ministra Skarbu z 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust., bez względu na cel przeznaczenia i faktycznego używania.

(19 września 1928 r., l. rej. 3306/26; Z. W. Nr. 1505).

4. Inwestycje, dokonane w nieruchomości budynkowej, której wartość do wymiaru podatku majątkowego ustala się w myśl art. 8 ustęp 2 lit. b) ustawy o podatku majątkowym Dz. Ust. p. 746/1923 i § 14 p. I rozp. II Ministra Skarbu z 15. XI 1923 r. p. 996 Dz. Ust. uwzględnia się przy przewalutowywaniu ceny nabycia, jeżeli wskutek tych inwestycji majątek w nieruchomości się powiększył lub wartość jego się podniosła.

(19 września 1928 r., l. rej. 3306/26; Z. W. Nr. 1505).

5. W razie uznania wyjaśnienia płatnika za niedostateczne, władza wymiarowa może zastosować rygor zaoczności z art. 39 ust. 2 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym, poz. 746 Dz. Ust., tylko wtedy, jeżeli zarzuty przedstawione płatnikowi, były konkretne.

(17 października 1928 r., l. rej. 4336/26; Z. W. Nr. 1528).

6. Jeżeli Komisja Szacunkowa podatku majątkowego zamierza samodzielnie ustalić obrót przedsiębiorstwa w myśl § 7 ust. 3 rozporządzenia VII Ministra Skarbu z 24 czerwca 1924 r., poz. 607 Dz. Ust., powinna przedstawić płatnikowi te dane, na podstawie których uznała obrót, ustalony przez Komisję do spraw podatku przemysłowego, za nieodpowiadający stosunkom rzeczywistym.

(17 października 1928 r., l. rej. 4336/26; Z. W. Nr. 1528).

7. Dla ustalenia zwwyżki kontyngentowej do podatku majątkowego w myśl ustępu 3 i 4 art. 9 i art. 42 ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., miarodajna jest wedle art. 8 ustęp 1 p. 2 kategoria świadectwa przemysłowego przypadającego, a nie nabytego, jeśli na pewne przedsiębiorstwo już z samej ustawy i niezależnie od decyzji płatnika przypadają w terminie wykupienia świadectwo przemysłowe innej kategorii, aniżeli faktycznie wykupione.

(18 października 1928 r., l. rej. 3575/26; Z. W. Nr. 1535).

8. Mnożniki, wskazane dla celów wymiaru podatku majątkowego pod lit. A i § 14 rozporz. II Min. Sk. z 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust., miarodajne są również dla przewalutowania sumy markowej, otrzymanej z dokonanego na zasadzie lit. B/1 tegoż § 14 przeliczenia pierwotnej ceny nabycia przedmiotów majątkowych, wyrażonej w obcej walucie.

(18 października 1928 r., l. rej. 3575/26; Z. W. Nr. 1535).

9. Wartość nieruchomości czynszowej, stanowiącej własność przedsiębiorstwa bankowego, prowadzącego prawidłowe księgi handlowe i ujawnionej w bilansie, ustala się do wymiaru podatku majątkowego w myśl zasad, podanych w art. 8 ustęp 2 lit. b. ustawy z 11. VII 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. i § 14 rozporządzenia II Ministra Skarbu z 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust.

(22 października 1928 r., l. rej. 3951/26; Z. W. Nr. 1541).

10. Majątek, którego dochody obracane są na utrzymanie osób duchownych, nie jest zwolniony od podatku majątkowego w myśl art. 3 cz. II punkt d) ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust.

(24 października 1928 r., l. rej. 4404/26 i 1183/27; Z. W. Nr. 1542).

11. Do wymiaru podatku majątkowego wartość nieruchomości, wykazanej w bilansie Tow. wzajemnych ubezpieczeń, ustala się w myśl art. 8 ustęp 2 lit. b p. 1 ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. i § 14 rozp. II Min. Sk. z 15 listopada 1923 r., chociaż nieruchomość tylko częściowo służy na pomieszczenie biura, a przeważnie jest oddana w najem na cele mieszkaniowe.

(26 października 1928 r., l. rej. 3538/26; Z. W. Nr. 1545).

12. Nieczynne przedsiębiorstwo przemysłowe, należące do Spółki Akc. z siedzibą na obszarze b. Królestwa Polskiego, podpada pod postanowienia punktu 3 ustępu 1 art. 3 ustawy o podatku majątkowym.

(31 października 1928 r., l. rej. 4513/26; Z. W. Nr. 1550).

13. Przepis § 14 rozporządzenia II Ministra Skarbu z 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust. ma zastosowanie do przedsiębiorstw przemysłowych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, bez względu na kategorię świadectwa przemysłowego.

(31 października 1928 r., l. rej. 4513/26; Z. W. Nr. 1550).

14. Procenty zwwyżki wzgl. zniżki podatku majątkowego, ustalone przez Ministra Skarbu na zasadzie art. 9 ust. 3 i 4 ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., są w myśl art. 42 wiążące, chociażby nie zostały ogłoszone drogą rozporządzenia w Dzienniku Ustaw.

(31 października 1928 r., l. rej. 4035/26; Z. W. Nr. 1549).

15. Budynek fabryczny z urządzeniem technicznym, wydzierżawiony osobie trzeciej, nie stanowi u właściciela tej nieruchomości majątku kategorii drugiej, określonej pod p. 2 ustęp 1 art. 8 ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. o podatku majątkowym, lecz majątek kategorii trzeciej (art. 8 ustęp 1 p. 3).

(14 listopada 1928 r., l. rej. 4400/26; Z. W. Nr. 1564).

16. Posiadacz nieruchomości, położonej w Berlinie, nabytej i objętej w posiadanie przed dniem 1 lipca 1923 r., nie może domagać się wyłączenia wartości tej nieruchomości z podstawy wymiaru podatku majątkowego

(art. 5 ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust.), z tego jedynie powodu, że do tego dnia jeszcze nie nastąpiło hipoteczne przewłaszczenie.

(14 listopada 1928 r., I. rej. 4226/26; Z. W. Nr. 1563).

17. Spółka z o. o., istniejąca na zasadzie austrj. ustawy z 6 marca 1906 r., Dz. P. P. Nr. 58, nie podpada pod postanowienia art. 8 b) ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., o podatku majątkowym, jeśli nie będąc przedsiębiorstwem przemysłowym lub handlowym, prowadzi wyłącznie czynności, nie będące handlowymi w rozumieniu austrjackiego kodeksu handlowego.

(16 listopada 1928 r., I. rej. 4477/26; Z. W. 1572)

18. Bilety skarbowe, wypuszczone na podstawie ustawy z 30 kwietnia 1920 r., poz. 218 Dz. Ust., należą do polskich pożyczek państwowych, zwolnionych od podatku majątkowego w myśl punktu c) ust. II art. 3 ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust.

(23 listopada 1928 r., I. rej. 4712/26; Z. W. Nr. 1574).

19. Wadliwości postępowania wymiarowego, polegającej na nieprzedstawieniu płatnikowi wątpliwości w myśl art. 37 i 39 ustęp 2 ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., nie usuwa protokół spisany z płatnikiem z mocy art. 47 ustawy, z którego nie wynika osnowa żądanych wyjaśnień i konkretnych zarzutów władzy oraz okoliczność żądania wyjaśnień na zasadzie powołanego przepisu ustawy.

(26 listopada 1928 r., I. rej. 4487/26; Z. W. Nr. 1577).

20. § 13 rozporządzenia II Min. Sk. z 15 listopada 1923 r. poz. 996 Dz. Ust., wydane w wykonaniu art. 8 ustawy z 11 sierpnia 1923, poz. 746 Dz. Ust. o podatku majątkowym, nie odnosi się do budynków zagranicznych.

(26 listopada 1928 r., I. rej. 4599/26; Z. W. Nr. 1578).

21. Do gruntów pod lasem mają zastosowanie zwyczajki względnie niżki wartości, unormowane w §§ 9 i 10 rozp. II Ministra Skarbu z 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust. do ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. o podatku majątkowym.

(28 listopada 1928 r., I. rej. 4471/26; Z. W. Nr. 1579).

22. Budynki przemysłowe, wydzierżawione przez właściciela nieprowadzącego prawidłowych ksiąg handlowych, osobom trzecim, podlegają oszacowaniu u właściciela na zasadach § 13 ustęp 4 powołanego wyżej rozporządzenia II (p. 21).

(28 listopada 1928 r., I. rej. 4471/26; Z. W. Nr. 1579).

23. Tak w myśl § 9 jak i § 10 rozporządzenia II Ministra Skarbu z 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust. do ustawy o podatku majątkowym (poz. 746 Dz. Ust. z r. 1923), zwyczajki oblicza się od wartości posiadłości

gruntowej, podwyższonej już o zwyczajki, wynikające z § 8 względnie także z § 9 rozporządzenia.

(3 grudnia 1928 r., I. rej. 3997/26; Z. W. Nr. 1586).

24. W wypadku ustalenia wartości przedsiębiorstwa przemysłowego, nieprowadzącego prawidłowych ksiąg handlowych, na podstawie obrotu samodzielnie obliczonego zamiast obrotu przyjętego za podstawę wymiaru podatku przemysłowego w myśl § 7 ustęp 3 rozp. VII Min. Sk. z 24 czerwca 1924 r., poz. 607 Dz. Ust. — akta winny ujawnić zebrane dane oraz opinię przynajmniej dwóch członków właściwej Komisji do spr. pod. przemysłowego — a to pod rygorem wadliwości postępowania.

(4 grudnia 1928 r., I. rej. 5318/26; Z. W. Nr. 1589).

25. Oparcie decyzji odwoławczej na okoliczności faktycznej, co do której nie zachowano wymogów art. 39 i 47 ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., powoduje wadliwość postępowania (art. 48 ustęp 3 ustawy).

(4 grudnia 1928 r., I. rej. 5472/26; Z. W. Nr. 1590).

26. Podatek przemysłowy, przypadający od obrotu za I półr. 1923 w myśl ustawy z 14 maja 1923 r., poz. 412 Dz. Ust., wykazany w pasywach bilansu, sporządzonego na dzień 1 lipca 1923 r., podpada pod pojęcie długów i ciężarów w myśl art. 5 ustawy o pod. maj. z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., przy ustaleniu wartości majątku przedsiębiorstwa, prowadzącego prawidłowe księgi handlowe, do którego mają zastosowanie przepisy ustępu 1 art. 56 ustawy z 14 maja 1923 r.

(5 grudnia 1928 r., I. rej. 4901/26; Z. W. Nr. 1591).

27. Do rozstrzygnięcia odwołania od decyzji Izby Skarbow., wydanej z mocy art. 52 ustawy o pod. maj. z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., właściwe jest Ministerstwo Skarbu, nie zaś Komisja Odwoławcza.

(5 grudnia 1928 r., I. rej. 4901/26; Z. W. Nr. 1591).

28. 5% bilety skarbowe IV serji, wypuszczone na zasadzie ustaw z 30 kwietnia 1920 r., poz. 218 Dz. Ust. i z 31 stycznia 1923 r., poz. 77 Dz. Ust. z mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z 1 lutego 1923 r., poz. 78 Dz. Ust. stanowią polską pożyczkę państwową w rozumieniu art. 3 II lit. c) ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust.

(10 grudnia 1928 r., I. rej. 4431/26; Z. W. Nr. 1596).

29. Okoliczność, że w czasie wymiaru podatku majątkowego przestrzeń leśna nie była obłożona daniną lasową, nie uprawnia do pominięcia wniosku o zastosowanie art. 3 część I p. 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., zgłoszonego w odwołaniu z powołaniem się na późniejszy wymiar daniny lasowej.

(17 grudnia 1928 r., I. rej. 4933/26; Z. W. Nr. 1608).

30. Dług spółki z ogr. odp., z siedzibą w Małopolsce do spółki z ogr. odp. z siedzibą w Austrii, których odrębną osobowość prawną władze wymiarowe uznały, podpada przy wymiarze podatku majątkowego dla spółki polskiej pod pojęcie długów i ciężarów, zmniejszających majątek teje spółki w myśl art. 5 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. D. U. Nr. 94, poz. 746.

(19 grudnia 1928 r., l. rej. 4275/26).

31. Jeżeli N. T. A. uznał za uzasadnione zastosowanie art. 48 ustęp 3 w związku z art. 39 ustęp 2 ustawy z 11 sierpnia 1923 r., D. U. Nr. 94, poz. 746, to pomija on zarzuty skargi, skierowane przeciw ustaleniom faktycznym władzy, pokrytym powołanym przepisem art. 39 ustęp 2.

(19 grudnia 1928 r., l. rej. 4275/26).

32. Jeżeli w statucie Towarzystwa akcyjnego, posiadającego zakłady przemysłowe na obszarze b. Król. Kongres., podano miejscowość w Polsce położoną jako prawną siedzibę Towarzystwa, to podpada ona pod przepis art. 2 p. 4 lit. a) ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., bez względu na miejsce, w którym Zarząd faktycznie się znajduje. (Zasada Prawna).

(2 stycznia 1929 r., l. rej. 5037/27; Z. W. Nr. 1 S).

33. Przepis § 14 A-V rozporządzenia II Ministra Skarbu z 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust., o sposobie obliczenia wartości długów w walutach zagranicznych nie jest niezgodny z ustawą o podatku majątkowym.

(7 stycznia 1929 r., l. rej. 4163/26; Z. W. Nr. 5 S).

34. Przepis § 8 ustęp 4 rozporządzenia IV Ministra Skarbu z 1 stycznia 1924 r., poz. 32 Dz. Ust. nie odnosi się do płatników wymienionych w art. 8 ust 2 b) ustawy o podatku majątkowym.

(7 stycznia 1929 r., l. rej. 4163/26; Z. W. Nr. 5 S).

35. Złożenie zeznania w terminie, wyznaczonym na zasadzie art. 30 ustęp 1 ustawy o państwowym podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., nie przywraca ochrony prawnej z art. 39 ustawy, utraconej już wskutek niezłożenia zeznania w terminie ustawowym (art. 25 ustawy). (Zasada prawna).

(10 stycznia 1929 r., l. rej. 4149/26; Z. W. Nr. 7 S).

36. Pominięcie przy wymiarze podatku majątkowego ofiarowanego przez płatnika dowodu z rzeczoznawców na wartość przedsiębiorstwa, nie prowadzącego prawidłowych ksiąg handlowych, nie stanowi wadliwości postępowania.

(18 stycznia 1929 r., l. rej. 3640/226; Z. W. Nr. 11 S).

37. Uzyskana po dniu 1 lipca 1923 r. cena sprzedaży posiadłości gruntowej jest bez znaczenia przy ustaleniu przeciętnej wartości tej posiadłości dla celów wymiaru podatku majątkowego.

(18 stycznia 1929 r., l. rej. 2732/26; Z. W. Nr. 10 S).

38. Pominięcie zgłoszonego w odwołaniu żądania potrącenia długów jedynie z powodu niewykazania ich w zeznaniu, uchybia postanowieniom art. 45, 47 i 48 ustępy 2 i 3 ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust.

(16 stycznia 1929 r., l. rej. 3880/26; Z. W. Nr. 17 S).

39. Wartość drzewostanu stanowi składnik wartości gruntów w rozumieniu art. 8 ustęp 2 lit. a ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. i wlicza się ją do wartości gruntu przy obliczaniu zwyczaj przewidzianych w §§ 9 i 10 rozp. II Min. Sk. z 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust. (Zasady prawne).

(26 stycznia 1929 r., l. rej. 3880/26; Z. W. Nr. 17 S).

40. Przewidziane w ustępach 6, 7 i 8 § 13 rozporz. II Min. Skarbu z 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust., zniżki procentowe, uzależnione od położenia, rodzaju wykończenia, lub stanu budynku, podlegającego podatkowi majątkowemu, należy obliczać każdą z nich kolejno, a to zniżkę, przewidzianą w późniejszym ustępie § 13 od tej wartości budynku, jaka rachunkowo wypada po odliczeniu zniżki, należnej wedle bezpośrednio poprzedzającego ustępu tegoż paragrafu. (Zasada prawna).

(5 lutego 1929 r., l. rej. 540/27; Z. W. Nr. 19 S).

41. Ustawa o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., nie przewiduje obowiązku Komisji przesłuchiwania znawców i dokonywania oględzin mieszkań płatników z urzędu.

(5 lutego 1929 r. l. rej. 1729/27; Z. W. Nr. 20 S)

42. Kasy Oszczędności, jako niewymienione w art. 3 części 1 ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. o podatku majątkowym, nie korzystają z podmiotowego zwolnienia od obowiązku podatkowego.

(11 lutego 1929 r., l. rej. 3813/26; Z. W. Nr. 23 S).

43. Majątek Galicyjskiej Kasy Oszczędności we Lwowie nie jest zwolniony od podatku majątkowego na zasadzie art. 3 cz. II, p. d) ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust.

(11 lutego 1929 r., l. rej. 3813/26; Z. W. Nr. 23 S).

44. Niewniesienie prośby o obniżenie szacunku majątku z tytułu szkód wojennych w terminie, przewidzianym w § 4 rozporządzenia z 26 czerwca 1924 r., poz. 544 Dz. Ust., nie pozbawia płatnika prawa do ulgi z art. 8 p. 2 al. 2 ustawy o podatku majątkowym.

(12 lutego 1929 r., l. rej. 851/27; Z. W. Nr. 25 S).

45. Dla ustalenia wartości praw majątkowych dla celów wymiaru podatku majątkowego nie można się posługiwać przepisami, wydanymi dla ustalenia wartości przedsiębiorstw, prowadzących prawidłowe księgi handlowe i odwrotnie.

(13 lutego 1929 r., l. rej. 4088/26; Z. W. Nr. 26 S).

46. Zaprzeczenie obowiązku podatkowego jest konkretnym wyjaśnieniem, odpowiadającym wymogom art. 39 ustawy o podatku majątkowym, wymagającym rozpoznania przed przystąpieniem do ustalenia i oszacowania majątku.

(21 lutego 1929 r., l. rej. 1526/27; Z. W. Nr. 34 S).

47. Śmierć właściciela majątku, podlegającego opodatkowaniu według ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. o podatku majątkowym nie wpływa na obowiązek podatkowy ani na wymiar podatku, jeśli zaszła w czasie między 1 lipca 1923 r. a chwilą dokonania wymiaru. (Zasada prawna).

(21 lutego 1929 r., l. rej. 736/27; Z. W. Nr. 33 S).

48. Określenie placów niezabudowanych, zawarte w rozporządzeniu Ministra Skarbu z 25 maja 1925 r., poz. 407 Dz. Ust., dotyczącym wymiaru i poboru państwowego podatku od lokali i od placów niezabudowanych, nie ma zastosowania przy wymiarze podatku majątkowego.

(22 lutego 1929 r., l. rej. 617/27; Z. W. Nr. 35 S).

49. Na płatniku ciąży obowiązek wykazania, że co do majątku zagranicznego, zachodzą wszystkie wymogi, przewidziane w ustępie 2 art. 2 ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(25 lutego 1929 r., l. rej. 39/27; Z. W. Nr. 36 S).

50. Udzielenie podstaw wymiarowych niezgodnych z ustaleniami władzy wymiarowej, powoduje wadliwość postępowania (art. 45 ustęp 3 ustawy o podatku majątkowym z 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust.).

(8 marca 1929 r., l. rej. 1668/27; Z. W. Nr. 47 S).

51. Komisja Odwoławcza do spraw podatku majątkowego uprawniona jest w myśl art. 48 ust. 3 ustawy o podatku majątkowym do orzeczenia o zaistnieniu warunków zaoczności, chociażby Komisja Szacunkowa nie zastosowała art. 39 ust. 2 tejże ustawy.

(12 marca 1929 r., l. rej. 1227/27; Z. W. Nr. 51 S).

52. Przy obliczaniu wartości majątku przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, według art. 8 p. b) ustawy o podatku majątkowym, obojętną jest kwestja, do jakich celów służą objęte bilansem przedsiębiorstwa nieruchomości.

(13 marca 1929 r., l. rej. 267/27; Z. W. Nr. 52 S).

53. Przy wymiarze podatku majątkowego od majątku fideikomisowego niedolicza się wartości tego ostatniego do majątku alodialnego użytkownicy fideikomisu, natomiast dolicza się wartość prawa użytkowania fideikomisu. (Zasada prawna).

(14 marca 1929 r., l. rej. 4734/26; Z. W. Nr. 54 S).

54. Wyłączenie z podstaw wymiaru podatku majątkowego „zabezpieczającej hipoteki“ bez wezwania płatnika w myśl art. 37 i 48 ust. 3 ustawy o podatku majątkowym do wyjaśnienia, czy zobowiązanie, hipoteką zabezpieczone, w dniu miarodajnym rzeczywiście istniało, stanowi wadliwość postępowania.

(15 marca 1929 r., l. rej. 523/27; Z. W. Nr. 55 S).

55. Także w wypadku samodzielnego ustalenia dla wymiaru podatku majątkowego obrotu przedsiębiorstwa, nieprowadzącego prawidłowych ksiąg handlowych, w myśl § 7 ust. 3 rozporządzenia VII Ministra Skarbu z 24 czerwca 1924 r., poz. 607 Dz. Ust. należy przy ustaleniu wartości przedsiębiorstwa, prowadzonego w górnośląskiej części Województwa Śląskiego, stosować normy, zawarte w § 15 ust. 2 lit. b) rozporządzenia II Ministra Skarbu do ustawy o podatku majątkowym.

(20 marca 1929 r., l. rej. 558/27; Z. W. Nr. 58 S).

56. Tytuł prawny do żądania zwolnienia przedmiotów majątkowych poza obszarem Rzeczypospolitej od podatku majątkowego stanowi w razie wątpliwości wydane w myśl § 2 ust. 6 rozporządzenia IV Ministra Skarbu z 1 stycznia 1924 r., poz. 32 Dz. Ust. rozstrzygnięcie Ministra Skarbu o zaistnieniu warunków zwolnienia, wyszczególnionych w art. 2 ust. 2 ustawy o podatku majątkowym.

(15 kwietnia 1929 r., l. rej. 676/27; Z. W. Nr. 73 S).

57. Zbytkowy charakter budynku mieszkalnego właściciela gospodarstwa rolnego sam przez się nie uzasadnia odrębnego ustalenia jego wartości w podstawach wymiaru podatku majątkowego.

(15 kwietnia 1929 r., l. rej. 676/27; Z. W. Nr. 73 S).

58. Nowemu zeznaniu o majątku, złożonemu przez płatnika w przewodzie odwoławczym i uwzględnionemu przez Komisję Odwoławczą, przysługuje ochrona prawna z art. 39 ustawy o podatku majątkowym.

(22 kwietnia 1929 r., l. rej. 2092/27; Z. W. Nr. 82 S).

59. Decyzje Komisji Odwoławczej, wydane na zasadzie ustępu 4 art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. podlegają zażaleniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego. (Zasada prawna).

(1 maja 1929 r., l. rej. 4422/27; Z. W. Nr. 96 S).

60. Zakreślony w art. 52 ustawy o podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. 60-dniowy termin jest prekluzyjny i biegnie niezależnie od tego, czy szkoda majątkowa nastąpiła przed dniem doręczenia nakazu płatniczego na ostateczny podatek majątkowy, czy też dopiero po tym dniu. (Zasada prawna).

(4 maja 1929 r., l. rej. 4953/27; Z. W. Nr. 98 S).

61. Ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. nie przewiduje szczególnego sposobu stwierdzenia zaludnienia miast dla ustalenia wartości gruntów celem wymiaru podatku majątkowego.

(8 maja 1929 r., l. rej. 417/27; Z. W. Nr. 101 S).

62. Nieuwzględnienie zniszczenia wojennego posiadłości gruntowej jedynie z tego powodu, iż płatnik nabył ją już w stanie zniszczonym wskutek działań wojennych, jest sprzeczne z ustawą z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. o podatku majątkowym.

(14 maja 1929 r. l. rej. 575/27; Z. W. Nr. 107 S).

63. Niewykorzystanie przez władzę wymiarową uprawnień, zastrzeżonych w art. 34 ustawy o podatku majątkowym, nie ukróca w niczem praw płatnika, wynikających z art. 37, 39, 45 i 47 tejże ustawy.

(14 maja 1929 r., l. rej. 2750/27; Z. W. Nr. 108 S).

64. Fakt figurowania pewnej pozycji bilansowej w aktywach bilansu przedsiębiorstwa, prowadzącego prawidłowe księgi handlowe, nie wyklucza dowodu, że pozycja ta w rzeczywistości nie stanowi majątku (art. 5 ustawy o podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(22 maja 1929 r., l. rej. 1038/27; Z. W. Nr. 114 S).

65. Do budynków, położonych w miejscowościach klimatycznych, zdrojowych, lub letniskach, a przeznaczonych wyłącznie na cele przemysłowe lub handlowe, mają zastosowanie łącznie przepisy ustępów 4 i 5 § 13 rozporządzenia II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(5 czerwca 1929 r., l. rej. 994/27; Z. W. Nr. 123 S).

66. Wszelkie przedsiębiorstwa pośrednictwa handlowego, prowadzone na podstawie świadectw przemysłowych I i II kategorii, podlegają majątkowemu podatkowi w myśl art. 8 § 2 i art. 32 ustęp ostatni ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust.

(18 czerwca 1929 r., l. rej. 852/27; Z. W. Nr. 134 S).

67. Ustalenie wartości biura pośrednictwa handlowego jako niewyszczególnionego w tabeli do § 15 rozporządzenia II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r., poz. 996 Dz. Ust. wino nastąpić w sposób przewidziany w przedostatnim ustępie § 15 tegoż rozporządzenia.

(18 czerwca 1929 r., l. rej. 852/27; Z. W. Nr. 134 S).

68. Zarzut obrazu przepisu ustępu 2 art. 2 ust. o podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. Ust. poz. 746 nie nadaje się do rozpoznania przez N. T. A., jeżeli płatnik w postępowaniu administracyjnym nie twierdził, iż co do nieruchomości zagranicznej zachodzą przewidziane

w tym przepisie okoliczności faktyczne, uzasadniające jej wyłączenie przy wymiarze podatku.

(9 września 1929 r., l. rej. 1711/27).

69. Zwolnienie przedmiotowe z art. 3 cz. II lit. e) ustawy o podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. Ust., poz. 746 ma także zastosowanie do płatników, dla których wymiar nastąpił na zasadzie art. 8 lit. b) ustawy.

(13 września 1929 r., l. rej. 1904/27).

70. Domniemanie, oparte na fakcie prawomocnego wymiaru podatku przemysłowego, nie wyklucza w postępowaniu wymiarowym podatku majątkowego dowodu ze strony płatnika, iż przedsiębiorstwa obłożonego podatkiem przemysłowym nie prowadził.

(20 września 1929 r., l. rej. 1086/27).

71. Koszta utrzymania członków konwentu nie mogą być zaliczone do wydatków uprzywilejowanych w rozumieniu art 3 II d. ustawy o podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust..

(25 września 1929 r., l. rej. 1391/27).

72. Wartość masy drzewnej, obłożonej daniną lasową ulega potrąceniu z podstaw wymiaru również w wypadku, gdy chodzi o ustalenie wartości kapitału zakładowego i obrotowego przedsiębiorstwa handlu drzewem (§ 15 rozp. II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. Dz. Ust. poz. 996), należącego do właściciela lasu z którego wartości drzewostan obciążony daniną lasową, został już potrącony (art. 3 pkt. 5 ustawy o podatku majątkowym).

(25 września 1929 r., l. rej. 4899/27).

73. Obowiązek instancji odwoławczej rozprawienia się w decyzji z konkretnymi zarzutami odwołania odnosi się również do decyzji, odrzucających odwołanie na zasadzie ustępu 4 art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym poz. 746 Dz. Ust.

(23 października 1929 r., l. rej. 4912/27).

74. Postanowienia ust. 2 i 3 art. 85 ustawy o państw. podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust. obowiązują także wtedy, gdy władza skarbowa doręcza podatnikowi nakaz płatniczy przez pocztę.

(4 listopada 1929 r., l. rej. 4450/27).

75. Odroczenie poboru części wymierzonego podatku majątkowego poza terminy, określone w art. 1 i 49 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., nie zwalnia płatnika od obowiązku zapłaty.

(12 grudnia 1929 r., l. rej. 4366/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 542).

76. Fakt figurowania pewnej pozycji w bilansie jawnej spółki handlowej, prowadzącej prawidłowe księgi handlowe i podlegającej obłożeniu

podatkiem majątkowym na zasadzie art. 8 b. ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., nie wyklucza przeciwdowodu, iż dana pozycja nie stanowi majątku spółki.

(21 grudnia 1929 r., I. rej. 4423/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 385).

77. Na obszarze obowiązywania Kodeksu Napoleona nie ma znaczenia dla ustalenia obowiązku podatkowego z art. 2 p. 3 ustawy o podatku majątkowym z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 746 Dz. Ust., czy spadkobiercy objęli spadek, jeżeli nie zachodzą warunki do uznania tego spadku za wakuujący w myśl art. 811 K. C.

(29 stycznia 1930 r., I. rej. 522/27).

78. Obligacje z miejscem dopełnienia w Berlinie, opiewające na marki niemieckie, są zobowiązaniem w walucie b. państw zaborezych także o ile chodzi o przedsiębiorstwo dłużnicze, mające siedzibę w Berlinie.

(14 marca 1930 r., I. rej. 3673/27).

79. Długi przedsiębiorstw sprawozdawczych wyrażone w walutach pozaborezych podlegają oszcwowaniu w myśl par. 14 A. IX rozporządzenia II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. Dz. Ust. poz. 996.

(14 marca 1930 r., I. rej. 3673/27).

PODATEK OD LOKALI.

1. Kasa Chorych nie jest instytucją dobroczynną w rozumieniu § 4 p. b. rozporządzenia Min. Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Robót Publicznych z dn. 25 maja 1925 r. p. 407 Dz. Ust., a temsamem lokale jej nie są wolne od państwowego względnie komunalnego podatku od lokali. (Zasada prawna).

(21 stycznia 1929 r., I. rej. 4107/26; Z. W. Nr. 14 S).

2. Mimo przepisu par. 20 ust. I rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 25 maja 1925 r. (Dz. Ust., poz. 407), wynosi termin do wnoszenia sprzeciwów przeciw wymiarowi państwowego podatku od lokali w gminach miejskich na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego 4 tygodnie a to według par. 69 pruskiej ustawy o daninach komunalnych z dn. 14 lipca 1893 r. (Zb. Ust. pr., str. 152).

(25 października 1929 r. I. rej. 2944/27).

PODATKI OD NIERUCHOMOŚCI.

1. Na obszarze b. Królestwa Kongresowego wpisanie w księdze hipotecznej tytułu własności dóbr, stanowiących jednostkę podatkową, na kilku spadkobierców poprzedniego właściciela, bez fizycznego podziału tych dóbr, nie uzasadnia stosowania przepisu art. 2 ustęp ostatni ustawy

z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntych tudzież niektórych podatków budynkowych poz. 505 Dz. Ust.

(11 czerwca 1928 r., I. rej. 1297/26; Z. W. Nr. 1478).

2. Przy wymiarze państwowego podatku od nieruchomości, względnie rozstrzyganiu odwołania na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rz. P. z dnia 17 czerwca 1924 r., poz. 523 Dz. Ust. w związku z ustawą z dnia 1 kwietnia 1925 r., poz. 296 Dz. Ust., władze nie są obowiązane do badania z urzędu, czy odnośnie do podstawowego komornego z czerwca 1914 r. nie zachodzą warunki, przewidziane w p. 2 art. 5 ustawy o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r., poz. 406 Dz. Ust., lub też czy na rok podatkowy przedmiot podatku nie był wynajęty za komornem umownem w myśl art. 3 p. 1 tejże ustawy.

(12 września 1928 r., I. rej. 3007/26; Z. W. Nr. 1499).

3. Rzeczoznawcy, współdziałający przy rozpatrywaniu odwołań w myśl ustępu 3 § 20 rozporządzenia Prezydenta Rz. P. z dnia 17 czerwca 1924 r., poz. 523 Dz. Ust. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości, winni wydawać opinie, ujawniającą przesłanki faktyczne, dla oceny wysokości podstawowego komornego względnie wartości czynszowej istotne, oraz konkluzję, na tych przesłankach opartą.

(16 listopada 1928 r., I. rej. 2569/26; Z. W. Nr. 1571).

4. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r., poz. 523 Dz. Ust. w przedmiocie państwowego podatku od nieruchomości nie uchyliło zwolnień od tegoż podatku, nabytych na zasadzie art. 1 i 2 rozporządzenia Komisarza Naczelnego Ziemi Wołynia i Frontu Podolskiego z dnia 12 kwietnia 1920 r. w przedmiocie ulg dla właścicieli nowobudujących się domów Dz. Urz. Nr. 5, poz. 81. (Zasada prawna).

(23 stycznia 1929 r., I. rej. 3875/26; Z. W. Nr. 15 S).

5. Okoliczność, iż plac jest objęty nadaniem górniczem (art. 374 ros. ustawy górniczej), sama przez się nie uzasadnia zwolnienia od podatku od placów niezabudowanych.

(9 marca 1929 r., I. rej. 848/26; Z. W. Nr. 48 S).

6. Przeciw decyzji Izby Skarbowej, pozostawiającej bez rozpoznania odwołanie w przedmiocie państwowego podatku od nieruchomości z powodu przekroczenia terminu rekursowego (§ 19 ustęp 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r., poz. 533 Dz. Ust.) przysługuje w toku instancji dalszy środek prawny do Ministerstwa Skarbu na zasadzie ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., poz. 391 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(12 marca 1929 r., I. rej. 1163/27; Z. W. Nr. 50 S).

7. Okoliczność, że przedmiot podatkowy jest niewynajętym budynkiem fabrycznym, sama przez się nie uzasadnia jeszcze obliczenia do wymiaru podatku od nieruchomości wartości czynszowej nieruchomości na

podstawie jej obiegowej wartości w myśl § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r., poz. 523 Dz. Ust.

(4 czerwca 1929 r., l. rej. 2773/27; Z. W. Nr. 121 S).

8. Na mocy art. 7 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r., poz. 505 Dz. Ust. i § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1924 r., poz. 77 Dz. Ust. i z dnia 12 lipca 1923 r., poz. 560 Dz. Ust. przestrzenie leśne, błotniste i pastwiska stanowiące nieużytki nie podlegają na terenie województw wschodnich opodatkowaniu państwowym i komunalnym podatkiem gruntowym. (Zasada prawna).

(6 czerwca 1929 r., l. rej. 704/27; Z. W. Nr. 125 S).

9. Wydział Powiatowy nie jest uprawniony do podnoszenia z własnej inicjatywy stopy podatków, uchwalonych przez gminy w granicach ustaw. (Zasada prawna).

(6 czerwca 1929 r., l. rej. 704/27; Z. W. Nr. 125 S).

10. Rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 17 czerwca 1924 r. Dz. ust. poz. 523 i ustawa z dnia 1 kwietnia 1925 r. Dz. Ust. poz. 296 o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości nie przewidują prawa władz wymiarowych do prostowania na niekorzyść płatników prawomocnych wymiarów tegoż podatku z powodu mylnej wykładni prawnej przepisów, stosowanej przy pierwotnym wymiarze.

(23 września 1929 r., l. rej. 2356/27).

11. Do domu, zamieszkałego w całości przez właściciela, już z tego tylko powodu nie stosuje się par. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r., poz. 523 Dz. Ust. o przyjęciu za podstawę wymiaru podatku od nieruchomości procentowych stawek wartości czynszowej wedle art. 6 ustawy o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. poz. 406 Dz. Ust.

(29 października 1929 r., l. rej. 2295/27).

12. Pod pojęcie nieruchomości w rozumieniu par. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 czerwca 1924 r., poz. 523 Dz. Ust. podpada nie tylko sam budynek fabryczny, lecz także związane z nim przynależności, między innymi urządzenia fabryki.

(5 listopada 1929 r., l. rej. 2566/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 235).

13. Prawomocne ustalenie podstaw wymiaru podatku od nieruchomości za rok 1924, nie pozbawia płatnika prawa zwalczania danych faktycznych, przyjętych za podstawę wymiaru w następnych okresach podatkowych (art. 3 ust. z dnia 1 kwietnia 1925 r. Dz. Ust. poz. 296).

(31 grudnia 1929 r., l. rej. 3939/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 409).

PODATEK OD KAPITAŁÓW I RENT.

1. Określony w art. 34 ustęp 1 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., poz. 517 Dz. Ust. (w brzmieniu, ustalonym ustawą z dnia 1 maja 1923 r. poz. 376 Dz. Ust.) obowiązek pobierania i wpłacania podatku od kapitałów i rent ciąży także na przedsiębiorstwach handlowych i przemysłowych, wymienionych w art. 2 p. 3 tej ustawy. (Zasada prawna).

(29 kwietnia 1929 r., l. rej. 2622/27; Z. W. Nr. 91 S).

2. Przepis art. 37 ustęp 2 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., poz. 517 Dz. Ust. o podatku od kapitałów i rent został uchylony ustawą z dnia 31 lipca 1924 r., poz. 721 Dz. Ust. o karach za zwłokę.

(15 stycznia 1930 r., l. rej. 4671/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 393).

3. Rozszerzenie działalności spółdzielni na nieczłonków i wykonywanie czynności bankowych przez nią nie odbiera jej, samo przez się, charakteru instytucji drobnego kredytu (z punktu widzenia par. 1 rozporządzenia z dnia 3 kwietnia 1925 r., poz. 283 Dz. Ust.), wymaganego do zwolnienia od podatku od kapitałów i rent na zasadzie art. 3, B. L. 2 ustawy o tym podatku z dnia 16 lipca 1920 r., poz. 517 Dz. Ust.

(6 maja 1930 r., l. rej. 1450/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 538).

PODATEK KONSUMCYJNY.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1922 r., poz. 1054 Dz. Ust. w sprawie podwyższenia podatku od zużycia olejów mineralnych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie wykracza poza ramy delegacji ustawowej, zawartej w ustawie z 10 maja 1921 r., poz. 248 Dz. Ust.

(11 grudnia 1928 r., l. rej. 3101/26; Z. W. Nr. 1598).

PODATEK PRZEMYSŁOWY.

1. Posiłkowanie się ilością i wartością towarów w miarodajnym okresie czasu sprowadzonych, przy ustaleniu obrotu drogą oszacowania (art. 52 ust. 2, 74 i 76 ust. 2 ustawy z dnia 14 maja 1923 r., poz. 412 Dz. Ust.) nie sprzeciwia się postanowieniom art. 5 p. 1 pow. ust.

(21 marca 1928 r., l. rej. 1133/26; Z. W. Nr. 1416).

2. Przepis art. 90 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 14 maja 1923 r., poz. 412 Dz. Ust. winien być stosowany w postępowaniu administracyjno-karnym, normowanym przepisami Rozdziału VI tejże ustawy.

(2 kwietnia 1928 r., l. rej. 54/26; Z. W. Nr. 1424).

3. Ulga z art. 7 lit a) ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. o państwowym podatku przemysłowym nie dotyczy eksportu wydobytych surowców zagranicę.

(5 kwietnia 1928 r., l. rej. 5496/26; Z. W. Nr. 1426).

4. Bonifikacje z ceny fakturowej, przyznawane przez przedsiębiorstwa produkcyjne, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, swym odbiorcom, nie stanowią części składowej obrotu w myśl art. 5 p. 8 ustawy o podatku przemysłowym z dnia 14 maja 1923 r., poz. 412 Dz. Ust.

(30 maja 1928 r., l. rej. 1003/26; Z. W. Nr. 1470).

5. Pomorskie Stowarzyszenie Ubezpieczeń od ognia w Toruniu nie podlega podatkowi przemysłowemu w myśl art. 1 ustawy z dnia 14 maja 1923 r., poz. 412 Dz. Ust., jako instytucja prawa publicznego.

(17 października 1928 r., l. rej. 1341/26; Z. W. Nr. 1527).

6. Art. 84 ustęp 1 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 14 maja 1923 r., poz. 412 Dz. Ust. ma na myśli jedynie takie później ujawnione okoliczności, które zmieniają znany pierwotnie władzy stan faktyczny sprawy tak istotnie, że powodują w konsekwencji zmianę poprzedniej oceny prawnej tego stanu faktycznego odnośnie do rozciągłości obowiązku podatkowego.

(23 listopada 1928 r., l. rej. 5223/26; Z. W. Nr. 1575).

7. W razie nieuiszczenia przez gminę miejską prawomocnie nałożonego podatku przemysłowego od przedsiębiorstwa miejskiego właściwa władza skarbowa ma prawo dokonać potrącenia tej należności z sum, przypadających tejże gminie do wypłaty przez Skarb Państwa.

(3 grudnia 1928 r., l. rej. 2725/26; Z. W. Nr. 1585).

8. Wezwanie z art. 56 ust. o pod. przem. z dnia 15 lipca 1923 r., poz. 550 Dz. Ust. nie rodzi — poza obowiązkiem opłaty kar za zwłokę od nieuiszczonych w terminie zaliczek podatkowych, po prawidłowym ustaleniu obowiązku podatkowego — żadnych innych konsekwencji prawnych, a zatem, jako kwestja incydentalna, nie podlega zaskarżeniu w toku instancji.

(12 grudnia 1928 r., l. rej. 4778/26; Z. W. Nr. 1600).

9. Dopuszczalność dodatkowego wymiaru podatku przemysłowego należy oceniać wyłącznie według przepisów ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust., jeżeli ten dodatkowy wymiar był wszczęty po dniu 1-go stycznia 1926 r.

(9 stycznia 1929 r., l. rej. 2621/26; Z. W. Nr. 6 S).

10. Określony w art. 87 ustawy z 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. termin do zgłoszenia przez przewodniczącego Komisji Szacunkowej sprzeciwu przeciw uchwałom tej Komisji jest prekluzyjny, natomiast termin do przesyłania tegoż sprzeciwu Komisji Odwoławczej jest porządkowy.

(9 stycznia 1929 r., l. rej. 2621/26; Z. W. Nr. 6 S).

11. Na skutek sprzeciwu przewodniczącego Komisji Szacunkowej Komisja Odwoławcza może uchwałę Komisji Szacunkowej zmienić lub zatwierdzić, natomiast nie może jej uchylić i zarządzić ponownego rozpatrzenia sprawy przez I instancję.

(9 stycznia 1929 r., l. rej. 2621/26; Z. W. Nr. 6 S).

12. Jeżeli Komisja Odwoławcza na wniosek płatnika, uczyniony przy sposobności składania ustnych wyjaśnień (art. 90 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 412 Dz. Ust.), odroczyła rozpatrywanie jego sprawy celem przeprowadzenia dodatkowych dochodzeń, to należy płatnika zawiadomić o następnym posiedzeniu Komisji, na którym jego odwołanie ma być w dalszym ciągu rozpatrywane.

(18 lutego 1929 r., l. rej. 916/27; Z. W. Nr. 29 S).

13. Przepis ustępu 1 lit. a) art. 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 roku o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. nie ma zastosowania, jeżeli nabywcą produktu jest przedsiębiorstwo, położone na obszarze W. M. Gdańska. (Zasada prawna).

(20 lutego 1929 r., l. rej. 4728/26; Z. W. Nr. 30 S).

14. Opłata skarbowa od spirytusu, ustanowiona w art. 21 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym poz. 756 Dz. Ust., nie podlega odliczeniu od obrotu fabryki wódek i likierów w myśl art. 5 ustęp przedostatni ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(20 lutego 1929 r., l. rej. 4118/27; Z. W. Nr. 32 S).

15. Dla określenia kategorii świadectwa przemysłowego dla zakładu drożdżowo-gorzelniczego (Taryfa, załączona do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust., Część II, lit. C, IX) decydujące znaczenie ma rzeczywisty rozmiar produkcji, a nie ilość produktu oddana do obrotu. W szczególności nie może być od ilości wyrobionych drożdży potrącona ilość, użyta do zacierów.

(25 lutego 1929 r., l. rej. 2258/27; Z. W. Nr. 37 S).

16. Na obszarze mocy obowiązującej rosyjskiego prawa handlowego nieprowadzenie księgi towarowej przez przedsiębiorstwo, w myśl tegoż prawa obowiązane do prowadzenia takiej księgi, czyni księgi handlowe niekompletnymi, a tem samym nieprawidłowymi w rozumieniu art. 76 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

(27 lutego 1929 r., l. rej. 757/27; Z. W. Nr. 40 S).

17. Drobna sprzedaż gotowych ubrań z zakładu, składającego się z 2 pokoi, uzasadnia obowiązek nabycia świadectwa przemysłowego II kategorii także w tym wypadku, jeżeli jeden z tych pokoi służy wyłącznie do przymierzania kupowanych ubrań (Taryfa załączona do art. 23 ustawy z dnia 14 maja 1923 r., poz. 412 Dz. Ust., Część II, lit. A, Kategoria II i III).

(5 marca 1929 r., l. rej. 239/27; Z. W. Nr. 43 S).

18. Żądanie ulgi z art. 95 pkt. 1 lit. b) ustawy z dnia 14 maja 1923 r., o państwowym podatku przemysłowym poz. 412 Dz. Ust. mieści w sobie ewentualne żądanie mniejszej ulgi z punktu 2) tegoż artykułu.

(6 marca 1929 r., l. rej. 2152/26; Z. W. Nr. 44 S).

19. Sprzedaż plomb, szpuntów i winiet przez wytwórcę przedsiębiorstwu przemysłowemu, używającym tych artykułów do opakowania, przechowywania i ekspedycji swoich wyrobów, korzysta z ulgowej stawki podatkowej z art. 7 lit. a) ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust.

(8 marca 1929 r., l. rej. 639/27; Z. W. Nr. 46 S).

20. Jeżeli przeciw orzeczeniu karnemu, wydanemu z powodu prowadzenia przedsiębiorstwa bez świadectwa przemysłowego lub bez należytego świadectwa przemysłowego, obwiniony wybierze drogę odwołania do sądu (art. 113 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust.), skarbowa instancja odwoławcza nie może odrębnie rozstrzygać o obowiązku nabycia świadectwa przemysłowego przez obwinionego.

(11 marca 1929 r., l. rej. 2961/27; Z. W. Nr. 49 S).

21. Sklep sprzedaży urządzeń, służących do użytkowania gazu, utrzymywany przez zakłady gazowe gminy miejskiej, uznane za przedsiębiorstwo użyteczności publicznej, stanowiący część składową zespołu gospodarczego, służącego celom tego przedsiębiorstwa, jest w myśl art. 3 p. 3 i art. 10 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. zwolniony od obowiązku nabywania świadectwa przemysłowego. (Zasada prawna).

(18 marca 1929 r., l. rej. 1133/27; Z. W. Nr. 56 S).

22. Płatnikowi nie służy zarzut przeciw ważności sprzeciwu przewodniczącego Komisji Szacunkowej z tego powodu, iż wbrew postanowieniu § 85 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 sierpnia 1925 r., poz. 560 Dz. Ust. sprzeciwu nie zgłoszono na tem posiedzeniu Komisji, na którym zapadła uchwała, byleby zachowany został 7-dniowy termin, określony w art. 87 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust.

(22 marca 1929 r., l. rej. 1544/27; Z. W. Nr. 59 S).

23. Płatnik, który nabył odrębne świadectwa przemysłowe dla 2-ch przedsiębiorstw przemysłowych, jest obowiązany złożyć odrębne zeznanie co do obu, chociażby je uważał ze jeden jednolity zespół gospodarczy. W przeciwnym razie traci prawo odwołania przeciw wymiarowi podatku od przedsiębiorstwa, co do którego nie złożył zeznania (art. 86 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 412 Dz. Ust.).

(27 marca 1929 r., l. rej. 1477/27; Z. W. Nr. 61 S).

24. Przedsiębiorstwo dostawy kamienia po przerobieniu go na szuter (kantienia tłuczonego) nie korzysta z ulgowej stawki podatkowej, prze-

widzianej w art. 7 ustęp 1 lit. b) ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(3 kwietnia 1929 r., l. rej. 1652/27; Z. W. Nr. 63 S).

25. Wymogiem skupu zawodowego jest odsprzedaż nabytych surowców w niezmienionym stanie (taryfa do art. 23. II. A. p. II. ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust.). (Zasada prawna).

(3 kwietnia 1929 r., l. rej. 1652/27; Z. W. Nr. 63 S).

26. Do zachowania terminu z art. 87 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. nie wystarcza zastrzeżenie sobie przez przewodniczącego Komisji Szacunkowej prawa wniesienia sprzeciwu.

(5 kwietnia 1929 r., l. rej. 2146/27; Z. W. Nr. 66 S).

27. Obrót podatkowy adwokata w myśl art. 5 p. 10 ustawy z dnia 14 maja 1923 r., poz. 412 Dz. Ust. wyraża się tylko w sumie wynagrodzenia, pobranego za świadczone usługi. (Zasada prawna).

(11 kwietnia 1929 r., l. rej. 982/27; Z. W. Nr. 69 S).

28. Spółdzielnia, która zupełnie nie działa wśród swych członków, nie ma prawa do ulgi, określonej w art. 95 pkt. 1) ustawy z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 412 Dz. Ust.

(16 kwietnia 1929 r., l. rej. 1527/27; Z. W. Nr. 74 S).

29. Pod część III lit. D. taryfy, załączonej do art. 23 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 412 Dz. Ust., podpadają tylko ekspedytorzy, załatwiający osobiście z polecenia osób trzecich formalności celne, nie zaś inni ekspedytorzy, a w ich liczbie kolejni.

(19 kwietnia 1929 r., l. rej. 1342/27; Z. W. Nr. 78 S).

30. Obroty przedsiębiorstwa handlowego, osiągnięte z detalicznej lub drobnej sprzedaży mąki, uzyskanej z przemiału w cudzym młynie zakupionego zboża, korzystają z ulgowej stawki podatkowej w myśl art. 7 lit. c) ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(23 kwietnia 1929 r., l. rej. 4364/27; Z. W. Nr. 83 S).

31. W razie ujawnienia nierzetelności ksiąg handlowych, na których był oparty wymiar podatku, władze wymiarowe przy dodatkowym wymiarze (art. 84 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust.) nie są ograniczone do nowoujawnionych, niezaksięgowanych obrotów, lecz mogą całą sumę obrotu ustalić na innej podstawie.

(24 kwietnia 1929 r., l. rej. 1545/27; Z. W. Nr. 84 S).

32. Ustawa o państwowym podatku przemysłowym nie zobowiązuje władz wymiarowych do przeprowadzenia dowodu z rzeczoznawców na żądanie płatnika, jeśli dowód ofiarowano na wysokość obrotu.

(26 kwietnia 1929 r., l. rej. 3183/27; Z. W. Nr. 89 S).

33. Obroty przedsiębiorstw restauracyjnych, jako nie trudniących się sprzedażą artykułów spożywczych w rozumieniu p. 1 art. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. nie korzystają z ulgi podatkowej w myśl art. 7 lit. c) ustawy. (Zasada prawna).

(26 kwietnia 1929 r., l. rej. 1148/27; Z. W. Nr. 85 S).

34. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 30 stycznia 1926 Nr. 147 nie jest dostateczną podstawą prawną do odmówienia kursom kroju i szycia, prowadzonym na mocy koncesji Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i pod nadzorem jego organów, sposobem zakładu naukowego, zwolnienia od podatku przemysłowego na zasadzie art. 3 pkt. 6 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(29 kwietnia 1929 r., l. rej. 1901/27; Z. W. Nr. 90 S).

35. Dopóki decyzja władzy wymiarowej podatku przemysłowego nie została w sposób prawidłowy podana do wiadomości strony, dopóty strona nie może wywodzić z niej żadnych uprawnień.

(1 maja 1929 r., l. rej. 1623/27; Z. W. Nr. 93 S).

36. Zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, utrzymywany przez przedsiębiorstwo przemysłowe poza miejscowością, w której znajduje się zakład przemysłowy, korzysta ze zwolnienia podatkowego, przewidzianego w art. 14 ustęp 2 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 412 Dz. Ust., o ile on jest jedynym zamiejscowym zakładem tego rodzaju, chociaż przedsiębiorstwo to w miejscu siedziby wytwórni utrzymuje już taki zakład sprzedaży hurtowej. (Zasada prawna).

(1 maja 1929 r., l. rej. 3431/27; Z. W. Nr. 95 S).

37. Przy określeniu kategorii świadectwa przemysłowego współwłaścicieli przedsiębiorstwa nie zalicza się do „najemnych subjektów handlowych“ (Taryfa załączona do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust., Część II lit. A. Kategoria trzecia, pkt. 1) ustęp 2).

(7 maja 1929 r., l. rej. 1693/27; Z. W. Nr. 100 S).

38. Nieprowadzenie prawidłowych ksiąg handlowych wyłącza zastosowanie stawki podatku od obrotu, określonej w pkt. b) art. 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(17 maja 1929 r., l. rej. 1648/27; Z. W. Nr. 112 S).

39. W wypadku, gdy podstawą wymierzonego podatku przemysłowego jest obrót, składający się z części, podlegających różnym stawkom podatkowym, nie zachodzi niedopuszczalna reformatio in peius w postępowaniu odwoławczym na jednostronne odwołanie, jeśli instancja odwoławcza wprawdzie zmienia wysokość tych części, jednak końcowa suma podatku nie ulega podwyższeniu (art. 91 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysł. poz. 550 Dz. Ust.). (Zasada prawna).

(17 maja 1929 r., l. rej. 1648/27; Z. W. Nr. 112 S).

40. Zwolnienia z art. 3 pkt. 15 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. nie wyklucza fakt, że towar, wyprodukowany w kraju, został przekazany z zakładu przemysłowego do zakładów handlowych tej samej firmy, znajdujących się poza granicami Państwa i nie opłacających w Państwie podatku przemysłowego. (Zasada prawna).

(31 maja 1929 r., l. rej. 1344/27; Z. W. Nr. 116 S).

41. Przetwarzanie w miejskiej elektrowni prądu, dostarczonego przez elektrownię prywatną w stanie surowym, na prąd do konsumpcji o mocy słabszej stanowi przerobienie wydobytego surowca lub wyprodukowanego towaru w rozumieniu art. 7a) ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. Ulga z powyższego artykułu przysługuje również dla części obrotu, osiągniętej ze sprzedaży prądu w stanie surowym, który po przetworzeniu nie jest dalej pozbywany, lecz konsumowany przez samą elektrownię. (Zasada prawna).

(1 czerwca 1929 r., l. rej. 863/27; Z. W. Nr. 118 S).

42. Ulga z art. 7a) ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. nie przysługuje dla części obrotu, osiągniętej ze sprzedaży surowca przedsiębiorstwu przemysłowemu, zwolnionemu od podatku w myśl art. 3 p. 1 ustawy, które przerabia surowiec na wytwory dla własnej potrzeby, względnie oddaje go innym przedsiębiorstwom do przeróbki zarobkowej na tenże sam cel. (Zasada prawna).

(1 czerwca 1929 r., l. rej. 659/27; Z. W. Nr. 117 S).

43. Opodatkowanie łącznej sumy obrotu przedsiębiorstwa, przedstawiającej ostateczny wynik wszystkich jego operacji, wyklucza odrębne ustalenie obrotu z części tychże operacji i poddanie ich oddzielnemu opodatkowaniu (art. 4 i 5 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 412 Dz. Ust.). (Zasada prawna).

(3 czerwca 1929 r., l. rej. 1692/27; Z. W. Nr. 120 S).

44. Zniżona stawka podatku od obrotu w myśl art. 7 lit. b. ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. nie odnosi się do obrotów artykułami pierwszej potrzeby z transakcyj eksportowych. (Zasada prawna).

(4 czerwca 1929 r., l. rej. 3708/27; Z. W. Nr. 122 S).

45. Okoliczność, iż przedsiębiorstwo, które nabyło wydobyte surowce lub wyprodukowane towary, nie posiadało w okresie wymiarowym świadectwa przemysłowego dla przedsiębiorstw przemysłowych, sama przez się nie pozbawia jeszcze przedsiębiorstwa sprzedającego prawa do 1%-owej stawki podatku przemysłowego w myśl punktu a) art. 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(5 czerwca 1929 r., l. rej. 3055/27; Z. W. Nr. 124 S).

46. Do obrotu tartaku, nie wyjątego z pod opodatkowania w myśl art. 2 p. 4 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 412 Dz. Ust., wlicza się w całości przychody brutto ze sprzedaży materiałów tartych, uzyskanych z przeróbki własnego drzewa. (Zasada prawna).

(10 czerwca 1929 r., l. rej. 1651/27; Z. W. Nr. 128 S).

47. Ustawa z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym poz. 412 Dz. Ust. nie uzależnia zastosowania przepisu art. 5 pkt. 6) o podstawie wymiaru w przedsiębiorstwach pośrednictwa handlowego od prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych.

(12 czerwca 1929 r., l. rej. 1605/27; Z. W. Nr. 129 S).

48. Obracanie zysku, osiąganego z kinematografu miejskiego, na cele społeczno-kulturalne nie uzasadnia, samo przez się, zwolnienia tego przedsiębiorstwa od podatku przemysłowego na podstawie art. 3 p. 8 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(14 czerwca 1929 r., l. rej. 2048/27; Z. W. Nr. 131 S).

49. Detaliczna lub drobna sprzedaż artykułów spożywczych pierwszej potrzeby w oddzielnym zakładzie handlowym korzysta ze niższej stawki podatku w myśl art. 7 p. c) ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. także wówczas, gdy artykuły te wytwarzane są w zakładzie przemysłowym, należącym do tego samego właściciela.

(4 września 1929 r., l. rej. 1408/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 285).

50. Wartość towarów przez przedsiębiorstwo wytwórcze wydanych swemu wierzycielowi celem umorzenia długów stanowi przy wymiarze podatku przemysłowego część składową obrotu podatkowego dłużnika w myśl art. 5 p. 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. Ust. poz. 550).

(11 września 1929 r., l. rej. 3800/27).

51. Delegacja z art. 94 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. o państwowym podatku przemysłowym upoważnia Izby Skarbowe do orzekania w sprawie w pierwszej i ostatniej instancji.

(26 września 1929 r., l. rej. 951/28).

52. Wynagrodzenia akordowego, wypłaconego mierniczym zatrudnionym u geometry, wykonywującego samodzielne wolne zajęcie zawodowe.

nie potrąca się z zarobku brutto tegoż geometry (do art. 5 p. 9 ustawy o państw. pod. przem. z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust.).

(1 października 1929 r., l. rej. 4515/27).

53. Zagraniczna spółka akcyjna, działająca na obszarze R. P. podpada pod przepisy ust. 2 art. 54 i ust. 2 art. 57 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. bez względu na to, czy dopełnia warunków rozporządzenia w przedmiocie udzielenia pozwoleń zagranicznym spółkom akcyjnym na działalność w Państwie Polskiem.

(7 października 1929 r., l. rej. 3920/27).

54. Zwolnienie od podatku przemysłowego na zasadzie art. 3 p. 15 ustawy o państw. pod. przem. z 15 lipca 1925 r., poz. 550 D. U., rozciąga się również na obowiązek wykupienia świadectwa przemysłowego w wypadkach, gdy działalność przedsiębiorstwa ogranicza się jedynie do eksportu półfabrykatów i gotowych wyrobów zagranicę lub do transakcji z firmami zagranicznymi, wynikającymi z obrotu uszlachetniającego czynnego.

(8 października 1929 r., l. rej. 4799/27).

55. Obroty przedsiębiorstwa handlowego osiągnięte z hurtowej sprzedaży mąki, uzyskanej z przemiału zakupionego zboża w cudzym młynie, korzystają z ulgowej stawki podatkowej, w myśl art. 7 p. b i c ustawy z 15 lipca 1925 r. o państw. pod. przem., Dz. Ust., poz. 550.

(9 października 1929 r., l. rej. 4840/27).

56. Uzależnienie zastosowania ulgi z art. 94 ust. 3 ustawy z dnia 14 maja 1923 r., Dz. Ust., poz. 412, od przedstawienia specjalnych dowodów, przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dn. 27 marca 1924 r., L. D. P. O. 751, jest zgodne z powołanym wyżej przepisem ustawy.

(26 października 1929 r., l. rej. 679/27).

57. Zbycie odbiorcom przez przedsiębiorstwo nabywające skrzynie produktów swoich wraz z skrzynią, jako opakowaniem, uzasadnia już dostatecznie „zużycie“ w rozumieniu art. 7 p. a ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dn. 15 lipca 1925 r., Dz. Ust. poz. 550.

(5 listopada 1929 r., l. rej. 4571/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 161).

58. W sprawach, dotyczących wymiaru państwowego podatku przemysłowego, nie jest wykluczone wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania administracyjnego na wniosek płatnika w razie wyjścia na jaw nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, dla sprawy istotnych, których strona nie mogła podnieść w toku postępowania administracyjnego.

(12 listopada 1929 r., l. rej. 1448/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 163).

59. Zwolnienie od podatku zarobkowego i dochodowego kolei lokalnych z mocy art. V d) austr. ustawy z 31 grudnia 1894 r., Dz. P. P. Nr. 2

z r. 1895, rozciąga się w 25-letnim okresie ulgowym także i na podatek przemysłowy i dochodowy, zaprowadzony w miejsce tamtych podatków ustawami polskimi.

(16 listopada 1929 r., l. rej. 4819; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 240).

60. Nie ma prawa do niższej stawki podatku od obrotu na zasadzie art. 7 punkt b. ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust., przedsiębiorstwo przemysłowe, sprzedające wyroby własnej produkcji w prowadzonym w tym celu zakładzie handlowym (art. 14), chociażby dla tego zakładu nabyto świadectwo kategorii handlowej.

(19 listopada 1929 r., l. rej. 3097/28; P. P. A., r. 1930, str. 381)

61. Księgi handlowe mają znaczenie przy ocenie stosunku komisowego i ustaleniu obrotu do opodatkowania jedynie w ramach art. 76 ust. 2 i 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. Ust., poz. 550), a to w myśl art. 7 lit. d. tej ustawy w związku z par. 16 ust. I rozporządzenia z 8 sierpnia 1925 r. (Dz. Ustaw, poz. 560).

(20 listopada 1929 r., l. rej. 4720/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 401).

62. Uznanie ksiąg handlowych spółdzielni za nieprawidłowe względnie nierzetelne nie uzasadnia odmowy ulg, przewidzianych w art. 95 p. I ustawy o państwowym podatku przemysłowym, jeżeli uczynienie zadość wymogom, w tym artykule przewidzianym, zostało prawidłowo wykazane.

(9 grudnia 1929 r., l. rej. 1843/27; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 411).

63. Zwolnienie od państwowego podatku przemysłowego, przyznane w art. 3 punkt 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust., przedsiębiorstwom użyteczności publicznej, prowadzonym przez związki samorządowe we własnym zarządzie i na własny rachunek, służy każdemu z tych przedsiębiorstw, jako zespołowi gospodarzemu.

(11 grudnia 1929 r., l. rej. 4542/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 442).

64. Obroty przedmiotami zbytku, opodatkowane na zasadzie przepisów niemieckiej ustawy o podatku obrotowym z dn. 26 lipca 1918 r., utrzymanych w mocy art. 125 p. c. ustawy z dnia 14 maja 1923 r. o państwowym podatku przemysłowym (poz. 412 Dz. Ust.), nie podlegają ponadto opodatkowaniu według stawki, określonej w art. 6 cytowanej polskiej ustawy.

(30 grudnia 1929 r., l. rej. 3983/27).

65. W sezonowym przedsiębiorstwie eksploatacji (wyrębu) lasu — woźniców, najętych z zaprzęgiem do wywozu z lasu drzewa wyrąbanego, nie zalicza się do robotników, zatrudnionych w tem przedsiębiorstwie, w myśl art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r.,

poz. 550 Dz. Ust. i taryfy część C, p. XIX oraz par. 99 rozporządzenia wykonawczego z dnia 8 sierpnia 1925 r., Dz. Ust., poz. 560.

(31 grudnia 1929 r., l. rej. 1620/27; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 287—288).

66. Sprzedaż narzędzi wiertniczych przez wytwórcę przemysłowcom naftowym nie korzysta z ulgowej stawki podatkowej z art. 7 a ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. o państwowym podatku przemysłowym.

(11 stycznia 1930 r., l. rej. 4949/27).

67. Na obszarze b. zaboru austr. pośrednicy w nabywaniu nieruchomości i wynajmowaniu mieszkań nie podpadają pod przepis punktu b. kategorii 2 lit. d. część 3 taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (poz. 550 Dz. Ust.).

(5 lutego 1930 r., l. rej. 1287/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 164).

68. Wypłata tantjemy dla zarządu spółdzielni także z części zysku, przypadającej na obroty z nieczłonkami, sama przez się nie uchybia wymaganiom art. 95 p. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, poz. 550 dz. ust.

(10 lutego 1930 r., l. rej. 821/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 263).

69. Uznanie ksiąg handlowych za nieprawidłowe w trybie art. 76 ustęp 3 i 4 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. Dz. Ust., poz. 550 o państwowym podatku przemysłowym nie przesądza na niekorzyść płatnika kwestji zastosowania art. 3 p. 15 tejże ustawy.

(15 lutego 1930 r., l. rej. 51/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 265) *).

70. Stosunek pośrednictwa z par. 16 ustęp ostatni rozp. wyk. z dnia 8 sierpnia 1925 r. do ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. Ust., poz. 550), nie wyklucza przyjęcia delcredere przez pośrednika wobec mandanta.

(22 lutego 1930 r., l. rej. 80/28; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 300).

71. Jedynie należność za przejazd okrętem, zawarta w sumie opłaty za jazdę do Ameryki, stanowi w rozumieniu ustawy z dnia 15-go lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. wynagrodzenie za świadczenie przedsiębiorstwa przewozu pasażerów okrętami; zawarte w tejże sumie opłaty za przejazd koleją do portu nie należą do obrotu, podlegającego podatkowi przemysłowemu.

(3 marca 1930 r., l. rej. 352/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 495)!

72. Art. 3 ust. 15 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dn. 15 lipca 1925 r. (Dz. Ust., poz. 550) nie wyklucza wykazania eksportu pół-

*) Wyrok zapadł w sprawie zwolnienia od podatku przemysłowego transakcyj eksportowych. (Uwaga wydawcy).

fabrykatów i gotowych wyrobów także innymi środkami dowodowymi, poza prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi.

(15 marca 1930 r., l. rej. 148/28).

73. Wywóz do obszaru W. M. Gdańska nie jest zwolniony od podatku przemysłowego na zasadzie przepisu art. 3 p. 15 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust.

(7 kwietnia 1930 r., l. rej. 2284/27).

74. Praca chałupnicza nie jest produkcją poza lokalem przedsiębiorstwa przemysłowego (zatrudniającego chałupników) w rozumieniu ustępu 3 art. 14 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym Dz. Ust. poz. 550.

(16 kwietnia 1930 r., l. rej. 2516/28).

75. Obniżka ceny sprzedażnej towaru, przyznana przez sprzedawcę w innym okresie podatkowym, aniżeli ten, w którym zawarto dotyczącą transakcję sprzedażną, nie podpada pod pojęcie bonifikaty w myśl końcowego ustępu art. 5 ustawy z 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. o podatku przemysłowym.

(10 maja 1930 r. l. rej. 2773/28).

76. Odsetki zwłoki, pobrane od nabywców towaru z powodu niezapłacenia w umówionym terminie pokredytowanej ceny kupna, nie stanowią części obrotu, podlegającego opodatkowaniu w sprzedającym przedsiębiorstwie handlu towarowego.

(21 maja 1930 r. l. rej. 1570/78).

77. Sprzedaż wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego w naczyniach zamkniętych, dokonywana przez zakłady gastronomiczne, podpada, o ile chodzi o kwestję ustalenia obrotu, pod postanowienie art. 5 p. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. poz. 550/25 Dz. Ust.

(31 maja 1930 r. l. rej. 1640/28; P. A. A. r. 1930, kw. IV, str. 543).

78. Kwestję samoistności przedsiębiorstwa wykonywania dostaw w rozumieniu art. 7 lit. b. ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. Dz. Ust. poz. 550 ocenia się w myśl art. 18 tejże ustawy.

(20 czerwca 1930 r. l. rej. 350/28; P. P. A. r. 1930, kw. IV, str. 550).

79. Sprzedaż lin drucianych przez przedsiębiorstwo przemysłowe kopalniom węgla i ropy nie korzysta z ulgowej stawki podatkowej z art. 7 lit. a. ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., poz. 550 Dz. Ust. o państwowym podatku przemysłowym.

(17 września 1930 r. l. rej. 3956/28).

PODATEK SPADKOWY.

1. Przepis, zamieszczony w ustępie pierwszym art. 19 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r., w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadku i darowizn poz. 699 Dz. Ust. rozumieć należy w ten sposób, że zawiadomienie podatnika przed dniem 1 lipca 1924 r. o wymiarze podatku, dokonany przez I instancję, jakoteż zawiadomienie takie o wymiarze tymczasowym uzasadniają już zastosowanie norm, obowiązujących do czasu wejścia w życie cytowanej ustawy.

(15 listopada 1928 r., l. rej. 4375/26; Z. W. Nr. 1569).

2. Postanowienie, objęte drugim zdaniem § 27 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 sierpnia 1923 r., poz. 794 Dz. Ust. nie jest sprzeczne z obowiązującymi przepisami ustawowymi. (Zasada prawna).

(19 kwietnia 1929 r., l. rej. 4938/27; Z. W. Nr. 81 S).

3. Przepis art. 51 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. o podatku spadkowym poz. 299 Dz. Ust. stanowiący, że przepisy tej ustawy mają zastosowanie także wówczas, jeżeli spadkodawca zmarł w czasie od 1 stycznia 1916 r., a do dnia ogłoszenia tej ustawy nie zapadła decyzja władzy skarbowej o należności podatku spadkowego, dotyczy także spadku, otwartego na terytorjum państwa zaborczego przed wejściem jego w skład Państwa Polskiego.

(24 stycznia 1930 r., l. rej. 3289/27).

4. Z brzmienia przepisów, objętych art. 13 i 14 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. o podatku spadkowym poz. 299 D. U. wynika, że moment, czy majątek spadkowy znajduje się w kraju czy zagranicą oceniać należy wedle stanu, który ma miejsce w czasie przystąpienia przez władzę skarbową do dokonania wymiaru podatku spadkowego.

(24 stycznia 1930 r., l. rej. 3289/27).

5. Przewidziany przepisem ustępu pierwszego par. 21 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15 września 1915 r., Nr. 278 Dz. U. P., wymiar podatku spadkowego po ustaniu służebności użytkowania lub używania na miejsce także w razie zgaśnięcia służebności w drodze odpłatnej.

(24 stycznia 1930 r., l. rej. 3171/27).

6. W wypadkach, określonych ustępem 1 par. 21 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15 września 1915 r., Nr. 278 Dz. U. P., w których pierwszy wymiar podatku spadkowego dokonany był przed wejściem w życie ustawy z dnia 24 marca 1923 r., poz. 296 D. U., a drugi wymiar już po tym czasowym momencie, nie może do tego drugiego wymiaru zastosowanym być przepis art. 20 cytowanej ustawy.

(24 stycznia 1930 r., l. rej. 3171/27).

7. Do objętego ustępem pierwszym, par. 21 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15 września 1915 r., Nr. 278 Dz. U. P., drugiego wymiaru

podatku spadkowego mają zastosowanie z wyjątkiem przepisów, dotyczących ustalenia wartości przedmiotów spadkowych, wszystkie zresztą inne przepisy, obowiązujące w czasie dokonywania tego wymiaru.

(24 stycznia 1930 r., l. rej. 3171/27).

B. PODATKI I OPŁATY KOMUNALNE.

a) Opłaty drogowe.

1. Grunty nieużytkowe, nie podlegające obowiązkowi opłaty państwowego pod. gruntowego, nie mogą być obciążane specjalną opłatą drogową, o ile przez budowę dróg, mostów i t. d. nie zmieniłyby swego dotychczasowego charakteru, stając się gruntami użytkowymi.

(11 października 1928 r., l. rej. 3643/26; Z. W. Nr. 1525).

2. Przewidziane w art. 29 ustawy z 10 grudnia 1920 r., poz. 32/21 Dz. Ust. świadczenia drogowe w robociznie pieszej lub środkach przewozowych mogą być na zasadzie art. 31 tej ustawy zamieniane na opłaty w gotówce, wyłącznie w celu pokrycia kosztów najmu robocizny pieszej lub środków przewozowych; w sumie tej zatem nie mogą się mieścić inne wydatki, związane z budową i utrzymaniem dróg. (Zasada prawna).

(16 maja 1929 r., l. rej. 149/27; Z. W. Nr. 110 S).

3. Miasta, wydzielone ze związku powiatowego według par. 4 pruskiej ordynacji powiatowej z dnia 19 marca 1881 r. (Zb. Ustaw Pr. str. 179) i tworzące tak zwane powiaty miejskie, nie są uprawnione do pobierania opłat specjalnych na budowę i utrzymanie dróg miejskich według art. 19, ust. 2 ustawy z dn. 10 grudnia 1920 r. (Dz. Ust., poz. 32/1921).

(28 czerwca 1929 r., l. rej. 4644/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 160).

4. Wobec treści art. 32 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r., poz. 32/21 Dz. Ust., w zestawieniu z art. 29, 30 i 31 tejże ustawy do uiszczenia opłaty zastępczej zamiast dostarczenia środków przewozowych nie mogą być pociągane osoby, środków tych nieposiadające.

(22 stycznia 1930 r., l. rej. 1811/27).

5. Prawo do ustanawiania specjalnych opłat drogowych na podstawie art. 19 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r., Dz. Ust., p. 32 z r. 1921 o budowie i utrzymaniu dróg publicznych — nie służy gminom wiejskim.

(4 marca 1930 r., l. rej. 2730/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 269).

6. Wobec tego, że ustawa z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych, Dz. Ust., poz. 32/1921, nie zawiera zastrzeżeń co do maksymalnej skali opłat drogowych w stosunku do podatków państwowych — zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, zawarte w okólniku z dnia 19 lutego 1927 r., Nr. 47 o przyjęciu za podstawę do obrachunku opłat drogowych zasadniczego podatku gruntowego łącznie z podwyżką

100% raz wprowadzoną rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r., Dz. Ustaw, poz. 339 — nie może być uważane za niezgodne z przepisami ustawy.

(27 maja 1930 r., l. rej. 3870/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 521).

7. Art. 38 ustęp I ustawy z dn. 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. Ust., poz. 32 z r. 1921), nie dotyczy uprawnień finansowych związków samorządowych, przewidzianych w tej ustawie, a w szczególności uprawnienia do uchwalania specjalnych opłat drogowych według art. 19 ust. 2 tej ustawy.

(7 maja 1930 r., l. rej. 3417/28).

8. Opłaty drogowe, pobierane na zasadzie art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1930 r. (Dz. Ust., poz. 32/1921), nie podlegają ograniczeniom z art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r., (Dz. Ust., poz. 505), chociażby były pobierane w stosunku do państwowego podatku gruntowego.

(3 października 1930 r., l. rej. 192/29).

b) Podatek od lokali.

1. Miejski podatek od lokali uiszcza główny lokator, nie zaś osoby faktycznie zajmujące dany lokal (art. 24 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1921 r., poz. 6/22 Dz. Ust.).

(11 października 1928 r., l. rej. 1375/26; Z. W. Nr. 1524).

2. Wielkopolska Izba Rolnicza w Poznaniu mimo, że według art. 1 Rozporządzenia Minister. b. dz. pruskiej z 9 marca 1921 r. (Dz. Ust. Min. b. Dz. Pr. Nr. 122), powołaną jest do organizacji niższego szkolnictwa rolniczego na terenie swej działalności i do kontrolowania szkół rolniczych komunalnych i prywatnych, nie jest instytucją naukową ani oświatową w rozumieniu art. 23 ustawy z 17 grudnia 1921 r., poz. 6/1922 Dz. Ust. i z tego powodu jej lokal biurowy nie jest wolny od komunalnego podatku od lokali. (Zasada prawna).

(4 stycznia 1929 r., l. rej. 5511/26; Z. W. Nr. 4 S).

3. Kasa Chorych nie jest instytucją dobroczynną w rozumieniu § 4, p. b) rozporządzenia Min. Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Robót Publicznych z dn. 25 maja 1925 r., p. 407 Dz. Ust., a temsamem lokale jej nie są wolne od państwowego względnie komunalnego podatku od lokali. (Zasada prawna).

(21 stycznia 1929 r., l. rej. 4107/26; Z. W. Nr. 14 S).

4. Zwolnienie do podatku kom. od lokali, przewidzianego w p. 3 art. 7 ustawy z 11 sierpnia 1921 r. o tymcz. uregul. fin. kom., poz. 747 Dz. Ust., nie obejmuje emerytów państwowych, pobierających emeryturę zwykłą. (Zasada prawna).

(2 maja 1929 r., l. rej. 2278/27; Z. W. Nr. 97 S).

5. Przy ustalaniu podstawy do wymiaru kom. pod. od lokali należy zgodnie z p. 3 art. 7 ustawy z 11 sierpnia 1923 o tymcz. uregul. fin. kom. i § 6 rozp. Ministra Skarbu z 25 maja 1925 r., poz. 407 Dz. Ust., z sumy komornego, płaconego w czerwcu 1914 r., wyłączyć opłaty dodatkowe, przewidziane w art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów. (Zasada prawna).

(2 maja 1929 r., l. rej. 2278/27; Z. W. Nr. 97 S).

6. Lokal firmy upadłej nie może być uważany za lokal zajmowany przez urząd, a przeto nie podlega zwolnieniu od podatku od lokali na podstawie art. 3 p. 3 ustawy z dn. 2 sierpnia 1926 r. (Dz. Ust., poz. 550).

(12 grudnia 1929 r., l. rej. 507/28).

7. Przez „osoby, zajmujące lokal“, które obowiązane są do zapłaty podatku od lokali (art. 1 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r., Dz. Ust., poz. 550), należy rozumieć nie tylko lokatorów, t. j. osoby, które zajmują lokal z tytułu najmu, lecz wogóle osoby, które zajmują lokal z jakiegokolwiek bądź tytułu.

(30 grudnia 1929 r., l. rej. 534/28; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 370).

8. Postanowienie ustępu ostatniego par. I rozp. Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 r. (Dz. Ust., poz. 95 z r. 1927), nie jest sprzeczne z postanowieniami ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 roku, Dz. Ust., poz. 550, ponieważ posiadacze lokali, wynajmowanych czasowo (hoteli, pensjonatów, pokojów umeblowanych i t. p.), są osobami, zajmującymi lokal, w rozumieniu artykułu pierwszego wymienionej ustawy, wobec czego są obowiązani do zapłaty podatku od lokali.

(30 grudnia 1929 r., l. rej. 534/28; P. P. A., r. 1930, kw. III, str. 370).

9. Zakład kąpielowy, prowadzony przez gminę wyznaniową żydowską jest wolny od podatku od lokali, jeśli jest całkowicie przeznaczony na kąpiele rytualne lub jeśli, mając charakter zakładu dobroczynnego, jest utrzymywany ze środków publicznych (art. 3 p. 3 ust. z dnia 2 sierpnia 1926 r., poz. 550).

(7 lutego 1930 r., l. rej. 1779/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 261).

10. Kursy kosmetyczne, prowadzone na podstawie pozwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, opartego na postanowieniu b. Rady lekarskiej z dnia 29 kwietnia 1908 r. Nr. 424, są szkołą w rozumieniu art. 3 p. 3 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r., Dz. Ust., poz. 550 i par. 3 p. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 r., Dz. Ust., poz. 95/1927, wobec czego nie podlegają opłacie podatku od lokali.

(3 kwietnia 1930 r., l. rej. 3275/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 279) *).

*) Wyrok zapadł w sprawie wymierzenia podatku od lokalu, zajmowanego przez Kursy Kosmetyczne w Warszawie. (Uwaga wydawcy).

e) Podatki: budynkowy i gruntowy.

1. Grunta prywatne, zwolnione od państwowego podatku gruntowego nie mogą być obciążane przez komunalny związek powiatowy w b. dziel. rosyjskiej samoistnym podatkiem gruntowym analogicznie do gruntów, należących do Państwa (art. 2 pkt. 2 ustawy o tymcz. uregul. fin. kom. z 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust.). (Zasada prawna).

(28 lutego 1929 r., l. rej. 766/26; Z. W. Nr. 41 S).

2. Wartość czynszową budynku, stanowiącą według art. 3 i 4 śląskiej ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z 14 kwietnia 1924 r., poz. 30/26 Dz. Ust. Śl., jedną z podstaw dla wymiaru komunalnego podatku budynkowego, ustala się przez odpowiednie skapitalizowanie czynszu z czasu miarodajnego dla wymiaru czynszu.

(18 stycznia 1929 r., l. rej. 431/27; Z. W. Nr. 12 S).

3. Na terenie województwa wołyńskiego samoistny podatek komunalny od gruntów państwowych, przewidziany w art. 2 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, poz. 747 Dz. Ust., winien być wymierzony na podstawie osobnej klasyfikacji gruntów państwowych, gdy zaś pomieniona klasyfikacja nie została dokonana, należy przyjąć stawki podatkowe, przewidziane w rozporządzeniu Rady Ministrów z 14 stycznia 1924 r., poz. 77 Dz. Ust. (Zasada prawna).

(27 maja 1929 r., l. rej. 492/27; Z. W. Nr. 115 S).

4. Stopa procentowa komunalnego dodatku oddzielnego (progresji) od gruntów państwowych winna być ustalona na podstawie przepisów art. 2 ustawy z 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych, tudzież niektórych podatków budynkowych (poz. 505 Dz. Ust.), a mianowicie na podstawie sumy podatku gruntowego, którą opłacałyby grunty państwowe, położone w obrębie jednego powiatu, gdyby należały do osób prywatnych. (Zasada prawna).

(27 maja 1929 r., l. rej. 492/27; Z. W. Nr. 115 S).

5. Warunkiem porównania gruntów państwowych i prywatnych dla celów wymiaru samoistnego komunalnego podatku gruntowego w b. dzielnicy rosyjskiej (art. 2 ust. 2 ustawy z 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust.), jest nie tylko położenie ich w sąsiedztwie, lecz i podobieństwo co do jakości.

(6 czerwca 1929 r., l. rej. 1659/27; Z. W. Nr. 126 S).

6. Na mocy art. 7 ustawy z 15 czerwca 1923 r., poz. 505 Dz. Ust. i par. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 14 stycznia 1924 r., poz. 77 Dz. Ust. i z dn. 12 lipca 1923 r., poz. 560 Dz. Ust., przestrzenie leśne, błotniste i pastwiska stanowiące nieużytki nie podlegają na terenie województw wschodnich opodatkowaniu państwowym i komunalnym podatkiem gruntowym. (Zasada prawna).

(6 czerwca 1929 r., l. rej. 704/27; Z. W. Nr. 125 S).

7. Wydział powiatowy nie jest uprawniony do podnoszenia z własnej inicjatywy stopy podatków, uchwalonych przez gminy w granicach ustaw. (Zasada prawna).

(6 czerwca 1929 r., l. rej. 704/27; Z. W. Nr. 125 S).

d) Różne.

1. Suma, preliminowana w budżecie gminnym na utworzenie kapitału zakładowego kasy pożyczkowo-oszczędnościowej, nie może być uważana za tego rodzaju wydatek, który mógłby być pokryty w sposób przewidziany ustawą z dnia 13 maja 1925 r., poz. 414 Dz. Ust. o samodzielnym podatku wyrównawczym dla pokrycia deficytów budżetowych gmin wiejskich b. zaboru rosyjskiego w roku 1925.

(24 maja 1928 r., l. rej. 844/26; Z. W. Nr. 1466).

2. W rozumieniu art. 19 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. Dz. Ust. Śl. poz. 47 każdy samochód osobowy, który służy do użytku posiadacza jako środek lokomocji, bez względu na rodzaj wzgl. cel przejazdów, jest przedmiotem zbytku, którego posiadanie może być na rzecz związków komunalnych opodatkowane.

(7 września 1929 r., l. rej. 5023/26; Z. W. Nr. 1495).

3. Austrjacka ustawa z dnia 18 marca 1878 r. Nr. 31 Dz. P. P. nie ma zastosowania do tych wypadków, w których w toku instancji orzeczono prawomocnie o istnieniu obowiązku uiszczenia dodatku komunalnego do państwowego podatku od spirytusu w ramach ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

(8 listopada 1928 r., l. rej. 1930/26; Z. W. Nr. 1557).

4. Fakt uchwalenia i pobrania dodatku komunalnego do patentów po 1 stycznia 1926 r., czyli po terminie, przewidzianym w art. 78 ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 31 lipca 1924 r., poz. 756 Dz. Ust., nie jest sprzeczny z postanowieniami art. 11 ust. 2 wzgl. 54 ust. 2 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust.

(15 listopada 1928 r., l. rej. 2018/26; Z. W. Nr. 1566).

5. Lasy państwowe nie są wyłączone od opodatkowania z mocy art. 19 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (poz. 747 Dz. Ust.) o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, o ile wykonywane jest w nich prawo polowania.

(29 listopada 1928 r., l. rej. 2542/26; Z. W. Nr. 1580).

6. Polowania, urządzane przez administrację lasów państwowych w b. zaborze rosyjskim, z udziałem osób postronnych, są formą wykony-

wania prawa polowania, podlegającą opodatkowaniu z mocy art. 19 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. 747).

(29 listopada 1928 r., l. rej. 2542/26; Z. W. Nr. 1580).

7. Przewidziane w art. 2 ustawy z dnia 19 marca 1925 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich Żydów na obszarze b. Król. Kongr. poz. 255 Dz. Ust. wyjątkowe prawo gminy rozkładania kosztów leczenia wszystkich ubogich danej gminy bez różnicy wyznania w stosunku do innych podatków gminnych, zgasło w myśl art. 5 ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego poz. 214 Dz. Ust. z dniem ogłoszenia tej ustawy t. j. z dniem 24 kwietnia 1926 r.

(13 grudnia 1928 r., l. rej. 5401/26; Z. W. Nr. 1604).

8. O obowiązku opłaty przewidzianego w art. 16 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust. samoistnego podatku komunalnego od spadków decydują przepisy, obowiązujące w chwili powstania przedmiotu opodatkowania, a więc w chwili otwarcia spadku.

(17 grudnia 1928 r., l. rej. 3857/26; Z. W. Nr. 1607).

9. Drzewo na pniu, jako nieruchomość z natury (art. 521 K. N.), nie podlega w myśl art. 55 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust. zajęciu w drodze administracyjnej na pokrycie zaległych podatków komunalnych.

(20 grudnia 1928 r., l. rej. 542/26; Z. W. Nr. 1611).

10. Umieszczona wewnątrz domu tabliczka orjentacyjna z napisem „kancelarja“ nie może być uważana za „napis firmowy i ogłoszenie“ w rozumieniu art. 17 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych a temsamem obowiązkowi podatkowemu nie podlega. (Zasada prawna).

(17 stycznia 1929 r., l. rej. 4049/26; Z. W. Nr. 9 S).

11. Gminy miejskie, niewydzielone ze związku powiatowego, są na zasadzie art. 55 p. 2 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust. obowiązane do ściągania podatków powiatowych bez żadnych zastrzeżeń.

(7 lutego 1929 r., l. rej. 2538/26; Z. W. Nr. 21 S).

12. Krajowe Ubezpieczenie ogniowe w Poznaniu, istniejące na zasadzie ustawy z dnia 25 lipca 1916 r. (Zbiór ustaw str. 241) nie jest władzą samorządową i wobec tego nie jest zwolnione od podatku od przedmiotów zbytku (samochodów) na rzecz gminy m. Poznania. (Zasada prawna).

(27 lutego 1929 r., l. rej. 464/27; Z. W. Nr. 39 S).

13. Prekluzyjny termin 30 dniowy, wyznaczony w art. 39 ustęp 2 względnie 3 ustawy o tymcz ureg. fin. kom. obowiązuje władzę nadzorczą nietylko w razie przedłożenia uchwały należycie popartej danemi, wskazanemi w rozporządzeniu wykonawczem, lecz również w razie zarządzenia uzupełnienia a w takim wypadku termin powyższy poczyna biec od dnia, w którym uzupełniona sprawa wpłynęła ponownie do władzy nadzorczej. (Zasada prawna).

(14 marca 1929 r., l. rej. 3279/26; Z. W. Nr. 53 S).

14. Zwolnienie osób duchownych od komunalnego podatku dochodowego, przysługujące tym osobom w b. dz. pruskiej z mocy rozporządzenia królewskiego z dnia 23 września 1867 r. (Zb. Ust. pr. str. 1648) nie sprzeciwia się art. XV Konkordatu, zawartego ze Stolicą Apostolską (Dz. Ust. poz. 501/25), a temsamem nie zostało uchylone art. XXV tego Konkordatu. (Zasada prawna).

(19 kwietnia 1929 r., l. rej. 2223/27; Z. W. Nr. 80 S).

15. Przed wejściem w życie ustawy z dnia 25 listopada 1925 r., poz. 898 Dz. Ust. gminy w województwie poznańskim nie mogły być pociągane do współudziału w kosztach utrzymania istniejących publicznych szkół powszechnych, a w konsekwencji koszty te obciążają członków związku szkolnego (podatek szkolny).

(10 maja 1929 r., l. rej. 1969/27; Z. W. Nr. 104 S).

16. Ustanawiany na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych przez gminy podatek hotelowy może być pobierany tylko w wypadkach odnajmowania pomieszczeń w lokalach o charakterze przedsiębiorstw hotelowych. (Zasada prawna).

(13 czerwca 1929 r., l. rej. 3310/27; Z. W. Nr. 130 S).

17. W razie otwarcia spadku w okresie, gdy w danej gminie obowiązuje statut o samoistnym konkretnym podatku od spadku, gminie tej służy prawo wymierzenia i ściągnięcia pomienionego podatku i po ustaniu mocy obowiązującej tego statutu. (Zasada prawna).

(17 czerwca 1929 r., l. rej. 4451/27; Z. W. Nr. 133 S).

18. Na mocy art. 4 ustawy z dnia 1 marca 1927 r. o samoistnym podatku wyrównawczym poz. 208 Dz. Ust. gminom wiejskim b. zaboru rosyjskiego nie służy prawo do poboru podatku wyrównawczego na pokrycie deficytu gminnego za rok 1926. (Zasada prawna).

(17 czerwca 1929 r., l. rej. 4121/27; Z. W. Nr. 132 S).

19. Wydział powiatowy, działający przy zatwierdzeniu statutów podatkowych gminnych jako władza nadzorcza I instancji, nie jest legitymowany do wnoszenia skargi do Najwyższego Trybunału Administra-

cyjnego na orzeczenie Wojewody, występującego w charakterze władzy nadzorczej instancji II-ej. (Zasada prawna).

(24 czerwca 1929 r., l. rej. 1481/27; Z. W. Nr. 136 S).

20. Suma obrotu przyjęta za podstawę do wymiaru państwowego podatku przemysłowego obowiązuje i przy wymiarze wojewódzkiego podatku od wyszynku i drobnej sprzedaży trunków (art. 25 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r., Dz. Ust. poz. 747 i art. 3 ustawy z dnia 31 czerwca 1924 r. Dz. Ust. poz. 719).

(14 października 1929 r., l. rej. 3519/27).

21. 20 proc. podwyżka stopy państwowego podatku dochodowego, wynikająca z art. 26 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. Ust. poz. 411 z r. 1925), jest bez wpływu na wymiar komunalnego podatku do tego podatku, pobieranego w b. dzielnicy pruskiej na zasadzie art. 24 ust. 2 cytowanej ustawy na podstawie dochodu podatkowego, podlegającego według art. 6 cytowanej ustawy opodatkowaniu na rzecz Państwa.

(18 października 1929 r., l. rej. 4692/27; O. S. P., r. 1930, Nr. 106).

22. Broń myśliwska posiadana przez osoby, opłacające podatek od wykonywania prawa polowania (art. 19 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. Ust. poz. 747) i niezbędna do wykonywania tego prawa, nie podlega opodatkowaniu jako przedmiot zbytku na zasadzie ust. 3 art. 21 powołanej ustawy.

(2 grudnia 1929 r., l. rej. 1515/28; P. P. A., r. 1930, kw. II, str. 244).

23. Tymczasowy Wydział Samorządowy, ustanawiając dopłatę specjalną od gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych na pokrycie kosztów założenia względnie utrzymania urzędów i zakładów dobra publicznego na zasadzie art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. p. 747), nie jest obowiązany dokonywać czynności, przewidzianych w par. 19 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. Dz. Ust. poz. 317, który to paragraf stanowi przepis wykonawczy do art. 31 zacytowanej wyżej ustawy.

(2 grudnia 1929 r., l. rej. III/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 506).

24. Art. 69 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych Dz. Ust. poz. 747 nie ma zastosowania przy ustanowieniu wydatków związków komunalnych przewidzianych w pomienionej ustawie.

(2 grudnia 1929 r., l. rej. III/28; P. P. A., r. 1930, kw. IV, str. 506).

25. Wobec treści art. 92 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkiem ubezpieczeniu na wypadek choroby Dz. Ust. poz. 272 — Kasa Cho-

rych nie jest zwolniona od obowiązku uiszczenia opłaty komunalnej od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

(9 stycznia 1930 r., l. rej. 1830/28).

26. Zwolnieniu od opłaty na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego nie podlega w myśl lit. g) art. 4 ustawy z dnia 1 grudnia 1926 r. Dz. Ust. Śl. poz. 51, właściciel nieruchomości, przynoszącej czynsz niższy od sumy 125 zł. miesięcznie, o ile posiada on poza tem inne nieruchomości i pobiera z tych wszystkich nieruchomości dochód, przenoszący powyżej wskazaną sumę.

(13 stycznia 1930 r., l. rej. 863/28).

27. Związki komunalne na obszarze b. dzielnicy pruskiej i górnośląskiej części Województwa Śląskiego nie są uprawnione do pobierania dodatku komunalnego do państwowego podatku dochodowego (art. 24 ustawy, Dz. Ust. poz. 411 z r. 1925), jeżeli wymiar podatku dochodowego nastąpił ze względu na siedzibę przedsiębiorstwa poza powyższym obszarem, chociażby nawet przedsiębiorstwo to czerpało dochód także ze źródeł, położonych na wymienionym obszarze (art. 30 powołanej ustawy).

(11 lutego 1930 r., l. rej. 2210/28; O. S. P., r. 1930, Nr. 503).

28. Związkowi Samorządowemu w sprawach wymiaru samoistnych danin i opłat komunalnych nie przysługuje prawo skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego na orzeczenie władz, wyszczególnionych w p. 4 art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. poz. 747).

(24 lutego 1930 r., l. rej. 620/28).

PRZERACHOWANIE ŚWIADCZEŃ PIENIĘŻNYCH.

1. Należności z tytułu nadpłaconych w markach polskich danin publicznych ulegają przerachowaniu według relacji 1.800.000 mkp. — 1 zł. (par. 41 ustęp 1 pkt. f) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 roku o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1925 r. poz. 213 Dz. Ust.) także w tym przypadku, jeżeli podatek, wymierzony w kwocie nadmiernej, ściągnięto w drodze egzekucji.

(11 lutego 1929 r., l. rej. 775/27; Z. W. Nr. 24 S).

2. Przepis § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r., poz. 351 Dz. Ust. o zmianie ustroju pieniężnego nie ma zastosowania do przerachowania kwot pieniężnych świadczeń w charakterze publiczno-prawnym na rzecz Państwa. (Zasada prawna).

(19 kwietnia 1929 r., l. rej. 1814/27; Z. W. Nr. 79 S).

3. Uiszczone przed wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r., poz. 351 Dz. Ust. w markach polskich a obliczone w frankach złotych należności skarbowe uległy z chwilą wejścia w życie tego rozporządzenia z samego prawa przerachowaniu na tę samą ilość złotych, w razie zwrotu ewentualnej nadpłaty jest zatem podstawą rozliczenia suma, wyrażona w złotych. (Zasada prawna).
(19 kwietnia 1929 r., l. rej. 1814/27; Z. W. Nr. 79 S).

4. Do waloryzacji asygnat Skarbu Państwa z r. 1918, przewidzianej w art. 5 ustawy z dnia 25 lipca 1925 r. (Dz. Ust. poz. 629) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 17 września 1926 r. (Dz. Ust. poz. 560), wymagany jest m. in. dowód, że dana osoba nabyła te asygnaty przy urzędowej sprzedaży do dnia 1 grudnia 1920 r. i zachowała je w swem posiadaniu.

(2 kwietnia 1930 r., l. rej. 2262/28).

S K O R O W I D Z .

ADMINISTRACYJNE ZAJĘCIE

- drzewa na pniu 105-9.

ADWOKAT

- właściwość N. T. A. w sprawach, dotyczących organizacji adwokatury 7-17.
- charakter Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie 7-18.
- zaliczenie do wysługi emerytalnej czasu pracy w zawodzie adwokackim 50-2.
- obrót podatkowy 91-27.

AKCYJNE TOWARZYSTWO

- pod. maj. 78-32
- zob. SPÓŁKI.

ALKOHOL

- wojewódzki podatek od wyszynku i drobnej sprzedaży trunków 107-20.
- Zob. KONCESJE.

AMORTYZACJA

- pod. dochodowy 65-6; 72-51; 73-54.

APTEKI

- moc obowiązująca przepisów rosyjskich o aptekach filjalnych i wiejskich 19-6.

BANKI

- pod. dochodowy 66-10; 72-49.

BEZROBOTNI

- obowiązek ubezpieczenia roznosicieli gazety 12-1.
- liczba pracowników, zatrudnionych w zakładzie pracy 12-2.
- istota zakładu, prowadzonego w sposób przemysłowy 12-3.
- praca najemna a prowadzenie zakładu w sposób przemysłowy 12-4.
- charakter biura notarialnego, jako zakładu pracy, prowadzonego w sposób przemysłowy 12-5.

BILETY SKARBOWE

- zwolnienie od pod. maj. 76-18; 77-28.

BONIFIKACJE

- pod. przemysłowy 88-4; 98-75.

BRÓŃ MYŚLIWSKA

- opodatkowanie jako przedmiotu zbytku 36-5.

BUDOWLANE PRZEDSIĘBIORSTWA

- prowadzone przez związki komunalne — obowiązek ubezpieczenia pracowników od wypadków 43-6.

BUDYNKI

- fabryczne — pod. maj. 75-15; państw. pod. od nieruchomości 85-7
- zagraniczne — pod. maj. 76-20
- przemysłowe — pod. maj. 76-22
- zniżki procentowe dla wymiaru pod. maj. 79-40
- w miejscowościach klimatycznych, zdrojowych, letniskach — wymiar pod. maj. 82-65
- komunalny podatek 103-2.

BUDYNKOWY PODATEK

- na Górnym Śląsku 103-2

BUDŻET

- zatwierdzenie preliminarzy budżetowych pow. związków komunalnych 9-11
- termin prekluzyjny przy zatwierdzaniu budżetów gminnych 38-10
- gminy wyznaniowej żydowskiej 57-3
- sposób pokrycia deficytu gmin wiejskich 104-1; 106-18.

CHAŁUPNICZA PRACA

- pojęcie w rozumieniu ustawy o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby 17-5
- w rozumieniu ustawy o pod. przem. 98-74.

CIESZYŃSKIE KSIĘSTWO

- charakter władzy Rządu Krajowego Ks. Ciesz. 23-15.

CŁO

- unieważnienie licytacji 59-1, 2
- zwolnienie strony od opłaty różnicy cła za towar, oclony zgodnie z informacją urzędowego biura dla udzielania informacji w sprawach celnych 59-3
- termin 30-dniowy, przewidziany w art. 16 rozp. celn. z dn. 11 czerwca 1920 r. 59-4; 60-10
- charakter Agencji Celnych P. K. P. w postępowaniu celnym 59-5
- charakter zarządzenia Min. Skarbu, wydanego gdańskim urzędem celnym w kwestii taryfy 59-6
- od tuszycy zwierzęcych 59-7
- od płytek glinianych 60-8
- opaty za kontrolę nad wolnym składem celnym 60-9
- zakaz przywozu niektórych towarów 60-11
- podatek wewnętrzny 60-12
- od śniegowców w związku z konwencją francusko-polską 60-13
- termin do wnoszenia zażaleń na zarządzenia władz celnych 61-14
- od mielonych kości surowych 61-15
- od odpadków skór 61-16
- świadectwo pochodzenia towaru 61-17

CZAS PRACY

- w przemyśle i handlu w odniesieniu do zakładów mleczarskich 12.

CZASOPISMA

- pocztowa opłata ulgowa 25 (Opł. poczt.).

DANINA LASOWA

- a brak drzewostanów rębnych z dziesięciolecia 1923/24—1932/33 61-1
- nałożenie na właścicieli lasów kontyngentu a obowiązek dokonania wymiaru daniny lasowej 61-2
- odsetki za zwłokę 61-3
- nierozpatrzenie przez instancję odwoławczą kwestji służebności, podniesionej w odwołaniu 62-4

- kwestjonowanie przez płatnika zgodności planu gospodarstwa leśnego z rzeczywistością 62-5
- a podatek dochodowy 67-19
- wartość masy drzewnej a pod. maj. 83-72.

DELEGACJE zob. SŁUŻBOWE PODRÓŻE**DENTYSTA**

- technik — pojęcie zawodu 58-5.

DOCHODOWY PODATEK

- skierowanie rekurenta do podkomisji odwoławczej w celu złoż. wyjaśnień 69-28.
- wyłączenie z podstaw wymiaru cichej rezerwy na remanentach towarów modnych 69-29.
- z nadzwyczajnego wyrębu lasu, gdy podatnik sprzedaje drzewostan osobie trzeciej do wyrębu w pień 69-30
- wykładnia określenia „nieżonaty lub niezamężna” w art. 26 ust. o pod. doch. poz. 411/1925 D. U. 69-31
- sposób formułowania przez władzę płatnikowi wątpliwości 69-32
- niedotrzymanie terminu do złożenia zeznania w razie zaprzeczenia przez płatnika obowiązku podatkowego 69-33
- sposób prowadzenia ksiąg handlowych 70-34
- zaskarżalność uchwały Kom. Odw. wydanej na zasadzie art. 73 ust. o pod. doch. 1925 r. 70-35
- warunki zastosowania art. 64 ust. o pod. doch. 70-36; 71-46; 72-47
- tryb postępowania przy oddalaniu odwołań na zasadzie ust. 3 art. 73 ust. o pod. doch. 70-37
- zwolnienie od pod. doch. kolei lokalnych 70-38
- niezłożenie dowodów 70-39
- niepotrącalność rezerwy na wypłatę odsetek od sum, subskrybowanych na nowe akcje 71-40
- zastosowanie przepisu ust. 2 art. 63 ust. o pod. doch. 71-41, 42
- uiszczony przez służbodawcę za personel a ustalenie dochodu podatkowego służbowego 71-44

- od Tow. Kredytowego Przemysłu Polskiego w Warszawie 71-45
- warunki stworzenia funduszu rezerwowego w rozumieniu ust. 2 art. 21 ustawy o pod. doch. 72-48
- zmiana prawidłowego zamknięcia rachunkowego opodatkowanej osoby prawnej przez władze wymiarowe 72-50
- odpis na amortyzację koncesji w przedsiębiorstwie elektrowni 72-51
- wierzytelność niezahipotekowana nie podpada pod art. 1 pkt 2 a ust. o pod. doch. 72-52
- spóźnione odwołania i spóźnione zgłoszenia wniosków w przedmiocie złożenia ustnych wyjaśnień przed komisją 72-53
- podstawa do obliczenia procentu zużycia 73-54
- odsetki za zwłokę 73-55
- od datków reprezentacyjnych pracowników samorządowych 73-56
- zaoczność 70-39; 73-57
- potrącalne koszta z tytułu wkładów, skutki których mają działać po upływie miarodajnego dla wymiaru czasokresu 73-58
- rygor z art. 62 ust. 2 ustawy o pod. doch. z r. 1923 65-1
- wynagrodzenie prezesa rady nadzorczej spółki akc. za czynności w charakterze przewodniczącego komit. wykon. a dochód od tantjem 65-2
- zgłoszenie w odwołaniu żądania dodatkowego potrącenia odpisania na zużycie budynków 65-3
- wykładnia art. 21 ust. 3 ustawy o pod. doch. poz. 411/1925 65-4
- doręczenie pisma do rąk rządcy realności 65-5
- sprostowanie zysku bilansowego w odwołaniu 65-6
- obowiązek władzy wezwania płatnika do wyjaśnienia wątpliwości w związku z jego zeznaniem 65-7
- skutki pozostawienia przez płatnika bez odpowiedzi wezwania w przedmiocie wyjaśnienia wątpliwości 66-8
- określenie warunków czynnego udziału w przedsiębiorstwie w rozumieniu ust. o pod. doch. 66-9
- od przedsiębiorstwa bankowego, należącego do związku komunalnego 66-10
- brak podstawy prawnej do nałożenia grzywny na osobę, która nie podlegając pod. doch., nie zastosowała się do wezwania władzy o złożenie zeznania o dochodzie 66-11
- z uposażeń 66-12
- a kwoty, przelane przez kopalnię węgla do funduszu rezerwowego na odszkodowanie robotników w razie nieszczęśliwych wypadków 66-13
- zastosowanie przepisu art. 19 ust. o pod. doch. poz. 607/23 do osób prawnych 67-14
- potrącenie straty wskutek dewaluacji kapitału 67-15
- uprawnienia delegata Min. Skarbu przy Kom. Szac. w Łodzi 67-16.
- przerachowanie niesłusznie wymierzonego podatku, ściągniętego w drodze egzekucji 67-17
- ustalenie przez władzę pod. doch. z urzędu a zgłoszenie w odwołaniu przez płatnika zarzutów merytorycznych przeciw ustaleniu wartości zapasu towarów powyżej wartości, przyjętej w zamknięciu rachunkowym 67-18
- a danina lasowa 67-19
- strata roku operacyjnego 67-20
- ustalenie źródeł, z których dochód przyjęto do podstaw wymiaru pod. doch. 68-21
- wezwanie płatnika do przedstawienia ksiąg handlowych 68-22
- normy zużycia przedmiotu 68-23
- uchylenie przez Min. Skarbu w drodze nadzoru na niekorzyść płatnika aktu wymiarowego 68-24
- ocena zasadności odpisu na straty nieściągalnych pretensji 68-25
- ulgi rodzinne a dodatek komunalny 68-26
- potrącenie z przychodów odpisania na zużycie, niewykazanego w zamknięciu rachunkowym 68-27
- podział wpływów z udziału związków komunalnych w państwowym podatku dochodowym 36-3 (Spr. sam.)
- komunalny dodatek w b. dzielnicy pruskiej 107-21; 108-27
- komunalny — zwolnienie osób duchownych 106-14.

DODATEK

- za studia wyższe przy wymiarze emerytury 52-11.
- kom. do pod. doch. 68-26

DODATEK EKONOMICZNY zob. UPOSAŻENIE**DOMOWA SŁUŻBA**

- w gospodarstwach wiejskich a ubezpieczenie ich na wypadek choroby w Kasach Chorych 16-2.

DOREĆZENIE

- decyzji a skarga do N. T. A. 6-8
- wezwań, wyroków i t. p. bezpośrednio stronie pomimo pełnomocnika procesowego 8-6
- pisma płatnikowi podatku dochodowego 65-5
- nakazu płatniczego na pod. maj. przez pocztę 83-74.
- odpisów orzeczeń okr. kom. inwal. 13-5.

DROGI PUBLICZNE

- odwołania od orzeczeń i uchwał związków samorządowych 11-1
- przymusowy udział w spółce drogowej 11-2
- uprawnienia związków samorządowych 41-36.

DROGOWE OPŁATY

- od gruntów nieużytkowych 100-1
- świadczenia w robociznie lub środkach przewozowych 100-2
- uprawnienia miast wydzielonych w Wielkopolsce 100-3
- uiszczenie opłaty zastępczej zamiast dostarczenia środków przewozowych 100-4
- uprawnienia gmin wiejskich 100-5
- a podatek gruntowy 100-6
- uprawnienia związków samorządowych 101-7.

DROŻDŻOWO-GORZELNICZY

- zakład — świadectwo przemysłowe 89-15.

DUCHOWNE OSOBY

- zwolnienie od kom. pod. doch. 106-14

DYSCYPLINARNE SPRAWY

- skutki rehabilitującego orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej 46-6.

DZIAŁY

- spadkowe a wykup przym. na cele reformy rolnej 30-1.

DZIERŻAWCA

- uwłaszczenie 34-3, 4; 35-9.

EGZEKUCJA

- podatków powiatowych przez gminy miejskie 105-11.

EKSMISJA ADMINISTRACYJNA zob. MIESZKANIE**EKSPEDYTORZY**

- pod. przem. 91-29.

EKSPORT

- pod. przem. 87-3; 93-44; 97-72
- zwolnienie od świad. przem. 95-54.

ELEKTROWNIA

- podatek dochodowy 72-51
- pod. przem. 93-41.

EMERYTURY

- pracowników komunalnych m. Warszawy 49-2, 50-3
- waloryzacja uposażenia emerytalnego, przyznanego przez władze polskie w rublach 50-1
- zaliczenie czasu pracy w zawodzie adwokackim 50-2
- wstrzymanie uposażenia oficjantce na czas trwania związku małżeńskiego 51-3
- zaliczenie zaborczej służby samorządowej lub pracy zawodowej 51-4
- zaliczenie pracy zawodowej wojskowego 51-5, 6 i 54-25
- kalectwo lub choroba nabyta w b. armji zaborczej nie uzasadnia rozszczenia zawodowego wojskowego do uposażenia z art. 9 ust. 2 p. 1 ustawy grudniowej 51-7
- służba w charakterze pracownika pruskiej Izby Rzemieślniczej 51-8
- służba w charakterze pruskiego referendarza sądowego 51-9

FIRMA

- podatek komunalny od napisu firmowego 105-10

FOSFORYTY

- eksploatacja a stosowanie ustawy górniczej 12-1 (spr. gór.)
- wykonywanie przez państwo wyłącznego uprawnienia do eksploatacji fosforytów 13-2

GAZETA

- obowiązek ubezpieczenia roznosicieli na wypadek bezrobocia 12-1

GAZOWE PRZYRZĄDY

- świad. przem. 90-21

GEOMETRA

- pod. przem. 94-52.

GLÓWNA KOMISJA ZIEMSKA

- właściwość w sprawach rolnych 10-14.
- właściwość w sprawach, dotyczących poprawienia tabel likwidacyjnych 33-6

GORZELNICZO-DROŻDŻOWY

- zakład — świadectwo przemysłowe 89-15

GÓRNY ŚLĄSK

- wybory gminne 37-6
- wymiar pod. maj. 81-55
- komun. pod. budynkowy 103-2

GRANICE

- Państwa — ochrona ich 25

GRUNTOWY PODATEK

- a opłaty drogowe 100-1
- od niepodzielonego majątku 84-1
- od gruntów prywatnych 103-1
- od budynków czynszowych 103-2
- od gruntów państwowych 103-3, 4, 5
- od nieużytków 103-6;
- uprawnienia Wyd. Pow. 104-7

HIPOTEKA

- zabezpieczająca — pod. maj. 81-54

HOTELE

- pod. od lokali 102-8

HOTELOWY PODATEK

- od przedsiębiorstw hotelowych 106-16

- służba w charakterze asystenta biurowego w niem. zakładzie ubezpieczenia funkc. prywatnych 52-10

- dodatek za studia wyższe przy wymiarze emerytury 52-11

- zaliczenie tymczasowej służby nauczycielskiej w b. państwie austriackim 52-12

- samobójstwo zawodowego wojskowego a prawo do emerytury wdowy i sierot 52-13

- wygaśnięcie praw emeryt. wojskowego b. państwa zaborczego 52-14

- przeniesienie w stan spoczynku podoficera zawodowego 52-15

- służba ros. oficerów morskich w prywatnych przedsiębiorstwach morskich 53-16

- znaczenie rang i orderów w b. państwie rosyjskim w stosunku do klasy zajmowanego urzędu 53-17

- charakter Powsz. Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w rozumieniu art. 25 ustawy emerytalnej 53-18

- przerwy w służbie 53-19

- kwalifikacja służbowa przy zaliczaniu pracy zawodowej 53-20

- służba wojskowa w rozumieniu art. 37 ustawy grudniowej 53-21

- prawo wyboru zaopatrzenia 53-22

- data wydania ukazu o zwolnieniu z czynnej służby, jako moment od którego wojskowy służby ros. stawał się emerytem 53-23.

- niezaskarżalność orzeczeń władzy o zaliczeniu do wysługi emerytalnej służby zaborczej urzędnikowi, pozostającemu w służbie polskiej 53-24

- niedopuszczalność kumulatywnego zastosowania dobrodziejstw z art. 11 i art. 12 ust. I ustawy grudniowej 54-26

- a kom. pod. od lokali 101-4

FABRYCZNE

- nieruchomości — przewłaszczenie 30-8

- budynki — pod. maj. 75-15; państw. od nieruchomości 85-7

FABRYKA

- wódek i likierów — pod. przem. 89-14

FIDEIKOMISOWY MAJĄTEK

- pod. maj. 80-53

HURTOWA SPRZEDAŻ

- pod. przem. 92-36; 95-55

INWALIDZI

- obowiązki komisji odwoławczej w razie braku dowodów 13-1
- tryb postępowania w inwalidzkiej kom. odwoł. przy ustaleniu związku przyczynowego ze służbą wojskową stwierdzonego u inwalidy cierpienia 13-2
- kapitalizacja dodatku do renty 13-3
- decyzja w przedmiocie zawieszenia renty 13-4
- tryb podpisywania orzeczeń okr. kom. inwalidzkich, doręczanych w odpisach odwoławcom 13-5
- braki w orzeczeniu okr. inwalidzkiej komisji odwoławczej 14-6
- tryb rozpoznawania spraw w inw. okr. kom. odwoławczych 14-7, 9
- termin prekluzyjny z art. 24 ustawy z dnia 18. III. 1921 r 14-8
- niewzwanie odwoławcy na posiedzenie komisji odwoławczej 14-10
- motywacja orzeczeń komisji odwoławczej 14-9, 11
- tok instancji w sprawach rejestracji roszczeń 14-12
- rozpoznanie prośby inwalidy na posiedzeniu gospodarzem 14-13
- zmiana wydanego orzeczenia 15-14
- termin początkowy uprawnienia do zaopatrzenia 15-15
- rejestracja zgłoszeń na obszarze b. Galicji 15-16
- kompetencja władz skarbowych w sprawach inwalidzkich 15-17
- podstawy, na których winny opierać swe decyzje inwal. komisje odwoławcze 15-18
- badanie lekarskie inwalidy w postępowaniu przed II instancją 16-19
- zbieg zaopatrzeń na zasadzie ustaw o ubezpieczeniach społecznych i z ustawy inwalidzkiej 16-20
- prawa osób, roszcujących pretensje do zaopatrzenia, które uchybiły terminowi, ustanowionemu w ustępie I art. 24 ustawy z dn. 18. III. 1921 r. 16-21
- skutki zgłoszenia roszczeń inwalidzkich wobec władz państwa zaborczego 16-22

- pobieranie zaopatrzenia wdowiego a nie-zaopatrzenie w rozumieniu art. 20 ustawy inwalidzkiej 16-23

IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWE

- zwolnienie od opłat od skarg do N. T. A. 7-20.

„JEDNODWORCY“

- uprawnienia w rozumieniu ustawy uwłaszczeniowej 35-7.

JĘZYK

- uprawnienia Wojewody do regulowania kwestji języka napisów na miejscach publicznych 26-2.

KARY

- za uchylanie się członków komisji wyborczych do Sejmu od spełniania swych obowiązków — charakter kar a właściwość N. T. A. 5-2.

KASY CHORYCH

- obowiązek ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników komunalnych m. Wadowic 16-1
- pojęcie gospodarstw wiejskich, zwolnionych tymczasowo od obowiązku ubezpieczenia służby domowej na wypadek choroby 16-2
- kompetencja Komisji Rozjemczej w sporze między ubezpieczonym a zarządem Kasy Chorych 17-3
- skreślenie z porządku dziennego rady K. C. spraw przedłożonych przez zarząd do rozwiązanie władz kasy 17-4
- pojęcie pracy chałupniczej 17-5
- wypełnienie obowiązku zawiadomienia zarządu Kasy Chorych o przyjęciu pracownika do pracy 17-6
- zmniejszenie opłaty dodatkowej przez instancję odwoławczą 17-7
- właściwość władz w sprawach o zwrot, niesłusznie wypłaconych świadczeń 17-8
- właściwość władzy administracyjnej w sprawach, dotyczących obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby na obszarze b. zaboru austriackiego 17-9
- wymiar dodatkowej opłaty za niezgłoszenie w terminie ustawowym pracownika, podlegającego ubezpieczeniu 18-10

KONCESJE

- legitymacja burmistrza w m. Tarnowskie Góry do wytoczenia sprawy o odebranie koncesji szynkarskiej 18-1
- udzielenie koncesji na prowadzenie biura pośrednictwa przy inkasowaniu wierzytelności prywatnych 18-4
- przekroczenie przepisów ustawy a utrata koncesji szynkarskiej 18-2
- kolejność w cofaniu koncesji na wyszynk napojów alkoholowych 19-5
- moc obowiązująca przepisów rosyjskich o aptekach filjalnych i wiejskich 19-6
- swobodne uznanie władzy przy nadawaniu i odwoływaniu koncesyj na wyszynk napojów alkoholowych 19-7
- obowiązek wyjednanie koncesji na wyszynk napojów alkoholowych 19-8
- cofnięcie koncesji szynkarskiej bez odškodowania 19-9.

KOPALNIA

- opłata stemplowa od umowy, stwierdzającej ustanowienie lub przelew prawa wydobywania ciał kopalnych 64-8
- podatek dochodowy 66-13.

KOSZTY

- postępowania likwidacyjnego majątków niem. 21-5
- opieki nad ubogimi 25-1
- leczenie ubogich 105-7
- leczenie w szpitalach publicznych urzędników państwowych 47-10
- sporu a opłata od rozstrzygnięcia sądownego 64-7
- potrącalne przy wymiarze pod. doch. 71-44
- utrzymania urzędzeń i zakładów dobra publicznego 107-23.

KOŚCI

- mielone surowe — cło 61-15.

KOŚCIOŁY

- opłaty na rzecz potrzeb kościelnych 56-1 3
- zarządzanie i administrowanie majątkiem kościelnym 56-2
- charakter pobieranego przez członków Kapituły Metropolitalnej uposażenia od władz kościelnych 56-4.

- utworzenie nowego powiatu miejskiego a obowiązek władzy do utworzenia oddzielnej Kasy Chorych 18-11
- państwowy i komunalny podatek od lokali 84-1

- opłata komunalna od umów przeniesienia własności nieruchomości 107-25

KASY OSZCZĘDNOŚCI

- pod. majątkowy 79-42, 43.
- utworzenie kapitału zakładowego 104-1

KAPIELE

- rytualne — pod. od lokali 102-9.

KINEMATOGRAF

- miejski — pod. przem. 94-48.

KLIMATYCZNE MIEJSCOWOŚCI

- wymiar pod. maj. 82-65.

KOBIETY

- zameżne — obywatelstwo 24-22.

KOLEJE

- charakter Agencji Celnych P. K. P. w postępowaniu celnem 59-5
- zwolnienie od podatku dochodowego 70-38.

KOMASACJA

- moc obowiązująca austr. rozp. cesarskiego z dn. 1 maja 1916 r. o uregulowaniu stosunków posiadłości gruntowych w okolicach miejsc obwarowanych 28-1.

KOMIS

- pod. przem. 96-61.

KOMUNALNI FUNKCJONARIUSZE

- charakter stosunku prawnego między reprezentacją powiatową w b. zaborze austriackim a jej pracownikiem 49-1
- świadczenia emerytalne 49-2; 50-3
- dodatek komunalny 50-4
- pobory członków magistratu m. Poznania 50-5
- statut etatów stanowisk 50-6
- uprawnienia władzy nadzorczej do podnoszenia uposażenia 50-7
- a podatek dochodowy 73-56.

KSIĘGI HANDLOWE

- znaczenie wezwania płatnika pod. doch. do przedstawienia ksiąg 68-22
- sposób prowadzenia w rozumieniu ustawy o pod. doch. 70-34
- skutki nierzetelności przy wymiarze pod. przem. 91-31; 97-69
- w rozumieniu rosyjskiego prawa handlowego 89-16
- znaczenie przy ocenie stosunku komisowego 96-61
- skutki nieprowadzenia w rozumieniu ust. o pod. przem. 92-38.

KURSY

- kroju i szycia — pod. przem. 92-34
- kosmetyczne — pod. od lokali 102-10.

LASY

- skutki zezwolenia urzędów ochrony leśnej na wydzielenie tytułem wynagrodzenia za serwituty przestrzeni leśnej 19-1
- przewłaszczenie obszaru leśnego, znajdującego się pod ochroną 20-2
- parcelacja obszarów leśnych 20-3
- udzielenie zezwolenia na zmianę uprawy leśnej 20-4
- domniewanie prawne zgody na wyrąb i zmianę użytkowania lasu 20-5
- a podatek dochodowy 69-30
- danina lasowa a pod. maj. 77-29
- grunty pod lasem — pod. maj. 76-21
- wyrąb — pod. przem. 96-65

LEGITYMACJA

- władz państwowych do wniesienia skargi do N. T. A. 6-6
- osoby prywatnej do wniesienia skargi do N. T. A. 6-7
- Wydziału Powiatowego do wniesienia skargi do N.T.A. na orzeczenie Wojewody w sprawach podatków gminnych 6-11
- do żądania uznania obywatelstwa polskiego 24-23
- do wniesienia prośby o zezwolenie na przewłaszczenie nieruchomości 29-1

LEKARZE

- rejestracja w celu wykonywania praktyki lekarskiej 19.

LETNISKA

- pod. maj. 82-65.

LICYTACJA

- towaru, dokonana przez władze celne 59-1, 2.

LIKWIDACJA MAJĄTKÓW NIEMIECKICH.

- znaczenie głoślowanego twierdzenia właściciela likwidowanego majątku, że w dn. 10 stycznia 1920 r. był z samego prawa obywatelem polskim 20-1
- obecność delegatów ministrów a ważność posiedzeń Komitetu Likwidacyjnego 20-2
- wznowienie postępowania likwidacyjnego 20-3
- ogłoszenie uchwały w Monitorze Polskim 21-4
- koszty postępowania likwidacyjnego 21-5
- zwalnianie majątków, praw i interesów od likwidacji 21-6.

LITWA ŚRODKOWA

- nabycie obywatelstwa 21-1.

LOKALE

- państwowy podatek od lokali 84-1, 2
- komunalny podatek — obowiązek główne go lokatora 101-1
- charakter Wielkopolskiej Izby Rolniczej 101-2
- od Kas Chorych 101-3
- a emeryci państwowi 101-4
- ustalenie podstaw 102-5
- od lokalu firmy upadłej 102-6
- pojęcie „osób, zajmujących lokal 102-7
- w hotelach, pensjonatach, pok. umebłowanych 102-8
- od rytualnego zakładu kąpielowego 102-9
- od kursów kosmetycznych 102-10.

LAWNICY

- magistratów — wybory 41-35.

LOWIECTWO zob. POLOWANIE.**MAGISTRAT**

- zakres kompetencji 39-18, 19, 20
- m. Poznania — wysokość poborów płatnych członków magistratu 40-26.

MAJĄTKOWY PODATEK

- a zasada wzajemności międzynarodowej 73-1
- oszacowanie nieruchomości rolnej, objętej bilansem przedsiębiorstwa 73-2
- ustalenie wartości nieruchomości budynkowej, uwidocznionej w bilansie przedsiębiorstwa bankowego spółdzielni z nieogr. odp. 74-3
- inwestycje, dokonane w nieruchomości budynkowej 74-4
- rygor zaoczności 74-5
- samodzielne ustalenie przez kom. szacunkową obrotu przedsiębiorstwa 74-6
- ustalenie zwyczajki kontyngentowej a kategoria świadectwa przemysłowego 74-7
- przeliczenie ceny nabycia przedmiotów majątkowych, wyrażonych w obcej walucie 74-8
- ustalenie wartości nieruchomości czynszowej 75-9
- od majątku, którego dochody są obracane na utrzymanie osób duchownych 75-10
- ustalenie wartości nieruchomości, wykazanej w bilansie Tow. wzajemnych ubezpieczeń 75-11
- nieczynne przedsiębiorstwo przemysłowe, należące do spółki akcyjnej 75-12
- zakres stosowania przepisu par. 14 rozp. II Min. Sk. z dn. 15 listopada 1923 r. 75-13
- moc obowiązująca ustaleń Ministra Skarbu w przedmiocie procentów zwyczajki wzgl. zniżki podatku majątkowego 75-14
- kategoria budynku fabr. z urządzeniem techn., wydzierżawionego osobie trzeciej według ust. o pod. maj. 75-15
- od nieruchomości, położonej w Berlinie 75-16
- od spółki z ogr. odp. według przepisów austr. 76-17

- zwolnienie od pod. maj. biletów skarbowych 76-18; 77-28
- nieprzedstawienie płatnikowi wątpliwości 76-19
- od budynków zagranicznych 76-20
- od gruntów pod lasem 76-21
- od wydzierżawionych budynków przemysłowych 76-22
- obliczenie zwyczajki od wartości posiadłości gruntowej 76-23
- ustalenie wartości przed. przem., nieprowadzącego prawidłowych ksiąg handlowych, na podstawie samodzielnie obliczonego obrotu 77-24
- oparcie decyzji odwoławczej na nowej, poprzednio nie zakomunikowanej płatnikowi okoliczności faktycznej stanowi wadliwość postępowania 77-25
- wyłączenie z podstaw wymiaru podatku majątkowego podatku przemysłowego od obrotu 77-26
- tryb zaskarżenia decyzji Izby Skarbowej, wydanej z mocy art. 52 ust. o pod. maj. 77-27
- pobór daniny lasowej 77-29
- zmniejszenie majątku spółki z ogr. odp. z tytułu długu 78-30
- siedziba towarzystwa akcyjnego 78-32
- obliczanie wartości długów w walutach zagranicznych 78-33
- skutki złożenia zeznania w terminie wyznaczonym 78-35
- pominięcie dowodu z rzeczoznawców na wartość przedsiębiorstwa 78-36
- data sprzedaży posiadłości gruntowej 78-37
- pominięcie zgłoszonego w odwołaniu żądania potrącenia długu z powodu niewykazania ich w zeznaniu 79-38
- wartość drzewostanu, jako składnik wartości gruntów 79-39
- obliczenie zniżek procentowych 79-40
- przesłuchiwanie znawców i dokonywanie oględzin z urzędu 79-41
- od kas oszczędności 79-42, 43
- ulga z tytułu szkód wojennych 79-44; 82-62
- niedopuszczalność stosowania przepisów, wydanych dla ustalenia wartości przedsię-

- biorstw, prowadzących prawidłowe księgi handlowe 79-45
- zaprzeczenie obowiązku podatkowego 80-46
- śmierć właściciela majątku, podlegającego opodatkowaniu 80-47
- od placów niezabudowanych 80-48
- od majątku zagranicznego 80-49; 82-68
- udzielenie podstaw wymiarowych niezgodnych z ustaleniami władzy wymiarowej 80-50
- uprawnienia Komisji Odwoławczej przy wyrzeczeniu zaoczności 80-51
- przeznaczenie objętych bilansem przedsiębiorstwa nieruchomości 80-52
- od majątku fideikomisowego 80-53
- wyłączenie z podstaw wymiaru zabezpieczającej hipoteki bez wezwania płatnika do wyjaśnienia 81-54
- samodzielne ustalenie obrotu przedsiębiorstwa na Górnym Śląsku dla podatku majątkowego 81-55
- zwolnienie przedmiotów majątkowych poza obszarem Rzeczypospolitej 81-56
- zbytorny charakter budynku mieszkalnego właściciela gospodarstwa rolnego 81-57
- ochrona prawna z art. 39 ust. o pod. maj. dla nowego zeznania o majątku 81-58
- zaskarżalność decyzji Komisji Odw., wydanych na zasadzie ust. 4 art. 48 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. 81-59
- termin prekluzyjny z art. 52 ustawy o pod. maj. 81-60
- sposób stwierdzenia zaludnienia miast dla ustalenia wartości gruntów celem wymiaru pod. maj. 82-61
- skutki niewykorzystania przez władze uprawnień z art. 32 ust. o pod. maj. 85-63
- różnica między ksiązkowym a faktycznym stanem przedsiębiorstwa 82-64; 83-76
- od budynków w miejscowościach klimatycznych 82-65
- od przedsiębiorstw pośrednictwa handlowego 82-66, 67
- zwolnienie przedmiotowe 83-69
- prawomocny wymiar pod. przem. a zarzut płatnika w postępowaniu wymiarowym podatku maj., że przedsiębiorstwa danego nie prowadził 83-70

- koszt utrzymania członków konwentu 83-71
- potrącenie wartości masy drzewnej, obłożonej daniną lasową z podstaw wymiaru pod. maj. 83-72
- postępowanie odwoławcze 83-73
- doręczenie nakazu płatniczego przez pocztę 83-74
- skutki odroczenia poboru części pod. maj. 83-75
- obligacje w markach niemieckich 84-78
- objęcie majątku przez spadkobierców 84-77
- oszacowanie długów w walutach pozaborczych 84-79.

MIERNICZY

- pozbawienie prawa wykonywania prac scaleniowych 28-2.

MIESZKANIE

- służbowe — wysokość czynszu 44-5
- „ — eksmisja administracyjna 45-9.

MINISTERSTWO REFORM ROLNYCH

- właściwość w sprawach ustalenia treści wpisów do tabel likwidacyjnych 33-6

MINISTERSTWO SKARBU

- właściwość w sprawach, dotyczących podatku majątkowego 9-7.

MINISTERSTWO SPR. WEWNĘTRZ.

- odwołania w sprawach, dotyczących za twierdzenia budżetów pow. związków komunalnych 39-22.

MLECZARSKIE ZAKŁADY

- czas pracy w nich 12.

MŁYN WODNY

- znaczenie pozwolenia przemysłowego na budowę młyna w stosunku do prawa użytkowania wody w rozumieniu ustawy wodnej 26-1.

MONOPOL

- spirytusowy — dodatkowa opłata od niezabutelkowanych wódek czystych 62-1

- spirytusowy — odpowiedzialność przedsiębiorcy za ubytki spirytusu podczas transportu 62-3
- „ — udzielenie pozwolenia na hurtową sprzedaż spirytusu skażonego 63-5
- „ — odwołanie koncesji na sprzedaż i wyszynk napojów alkoholowych 63-6
- „ — cofnięcie koncesji szynkarskiej bez odszkodowania 63-7
- „ — sprzedaż wyrobów — pod. przem. 98-77
- tytoniowy — odwołania do Sądu Okręgowego — pozostawienie bez biegu przez władze skarbowe 62-2
- „ — właściwość w sprawach odwołań od nałożenia dodatkowej opłaty za posiadane przez sprzedawców zapasy wyrobów tytoniowych 63-4
- miejski na rzeźnię bydła 38-11.

NALEŻYTOŚCI

- opłata — przy postanowieniach kontraktu, odmiennych od warunków punktacji 63-1
 - „ — przy fuzji dwóch spółek z ograniczoną odpowiedzialnością 63-2
 - „ — od kontraktu, obejmującego rzeczy nieruchome i ruchome 63-3
 - „ sądowa w wypadku cofnięcia skargi w sprawie wekslowej 64-6
 - „ sądowa w wypadku pominięcia w orzeczeniu o kosztach sporu wobec braku wniosku strony 64-7
 - pojęcie przynależności w rozumieniu ust. 3 art. 12 ustawy z dn. 1 lipca 1926 r. 64-9. Zob. STEMPŁOWA OPLATA
- #### NAUCZYCIELE
- charakter służbowy nauczycieli dawnej Akademii Handlowej w Krakowie, obecnie Szkoły Ekonomiczno-Handlowej w Krakowie 44-3
 - brak podstawy prawnej do regulowania stosunków służbowych nauczycieli w drodze rozporządzeń z mocą ustawy 44-4
 - obowiązek zasięgnięcia przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego opinii rad szkolnych co do zamierzonego przeniesienia nauczyciela 45-6
 - zastosowanie art. 35 ustawy z dn. 1 lipca 1926 r. w wypadku nieobecności w służbie nauczyciela z powodu choroby 45-10
 - normy uposażenia 47-8
 - wymiar uposażenia naczelnika wydziału kuratorjum okręgu szkolnego względnie wizytatora szkół 48-15
 - zaliczenie do emerytury tymcz. służby nauczycielskiej w b. Austrii 52-12
- #### NIERUCHOMOŚĆ
- pozostawienie bez rozpoznania odwołania w przedmiocie podatku od nieruchomości z powodu przekroczenia terminu 9-9
 - budynkowa — pod. maj. 74-3, 4
 - rolna — pod. majątkowy 73-2
 - fabryczna — przewłaszczenie 30-8
 - położona w Berlinie — pod. maj. 75-16
 - państwowy podatek — a ustalenie podstawowego komornego 85-2
 - „ „ — opinia rzeczoznawców 85-3
 - „ „ — ulgi dla właścicieli nowobudujących się domów na Ziemiach Wschodnich 85-4
 - „ „ — place, objęte nadaniem górniczym 85-5
 - „ „ — środki prawne 85-6
 - „ „ — od niewynajętego budynku fabrycznego 85-7
 - „ „ — rewizja prawomocnych wymiarów 86-10
 - „ „ — od domu, zam. w całości przez właściciela 86-11
 - „ „ — urządzenie fabryki, jako przynależność nieruchomości 86-12

- państwowy podatek — prawomocne ustalenie podstaw wyroku a obalenie faktycznych danych w następnych okresach podatkowych 86-13

NOTARJUSZ

- zabezpieczenie na wypadek bezrobocia pracowników biura notarialnego 12-5.

OBRONCA

- karny — wpis na listę 58-4.

OBRÓT zob. PRZEMYSŁOWY PODATEK

OBWAROWANE MIEJSCA zob. KOMASACJA

OBYWATELSTWO

- nabycie obywatelstwa Litwy Środkowej a wiek danej osoby 21-1
- warunki stworzenia zamieszkania w rozumieniu Konw. Wied. 21-2
- nabycie obywatelstwa z tytułu objęcia służby państwowej 21-3
- uprawnienia Urzędu Wojewódzkiego do badania ważności nominacji, z którą związane jest nabycie obywatelstwa 21-4
- znaczenie paszportu polskiego dla obywatelstwa 22-6
- dzieci z tytułu prawa, które przysługiwałyby ojcu, gdyby ten dożył dnia 10 stycznia 1920 r. 22-7
- zaskarżalność do N. T. A. umotywowanej odmowy nadania obywatelstwa 22-5
- moc obowiązująca rozp. Rady Obrony Państwa z dn. 11 sierpnia 1920 r. o utracie obywatelstwa wskutek niespełnienia służby wojskowej 22-8
- znaczenie paszportu niemieckiego przy stwierdzeniu prawa do obywatelstwa polskiego 22-9, 10
- domniemania prawne, dotyczące zamiaru powrotu, a przeciwdowód 23-11
- zwinięcie siedziby 23-12, 14
- znaczenie nadania obywatelstwa przez Rząd Krajowy Ks. Cieszyńskiego 23-15
- b. obywateli b. Imperjum Rosyjskiego 23-16; 24-25
- moc obowiązująca art. 4 Traktatu Wersalskiego, dotyczącego nabycia obywatelstwa polskiego z tytułu urodzenia 23-17

- istota pochodzenia polskiego 24-18
- pojęcie „zamiaru wyemigrowania“ i pojęcie „porzucenia mieszkania“ w rozumieniu Konwencji Wiedeńskiej 24-19
- osób, które w dn. 10 stycznia 1920 r. nie miały ukończonych 18 lat, a których ojciec lub matka nie żyli w dn. 10 stycznia 1920 r. 24-20
- ważność opeji milczącej w związku z faktem spisania przed notariuszem kontraktu sprzedaży nieruchomości 24-21
- kobiet zamężnych 24-22
- legitymacja do żądania nadania obywatelstwa polskiego 24-23
- zapis do ksiąg ludności stałej, a tytuł do nabycia obywatelstwa 24-24
- utrata obywatelstwa polskiego przez nabycie obywatelstwa niemieckiego z tytułu służby państwowej niemieckiej 25-26.

ODROCZENIE

- służby wojskowej 54-2
- zapłaty pod. maj. 83-75.

ODSETKI

- zwłoki od nieuiszczonych opłat na rzecz Zakładu Ubezpieczenia od wypadków 43-9
- za zwłokę, należne od płatnika daniny lasowej 61-3
- podatek dochodowy 73-55.
- pod. przem. 98-76

OFICEROWIE zob. ZAWODOWI WOJSKOWI

OGŁOSZENIE

- uchwały Komitetu Likwidacyjnego w Monitorze Polskim 21-4.

OLEJ MINERALNY

- podatek od zużycia 87 (Pod. Kons.)

OPIEKA SPOŁECZNA

- stosowanie przepisów niem. ust. o domicylu wsparcia w postępowaniu sporno-administracyjnym przed N. T. A. 5-5 zob. UBODZY.

OPŁATY

- od skarg do N. T. A. — zwolnienie izb przem.-handl. 7-20
- za nadzór nad parcelacją 30-3.

OSADNICTWO WOJSKOWE

- obliczenie terminu dla usunięcia osadnika z nadanej działki 28.

OSTRZEŻENIE

- hipoteczne o egzekucji — niedopuszczalność badania przez władze ziemskie ważności ostrzeżenia 33-5.

PARCELACJA

- obszarów leśnych 20-3.
- Zob. REFORMA ROLNA

PASZPORTY

- znaczenie paszportu, wydanego przez władze polskie, dla uznania posiadacza tegoż za obywatela polskiego 22-6
- znaczenie paszportu niemieckiego w sprawach, dotyczących obywatelstwa polskiego 22-9, 10
- stwierdzenie niezamożności w celu uzyskania zagranicznego paszportu ulgowego 26.

PATENTY

- dodatek komunalny do 1 stycznia 1926 r. 104-4.
- zob. ZNAK TOWAROWY.

PENSJONAT

- pod. od lokali 102-8.

PENSYJNE UBEZPIECZENIE zob. UBEZPIECZENIA

PIERWOKUP

- moc obowiązująca rozporządzenia z dn. 23 grudnia 1918 r. o prawie pierwokupu 28-1
- swobodne uznanie władzy w sprawach zastosowania pierwokupu 29-2
- obliczenie terminów na wykonanie prawa pierwokupu 29-3.

PLACE

- niezabudowane — pod. maj. 80-48
- objęte nadaniem górniczym — podatek państw. od nieruchom. 85-5.

PLYTKI

- gliniane do wykładania ścian — cło 60-8

POCZTA

- opłata ulgowa za czasopisma 25.

PODATEK OD KAPITAŁÓW I RENT

- obowiązki przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych 87-1
- uchylenie przepisu art. 37 ust. 2 ustawy 16 lipca 1920 r. 87-2
- zwolnienie spółdzielni kredytowej 87-3.

POLICJA

- uchylenie obowiązku pokrywania przez związki komunalne części kosztów utrzymania policji 37-5.
- wykonywanie czynności miejscowo-policyjnych w m. Tarnowskie Góry 26-1.
- uregulowanie zarządzeniem policyjnym kwestji języka napisów na miejscach publicznych 26-2

POLOWANIE

- w lasach państwowych 35-1; 36-2, 3
- opodatkowanie broni myśliwskiej 36-5.

POMORSKIE STOWARZYSZENIE UBEZPIECZEŃ

- pod. przem. 88-5.

POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

- tryb postępowania w sprawach państwowej służby cywilnej 8-1
- nadanie przepisom ustawowym nowego rozumienia a zamiana prawomocnego orzeczenia władzy 8-2
- niedotrzymanie 30-dniowego terminu, określonego dla wydania przez władzę nowego orzeczenia wzamian uchylonego 8-4
- dzień nadania na pocztę środka prawnego 8-5
- właściwość Min. Skarbu w sprawach, dotyczących podatku majątkowego 9-7
- odwołania do Sądu Okręgowego w sprawach monopolu tytoniowego 9-8
- pozostawienie bez rozpoznania odwołania przeciw decyzji Izby Skarbowej w przedmiocie państw. podatku od nieruchomości z powodu przekroczenia terminu rekursowego 9-9
- uprawnienia Izby Skarbowej z art. 94 ust. 2 ustawy z dn. 13 lipca 1921 r. o podatku przemysłowym 9-10

- zatwierdzenie preliminarzy budżetowych pow. związków komunalnych 9-11
- tryb postępowania instancji odwoławczej w sprawach, dotyczących podatku majątkowego 9-12
- tryb postępowania instancji odwoławczej w sprawach, dotyczących podatku dochodowego 10-13
- zaskarżalność opinii Okr. Komisji Ziemskiej 10-14
- uchylenie z urzędu prawomocnego orzeczenia Zakładu Ubezpieczeń od wypadków 10-15
- tryb postępowania władz w niektórych sprawach skarbowych 10-16
- warunki wydania decyzji, regulującej stosunki prawne na przyszłość 10-17
- w sprawach rolnych 11-18; 31-6
- stosowanie środków przymusowych 11-19
- tytuł wykonawczy dla wdrożenia postępowania przymusowego 11-20
- w sprawach uwłaszczeniowych 34-1, 2; 35-8, 10
- przy zatwierdzeniu projektu likwidacji serwitutów 34-7
- uchylenie w drodze nadzoru przez Min. Skarbu aktu wymiaru podatku dochodowego 68-24
- skierowanie płaтника pod. doch. w celu złożenia wyjaśnień do podkomisji odwoławczej 69-28
- przy wymiarze podatku dochodowego 69-32, 33; 70-36, 37; 72-50, 53.

POSTĘPOWANIE PRZED N. T. A.

- w sprawach obywatelstwa 5-1
- w sprawach wymiaru kar za uchylenie się członków komisji wyborczych do Sejmu od spełnienia swoich obowiązków 5-2
- oparcie skargi na przesłankach prawnych, nie objętych pierwotnym żądaniem skarżącego i nie poruszonych w toku post. adm. 5-3
- zakaz wykonywania przemysłu rękodzielczego 5-4
- a kompetencje związkowego urzędu dla spraw swojszczyzny w Berlinie 5-5
- legitymacja władz państwowych do wniesienia skargi do N. T. A. 6-6

- legitymacja osób prywatnych do wniesienia skargi do N. T. A. 6-7
- legitymacja wydziału powiatowego do wnoszenia skargi do N. T. A. przy zawiadzeniu statutów podatkowych gminnych 6-11
- doręczenie decyzji a wniesienie skargi do N. T. A. 6-8
- badanie ważności rozporządzeń z mocą ustawy 6-9
- badanie ważności rozporządzeń Wojewody Śląskiego 7-15
- zaskarżalność decyzji Kom. Odw. do spraw pod. majątkowego 6-10
- wniesienie do N. T. A. skargi, złożonej już raz do b. Senatu Rządzącego i nierozstrzygniętej przez tenże Senat z powodu jego zniesienia 6-12
- zaskarżalność uchwał Kom. Odw. do spraw pod. dochodowego 6-13
- zaskarżalność orzeczeń Wojewody w sprawach samorządowych 7-14
- zaskarżalność decyzji Głównego Komitetu Wyborczego w sprawach wyborów do rad miejskich 7-16
- zaskarżalność decyzji Ministra Sprawiedliwości względnie Rady Ministrów w sprawach, dotyczących organizacji adwokatury 7-17
- charakter Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie 7-18
- pozostawienie skargi bez rozpoznania a doręczenie odpisu skargi osobie trzeciej 7-19
- zwolnienie izb przemysłowo-handlowych od opłat od skarg do N. T. A. 7-20
- skarga Wojewody na uchwałę Wojew. Sądu Admin. 8-21
- przy rozpoznaniu skargi na wymiar pod. maj. 78-31
- w sprawach wymiaru samoistnych danin i opłat komunalnych 108-28.

POSTĘPOWANIE SPORNO - ADMINISTRACYJNE

- niedopuszczalność skargi, domagającej się ustalenia, czy i jakie uprawnienia podatkowe przysługują związkowi komunalnemu 8-3

- doręczenie wezwań i wyroków bezpośrednio stronie pomimo pełnomocnika procesowego 8-6.

POŚREDNICTWO HANDLOWE

- pod. maj. 82-66. 67
- pod. przem. 94-47; 97-67, 70.

PROKURATORZY zob. SĘDZIOWIE

PRZEMYSŁOWY PODATEK

- sposób ustalenia obrotu drogą oszacowania w przedsiębiorstwach towarowych 87-1.
- postępowanie administracyjno-karne 87-2
- eksport wydobytych surowców zagranicę 87-3
- bonifikacja z ceny fakturowej, udzielana odbiorcom 88-4
- od Pomorskiego Stowarzyszenia Ubezpieczeń od ognia 88-5
- zmiana poprzedniej oceny prawnej stanu faktycznego 88-6
- skutki niewykonania przez płaтника wezwania o wpłaceniu zaliczki podatkowej 88-8
- dodatkowy wymiar 88-9
- termin do zgłoszenia sprzeciwu przeciw uchwałom Kom. Szacunkowej przez przewodniczącego 88-10, termin do przesłania tego sprzeciwu Komisji Odwoławczej 88-10
- skutki sprzeciwu przewodn. Komisji Szacunkowej 88-11
- wezwanie płaтника na odroczone posiedzenie Kom. Odw. 89-12
- niezastosowanie ulgowej 1%owej stawki w wypadku, jeżeli nabywcą produktu jest przedsiębiorstwo gdańskie 89-13
- od fabryk wódek i likierów 89-14
- świadectwo przemysłowe dla zakładu drożdżowo-gorzelniczego 89-15
- prowadzenie ksiąg handlowych na Ziemiach Wschodnich 89-16
- świadectwo przemysłowe dla drobnej sprzedaży gotowych ubrań 89-17
- ulgi z art. 95 pkt. 1 lit. b. ustawy z 14.V. 1923 r. i z pkt. 2 tegoż art. 89-18
- ulgowa stawka od sprzedaży plomb, szpuntów i winiet 90-19

- prowadzenie przedsiębiorstwa bez świadectwa przemysłowego 90-20
- świadectwo przemysłowe dla komunalnego sklepu urządzeń gazowych 90-21
- zarzut płaтника przeciw ważności sprzeciwu przewodn. Kom. Szacunkowej 90-22
- zeznanie od 2-ch przedsiębiorstw jednego płaтника 90-23
- od przedsiębiorstwa dostawy kamienia 90-24
- pojęcie skupu zawodowego 91-25
- warunki zachowania terminu do wniesienia sprzeciwu przez przewodn. Kom. Szac. 91-26
- od obrotu adwokata 91-27
- ulga dla spółdzielni, która zupełnie nie działa wśród swych członków 91-28
- od ekspedytorów celnych 91-29
- od przedsiębiorstwa sprzedaży mąki 91-30
- skutki ujawnienia nierzetelności ksiąg handlowych 91-31
- dowód z rzeczoznawców 92-32
- od obrotów przedsiębiorstw restauracyjnych 92-32
- od kursów kroju i szycia 92-34
- doręczenie stronie decyzji władzy a uprawnień jej w związku z tą decyzją 92-35
- charakter zakładu hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji 92-36
- charakter współwłaścicieli przedsiębiorstwa przy określeniu kategorii świadectwa przemysłowego 92-37
- nieprowadzenie prawidłowych ksiąg handlowych a stawka z pkt b. art. 7 ustawy lipcowej 92-38
- od obrotu, składającego się z części, podlegających różnym stawkom podatkowym 93-39
- wyłączenie z podstaw wymiaru towaru krajowego, przekazanego do zakładów handlowych tejże firmy zagranicę 93-40
- przetwarzanie w miejskiej elektrowni prądu, dostarczonego przez elektrownię prywatną w stanie surowym 93-41
- od części obrotu, uzyskanej ze sprzedaży surowca przedsiębiorstwu, zwolnionemu od podatku 93-42
- opodatkowanie łącznej sumy obrotu a odrębne ustalenie obrotu z części tychże operacji 93-43

- obrotu artykułami pierwszej potrzeby z eksportu 93-43
 - brak u przedsiębiorstwa nabywającego świadectwa przemysłowego a prawo sprzedającego do 10⁰-owej stawki podatku 94-45
 - ustalenie obrotu tartaku 94-46
 - od przedsiębiorstw pośrednictwa handlowego 94-47; 97-67, 70
 - obracanie zysku z kinematografu miejskiego na cele społeczno-kulturalne a obowiązek podatkowy 94-48
 - stawka dla detalicznej sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby 94-49
 - wartość towarów wydanych wierzycielowi z tytułu długu, jako składowa część obrotu 94-50
 - własność Izby Skarbowych 94-51
 - od zarobków geometry 94-52
 - od zagranicznej spółki akcyjnej 95-53
 - zwolnienie od świadectwa przemysłowego dla eksportu półfabrykatów i gotowych wyrobów zagranicę 95-54
 - od hurtowej sprzedaży mąki 95-55
 - ulga z art. 94 ust. 3 ustawy 14.V. 1923 a przedstawienie specjalnych dowodów 95-56
 - zbycie odbiorcom produktów wraz ze skrzynią, jako opakowaniem 95-57
 - wznowienie postępowania wymiarowego 95-58
 - zwolnienie od pod. przem. kolei lokalnych 95-59
 - sprzedaż przez przed. przem. wyrobów własnej produkcji w prowadzonym przez nie zakładzie handlowym 96-60
 - znaczenie ksiąg handl. przy ustaleniu sto sunku komisowego 96-61
 - skutki uznania ksiąg spółdzielni za nieprawidłowe 96-62
 - zwolnienie od podatku samorządowych przedsiębiorstw użyteczności publicznej 96-63
 - od obrotu przedmiotami zbytku 96-64
 - od sezonowego przedsiębiorstwa eksploatacji lasu 96-65
 - sprzedaż narzędzi wiertniczych 97-66
 - wypłata tantiemy dla zarządu spółdzielni z części zysku, przypadającej na obroty z niezłonkami 97-68
 - uznanie ksiąg handlowych za nieprawidłowe a zastosowanie art. 3 p. 15 ustawy lipcowej 97-69
 - od przedsiębiorstwa przewozu pasażerów okrętami 97-71
 - środki dowodowe dla wykazania eksportu półfabrykatów i gotowych wyrobów 97-72
 - wywóz do W. M. Gdańska a zwolnienie od pod. przem. 98-73
 - charakter pracy chałupniczej w rozumieniu ustawy o pod. przem. 98-74
 - wykładnia pojęcia bonifikaty w rozumieniu końcowego ustępu art. 5 ustawy lipcowej 98-75
 - odsetki zwłoki za niezapłacenie przez odbiorców w terminie pokredytowanej ceny kupna 98-76
 - od zakładów gastronomicznych, sprzedających wyroby spirytusowe 98-77
 - ocena samoistności przedsiębiorstwa wykonywania dostaw 98-78
 - sprzedaż lin drucianych 98-79
 - od obrotu a wymiar pod. maj. 77-26
 - potrącenie przez Skarb Państwa podatku przem., należnego od przedsiębiorstwa miejskiego 37-8.
- PRZEMYSŁOWE ZAKŁADY**
- uprawnienia władzy do usunięcia wad i braków 27-2.
- PRZERACHOWANIE**
- świadczeń pieniężnych 108-1, 109-3, 4
- PRZEWŁASZCZENIE**
- legitymacja do wnoszenia prośby o zezwolenie na przewłaszczenie 29-1
 - przeniesienie prawa własności na drugiego nabywcę 29-2
 - wydanie zezwolenia na przewłaszczenie dwóch parceli, uznanych przez władze ziemskie ze względów polityki agrarnej za jedną nierozzerwalną działkę parcelacyjną 29-3
 - znaczenie zbycia przez nabywcę innej nieruchomości bezpośrednio przed nabyciem przewłaszczanej 29-4
 - zawód główny w odniesieniu do spółek akcyjnych 29-5
 - a termin na wykonanie prawa pierwokupu 30-6
 - lasu ochronnego 30-7
 - nieruchomości fabrycznych miejskich 30-8

PRZYMUSOWE POSTĘPOWANIE

- w administracji 11-19, 20.

PRZYMUSOWY ZARZĄD

- wprowadzenie przymusowego zarządu w Telefonach Warszawskich 28.

PRZYNALEŻNOŚĆ

- gminna urzędników gminy ewangelickiej 23-13
- gminna funkcjonariuszów państwowych 39-17.

REFORMA ROLNA

- działy spadkowe 30-1
- określenie przeznaczenia budynków i gruntów w majątkach parcelowanych 30-2
- opłata za nadzór nad parcelacją 30-3
- treść projektu parcelacyjnego 30-4
- pojęcie opuszczonego majątku 30-5
- stosowanie przepisów ustawy grudniowej w czasie przejściowym 31-6
- fakt zażądania przez władze ziemskie od właściciela majątku deklaracji co do wyłączeń nie narusza praw tegoż właściciela w rozumieniu art. 9 ustawy o N. T. A. 31-7
- zaskarżalność opinii Okręgowej Komisji Ziemskiej, wydanej na zasadzie p. 3 art. 71 ustawy grudniowej 31-8
- niedopuszczalność stosowania przepisów ustawy grudniowej do praw do idealnych części nieruchomości ziemskich 31-9
- prawa bezrolnego pracownika, należącego do służby folwarcznej, zajętego przed parcelacją przy likwidacji gospodarstwa z ramienia właściciela 31-10
- pojęcie gospodarowania przez wstępnych właściciela majątku 31-11
- sprzedaż gospodarstw wzorowych 32-12
- norma nabywanych dla powiększenia gospodarstwa gruntów 32-13
- odmowa zatwierdzenia wniosku o zmianę wyłączenia obszaru wolnego od obowiązku parcelacyjnego 32-14
- orzeczenie o wyłączeniach z pod obowiązku parcelacyjnego 32-15
- sposób obliczenia obszarów na podstawie pkt. a i b cz. I art. 5 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. 32-16

- ważność i znaczenie orzeczenia z punktu widzenia art. 81 cz. I ustawy grudniowej 32-17

- prawo pierwokupu 28-1.

REJESTRACJA

- roszczeń do zaopatrzenia inwalidzkiego 14-12; 15-16; 16-22.

RESTAURACJE

- pod. przem. 92-33; 98-77.

REZERWA

- pod. doch. 66-13; 69-29; 71-40; 72-48

RĘKODZIELNICY

- własność N. T. A. w sprawach, dotyczących nieprawnego wykonywania przemysłu rękodzielniczego 27-3.

RÓW

- a naturalny odpływ wody w rozumieniu ustawy wodnej 27-4
- prawo własności do wody w rowach odpływowych 27-5.

RYBOŁÓWSTWO

- na obszarze Spisza i Orawy 36-4.

RZECZOZNAWCY

- przy wymiarze pod. maj. 78-36; 79-41
- przy wymiarze państwowego pod. od nieruchomości 85-3
- przy wymiarze pod. przem. 92-32.

RZEŹNIA

- prawo ustanowienia monopolu miejskiego na rzeźnię bydła w b. Kongresówce 38-11.

SAMOBÓJSTWO

- zawodowego wojskowego a prawo do emerytury wdowy i sierot 52-13.

SAMOCHÓD

- jako przedmiot zbytku — pod. kom. 104-2; 105-12.

SAMORZĄD

- środki prawne przeciw uchwałom tymczasowego kolegialnego zarządu gminy i rad miejskich 36-1, 2

- wpływy z udziału w państwowym podatku dochodowym na rzecz związków komunalnych 36-3
 - nadanie na pocztę środka prawnego 37-4
 - koszty utrzymania policji 37-5
 - właściwość władz w przedmiocie ważności wyborów do reprezentacji gminnej na Górnym Śląsku 37-6
 - środek prawny przeciwko zatwierdzeniu wyboru naczelnika gminy 37-7
 - potrącenie przez Skarb Państwa należności podatku przemysłowego od przedsiębiorstwa miejskiego 37-8
 - koszty leczenia ubogich w szpitalach 37-9
 - termin prekluzyjny przy zatwierdzaniu budżetów gminnych 38-10
 - monopol miejski na rzeźnię bydła 38-11
 - tryb postępowania przy głosowaniu 38-12; 13; 40-23
 - uprawnienia wyborcze prowizorycznego pisarza urzędu gminnego 38-14
 - zmiana granic gmin miejskich 38-15
 - niedopuszczalność podnoszenia przez Wydział Powiatowy z własnej inicjatywy podatków, uchwalonych przez gminy 39-16
 - przynależność gminna funkcjonariuszy państwowych 39-17
 - kompetencje magistratu 39-18
 - kompetencje reprezentacji miejskiej w sprawach emerytalnych 39-19, 20
 - dodatek komunalny dla pracowników 39-21
 - zatwierdzenie preliminarzy budżetowych 39-22
 - odwołania przeciw uchwałom komisji reklamacyjnych 40-24
 - uzasadnienie przez władzę wadliwości wyborów do rady miejskiej 40-25
 - zatwierdzenie uchwał gminnych m. Poznania w przedmiocie poborów członków magistratu 40-26
 - zaliczenie wodociągów miejskich do rzędu komunalnych zakładów dobra publicznego 40-27
 - zaskarżalność decyzji Głównego Komitetu Wyborczego w sprawach wyborów do rad miejskich 40-28
 - utrata przez członka gminy stanowiska z wyboru 41-29, 30
 - prawomocność uchwały gminnej na terenie b. zaboru ros. 41-31
 - uprawnienia nadzorcze wojewody nad związkami komunalnymi 41-32
 - swobodne uznanie władzy przy przeprowadzeniu oszczędności w gospodarce samorządowej 41-33
 - statut etatów stanowisk pracowników związku komunalnego 41-34
 - wybory ławników 41-35
 - budowa i utrzymanie dróg publicznych — uprawnienia związków samorządowych 41-36
 - wybór radnego miejskiego na członka magistratu na Ziemiach Wschodnich 42-37
 - obowiązek gmin do utrzymywania swych ubogich oraz zwrotu kosztów opieki wyłożonych przez inne gminy 25-1
 - skarga związku samorządowego do N. T. A. w sprawach podatkowych 108-28
 - zwolnienie od podatku przem. przedsiębiorstw użyteczności publicznej 96-63.
 - obowiązek ubezpieczenia od wypadków pracowników przedsiębiorstw budowlanych, prowadzonych przez związki komunalne 43-6
 - komunalny dodatek do państw. podatku dochodowego 68-26
 - podatek dochodowy od przedsiębiorstwa bankowego, należącego do związku samorządowego 66-10.
- SAMORZĄDOWA SŁUŻBA** zob. EMERYTURY; KOMUNALNI FUNKCJONARIUSZE
- SCALENIE GRUNTÓW** zob. KOMASACJA
- SERWITUTY**
- wyjęcie z pod ochrony przestrzeni leśnej, wydzielonej tytułem wynagrodzenia za serwituty 19-1
 - postępowanie w przedmiocie ścisłego określenia rozciągłości serwitutów 32-1
 - odtworzenie umowy dobrowolnej na zasadzie okólnika Min. Spraw Wewn. z dn. 15.XI. 1890 r. Nr. 13923 33-2
 - właściwość władz w sprawach, dotyczących likwidacji serwitutów 33-3

- wydzielenie tytułem wynagrodzenia za serwituty przestrzeni leśnej 33-4
 - istnienie w księdze hipotecznej ostrzeżenia o egzekucji a zatwierdzenie dobrowolnej umowy 33-5
 - zaskarżalność orzeczeń Głównej Komisji Ziemskiej, dotyczących poprawienia tabel likwidacyjnych oraz w przedmiocie ustalenia treści wpisów do tych tabel 33-6
 - postępowanie przy zatwierdzeniu projektu likwidacji serwitutów 34-7
 - określenie serwitutu pastwiskowego 34-8
 - domniwanie prawne zgody na wyrąb i zmianę użytkowania lasu 34-9
 - danina lasowa 62-4
 - pod. spadkowy 99-5.
- SĘDZIOWIE**
- zaliczenie czasu służby 48-16, 19; 50-2.
- SIEDZIBA**
- Tow. Akcyjnego a pod. maj. 78-32.
- SIEROTY**
- prawa emerytalne 52-13.
- SKÓRY**
- odpadki — cło 61-16.
- SKUP ZAWODOWY**
- pod. przem 91-25
- SŁUŻBOWE PODRÓŻE**
- należności 46-2, 5.
- SPADKOWY PODATEK**
- wymiar podatku w okresie przejściowym 99-1
 - moc obowiązująca par. 27 rozp. Min. Sk. z dnia 25 sierpnia 1923 r. 99-2
 - od spadku, otwartego na terenie państwa zaborczego przed wejściem jego w skład Państwa Polskiego 99-3
 - decydujący moment dla ustalenia, czy majątek znajduje się w kraju czy zagranicą 99-4
 - a zgaśnięcie służebności w drodze odpłatnej 99-5
 - drugi wymiar pod. spadk. 99-6, 7
 - komunalny 105-8; 106-17.

SPIRYTUS

- dodatek komunalny do państw. podatku 104-3.

Zob. MONOPOL

SPÓLDZIELNIA

- pod. przem. 91-28; 96-62
- pod. maj. 74-3
- pod. od kap. i rent 87-3.

SPÓŁKI

- akcyjne — zawód główny w rozumieniu przepisów niemieckich o obrocie posiadłościami rolnymi 29-5
- „ — opłata skarbowa w wypadku powiększenia kapitału spółki 64-4
- „ — opłata stempl. 64-4
- „ — podatek dochodowy 72-48
- „ — pod. maj. 75-12
- „ — zagraniczne — pod. przem. 95-53
- z ogr. odpow. — opłata należnościowa od aktu fuzji dwóch spółek 63-2
- „ „ — pod. maj. 76-17; 78-30.

STATUT

- etatów stanowisk pracowników związku komunalnego 41-34.

STEMPLOWA OPŁATA

- w wypadku powiększenia kapitału zakładowego spółki akcyjnej 64-4
- decydujące znaczenie treści umowy 64-5
- od pisma, stwierdzającego umowę o ustanowienie lub przelew prawa wydobywania ciał kopalnych 64-8
- pojęcie przynależności w rozumieniu ust. 3 art. 12 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. 64-9.

SWOBODNE UZNANIE WŁADZY

- przy nadawaniu i odwoływaniu koncesyj szynkarskich 19-7
- w przedmiocie udzielenia zezwoleń na zmianę uprawy leśnej 20-4
- Komitetu Likwidacyjnego w kwestji zwalniania od likwidacji majątków niemieckich 21-6
- w sprawach o zastosowanie pierwokupu 29-2

- przy przeprowadzaniu oszczędności w gospodarce samorz. 41-33
- przy zatw. budżetów gmin żyd. 57-3
- przy udzielaniu pozwoleń na hurtową sprzedaż spirytusu skażonego 63-5
- w kwestji zarządzenia oględzin lasu dla wymiaru daniny lasowej 62-6.

SZKOLNY PODATEK

- przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 listopada 1925 r. 106-15.

SZPITALA

- koszty leczenia ubogich 37-9.

ŚLĄSKI

- Fundusz Gospodarczy — opłaty od nieruchomości 108-26.

ŚMIERĆ

- właściciela majątku, podlegającego opodatkowaniu według ustawy o pod. maj. 80-47.

ŚNIEGOWCE

- cło 60-13.

ŚRODKI PRAWNE

- przeciwko uchwale rady gminnej w przedmiocie ważności wyborów oraz zatwierdzeniu wyboru naczelnika gminy przez Starostę 37-6, 7
- członków gmin przeciw uchwałom tymczasowego kolegjalnego zarządu gminy oraz uchwałom rad miejskich 36-1, 2
- dzień nadania na pocztę a dzień wniesienia 37-4
- przy zatwierdzaniu budżetów pow. związków kom. 39-22
- w postępowaniu przy wymiarze państw. podatku od nieruchomości 85-6.

ŚWIADECTWO

- przemysłowe — a podatek majątkowy 74-7
- „ — dla zakładu drożdżowo-gorzelniczego 89-15
- „ — dla drobnej sprzedaży gotowych ubrań 89-17
- „ — orzeczenie karne za nieposiadanie świadectwa 90-20

- przemysłowe — dla komun. sklepu urzędzeń gazowych 90-21
- „ — dla przedsiębiorstwa wspólnego 92-37
- „ — nieposiadanie przez przeds. nabywające, a ulgowa stawka pod. przem. dla przeds. sprzedającego 94-45
- pochodzenia towaru 61-17.

TABELA LIKWIDACYJNA zob SERWITUTY

TABLICZKA

- orientacyjna — pod. kom. 105-10.

TARTAK

- pod. przem. 94-46
- ubezpieczenie od wypadków 42-5.

TARYFA

- tramwajowa Krakowskiej Spółki Tramwajowej 42.

TELEFONY

- Warszawskie — wprowadzenie przymusowego zarządu 28 (Przym. zarząd).

TERMIN

- niedotrzymanie terminu, ustanowionego dla wydania przez władzę nowego orzeczenia wzamian uchylonego przez N. T. A. 8-4
- w sprawach inwalidzkich 14-8; 15-15; 16-21; 22
- na wykonanie prawa pierwokupu 29-3
- przy zatwierdzaniu budżetów gminnych 38-10
- w postępowaniu celnem 59-4; 60-10; 61-14
- pod. maj. 81-60
- w postępowaniu wymiarowem dla państwowego pod. od lokali 84-2
- pod. przem. 88-10; 91-26
- przy zatwierdzaniu przez władzę nadzorczą statutów związków komunalnych 106-13.

TŁUSZCZE

- zwierzęce — cło 59-7.

TOWARZYSTWO

- akcyjne — pod. maj. 78-32.

TYTOŃ zob. MONOPOL

TYTUŁ WYKONAWCZY

- dla wdrożenia postępowania przymusowego 11-20.

UBEZPIECZENIA

- uchylenie z urzędu prawomocnego orzeczenia Zakładu Ubezpieczenia od wypadków 10-15
- reasumpeja uchwały 42-1
- moc obowiązująca ustawy o ubezpieczeniu od wypadków na obszarze miasta Warszawy 42-2
- praca nieletniego syna w przedsiębiorstwie ojca, jako zatrudnienie w rozumieniu ustawy o ubezpieczeniu od wypadków 42-3
- doręczenie decyzji w sprawach ubezpieczenia pensyjnego 42-4
- umieszczenie tartaku w tytułach systematycznego podziału przedsiębiorstw — ubezpieczenie od wypadków 42-5
- obowiązek ubezpieczenia od wypadków pracowników przedsiębiorstw budowlanych 43-6
- zarobkowość, jako istotna cecha zakładu pracy, prowadzonego w sposób przemysłowy 43-8
- odsetki zwłoki od nieuiszczonych opłat na rzecz Zakładu Ubezpieczenia od wypadków 43-9
- zbędność ubezpieczenia od wypadków służby kuchennej, przeznaczonej dla osobistych usług właściciela gospodarstwa rolnego 43-10
- charakter Powsz. Zakł. Ubezp. Wzajemnych w rozumieniu art. 25 ustawy emerytalnej 53-18
- pod. maj. 75-11.

UBODZY

- obowiązek gmin do utrzymywania swych ubogich i zwrotu kosztów opieki, wyłożonych przez inne gminy 25-1
- pojęcie wsparcia z tytułu ubóstwa według ustawy niem. o domicylnym wsparciu 25-2
- brak pracy, jako podstawa do uzyskania wsparcia 25-3.

UL

- polski, jako oznaczenie wynalazku ula pewnej konstrukcji 58-1.

UPADŁOŚĆ

- a podatek od lokalu 102-6.

UPOSAŻENIE

- urzędników, pełniących służbę zagranicą 45-1
- zaliczenie danego czasu do oznaczenia grupy uposażenia i wysokości dodatku starszeństwa a prawo do wypłaty uposażenia służbowego za ten okres 46-3
- dodatek ekonomiczny na dziecko uprawnione 46-4
- dodatek ekonomiczny na dziecko nieślubne, uznane przez ojca 46-4
- należności przy podróżach służbowych 46-2, 5
- skutki rehabilitującego orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej 46-6
- służba urzędników wojskowych 46-7
- nauczycieli szkół powszechnych 47-8
- znaczenie zastrzeżenia w piśmie nominacyjnym o ważności nominacji od daty wstecznej 47-9
- zwrot kosztów leczenia w szpitalach publicznych urzędników państwowych 47-10
- charakter wynagrodzenia, otrzymywanego przez żonę urzędnika za wykłady w rozumieniu ustawy uposażeniowej 47-11
- charakter uposażenia, pobieranego przez członków Kapituły Metropolitalnej 47-12
- zbieg zaopatrzenia z uposażeniem za służbę czynną 47-13
- zaliczenie przerwy w służbie państwowej 47-14
- wymiar uposażenia naczelnika wydziału kuratorjum okręgu szkolnego 48-15
- zaliczenie czasu służby w formacjach wojskowych sędziom i prokuratorom 48-16
- zwłoka w zlikwidowaniu należnego urzędnikowi uposażenia 48-17, 18
- zaliczenie czasu służby państwowej sędziom i prokuratorom 48-19.

URZĘDNICY

- środki prawne w sprawach, dotyczących państwowej służby cywilnej 8-1

- nabycie obywatelstwa polskiego z tytułu służby państwowej 21-3, 4
- przynależność gminna 39-17
- ewangelickiej gminy kościelnej a przynależność gminna 23-13
- niedoręczenie zwolnionemu urzędnikowi na piśmie zwalniającego dekretu 44-1
- pozostawienie urzędnika w stanie nieczynnym dłużej niż sześć miesięcy a przeniesienie w stan spoczynku 44-2
- charakter służbowy nauczycieli Szkoły Ekonomiczno - Handlowej w Krakowie 44-3
- brak podstawy prawnej do regulowania stosunków służbowych nauczycieli w drodze rozporządzeń z mocą ustawy 44-4
- określenie wysokości czynszu za mieszkania służbowe 44-5
- obowiązek zasięgania przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego opinii rad szkolnych co do zamierzonego przeniesienia nauczyciela 45-6
- przeniesienie urzędnika na stanowisko niższe przy ustalaniu 45-7
- prowizoryczny charakter stanowisk i tytułów, nadanych urzędnikom przed wejściem w życie ustawy z 17 lutego 1922 r. 45-8
- eksmisja administracyjna z lokalu służbowego 45-9
- zastosowanie art. 35 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. w wypadku nieobecności w służbie nauczyciela z powodu choroby 45-10.
- UWŁASZCZENIE**
- postępowanie w komisjach ziemskich 1-cj i 2-jej instancji 34-1, 2; 35-10
- uznanie praw długoletniego dzierżawcy 34-3
- dzierżawa dwunastoletnia 34-4
- użytkowanie ziemi w terminie ustawowym przez spadkobiercę, jako tytuł do uwłaszczenia 35-5
- identyczność „złotych“ według ustawy uwłaszczeniowej 1924 r. i „złotych w złocie“ w rozumieniu znowelizowanej ustawy z 1928 r. 35-6
- prawa t. zw. „jednodorców“ na uwłaszczenie 35-7
- określenie ceny nabywanej działki 35-8

— zarządzanie użytkowaną ziemią przez pełnomocników 35-9.

UZDROWISKA

— wymiar pod. maj. 82-65.

WADLIWOŚĆ POSTĘPOWANIA

- w sprawach uwłaszczeniowych 35-8
- przy rozpoznaniu zarzutów co do wyborów do rad miejskich 40-25
- w wypadku niedoręczenia zwolnionemu urzędnikowi na piśmie zwalniającego dekretu 44-1
- nierozpatrzenie przez instancję odwoławczą kwestji służebności, podniesionej w odwołaniu od wymiaru daniny lasowej 62-4
- przy wymiarze pod. maj. 76-10; 77-25; 80-50.

WADOWICE

— obowiązek ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników komunalnych gminy miasta Wadowice 16-1.

WARSZAWA

— moc obowiązująca ustawy o ubezpieczeniu od wypadków 42-2.

WAŻNOŚĆ ROZPORZĄDZEŃ

- badanie przez sądy ważności rozporządzeń z mocą ustawy 6-9
- Wojewody Śląskiego 7-15.

WDOWA

- pobieranie zaopatrzenia wdowiego na podstawie art. 14 ustawy inwalidzkiej a niezaopatrzenie w rozumieniu art. 29 tejże ustawy 16-23
- prawa emerytalne 52-13
- a podatek dochodowy 69-31.

WEKSEL

— opłata sądowa w wypadku cofnięcia skargi po wydaniu nakazu zapłaty 64-6.

WIELKOPOLSKA IZBA ROLNICZA

— kom. pod. od lokali 101-2.

WŁAŚCIWOŚĆ

— Ministerstwa Skarbu w sprawach pod. majątkowego 9-7

— Izb Skarbowych w sprawach pod. przemysłowego 9-10

— władz ziemskich w sprawach, dotyczących likwidacji serwitutów 33-3.

WŁAŚCIWOŚĆ N. T. A.

- w sprawach obywatelstwa 5-1
- w sprawie wymiaru kar za uchylanie się członków komisji wyborczych do Sejmu od spełniania swych obowiązków 5-2
- w sprawach, dotyczących wykonywania przemysłu rękodzielniczego 5-4
- w sprawach podatku majątkowego 6-10; 82-68
- w sprawach podatku dochodowego 6-13
- w sprawach samorządu gminnego 7-14
- w sprawach samorządu miejskiego 7-16
- w sprawach organizacji adwokatury 7-17, 18
- w sprawach emerytalnych 53-24
- w sprawach, dotyczących przewłaszczenia nieruchomości 29-3
- w sprawach rolnych 31-7
- w sprawach, dotyczących poprawienia tabel likwidacyjnych 33-6

WŁOŚCIANIE

— nabycie gruntów przez członków stowarzyszenia, włościańskiego 54 (Spr. Włościańskie).

WODA

- znaczenie pozwolenia przemysłowego na budowę młyna wodnego 26-1
- ograniczenie czasu trwania prawa użytkowania wody 26-2
- zezwolenie na odprowadzenie zanieczyszczonych wód za pomocą kanalizacji do innych wód 26-3
- rów a naturalny odpływ wody w rozumieniu ustawy wodnej 27-4
- prawo własności do wody w rowach odpływowych 27-5
- znoszenie naturalnego odpływu z gruntu wyżej położonego 27-6.

WODOCIĄGI

— miejskie, jako komunalne zakłady dobra publicznego 40-27.

WOJENNE SZKODY

— a pod. maj. 79-44; 82-62.

WOJEWODA

- zaskarżalność orzeczeń w sprawach ord. wyb. gminnej 7-14
- badanie przez sądy ważności rozporządzeń Wojewody Śląskiego 7-15
- skarga na uchwałę Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego 8-21
- uprawnienia do regulowania zarządzeniem policyjnym kwestji języka napisów na miejscach publicznych 26-2
- zatwierdzanie budżetów pow. związków komun. 39-22
- prawa nadzorcze nad związkami komunalnymi 41-32.

WOJEWÓDZKI URZĄD

- właściwość w sprawach, dotyczących ubezpieczenia na wypadek choroby 17-9
- uprawnienia do badania ważności nominacji na urząd publiczny, z objęciem którego związane jest nabycie obyw. polskiego 21-4.

WOJSKOWA SŁUŻBA

- moc obowiązująca rozp. Rady Obrony Państwa z dnia 11 sierpnia 1920 r. w przedmiocie utraty obywatelstwa polskiego wskutek niespełnienia obowiązku służby wojskowej 22-8
- w rozumieniu art. 37 ustawy emerytalnej z r. 1923 53-21
- udzielenie ulgi pięciomiesięcznej 54-1; 55-4
- odroczenie terminu jednemu żywicielowi 54-2
- odwołanie w sprawie zmiany kategorii 55-3.

WYBORY

- do rad miejskich — zaskarżalność decyzji Gł. Kom. Wyb. 7-16
- do Sejmu — kary za uchylanie się członków kom. wyb. od spełnienia swych obowiązków — właściwość N. T. A. 5-2.

WYDAWNICTWA

— pocztowa opłata ulgowa 25 (Opł. poczt.).

WYDZIAŁ POWIATOWY

— uprawnienia w spr. pod. 39-16; 104-7, 106-19.

WYRÓWNAWCZY PODATEK

— w gminach wiejskich b. zab. ros. 106-18.

WYWŁASZCZENIE

— skarga w przedmiocie wywłaszczenia gruntu 55-1

— gruntu pod budowę kolci górniczo-przemysłowej 55-2

— nieruchomości, dokonane przez władze okupacyjne 55-3

— a przepis par. 365 austr. ustawy cywilnej 56-4.

WZNOWIENIE

— postępowania likwidacyjnego 20-3

— postępowania wymiarowego pod. prze-
mysłowego 95-58.

ZAGRANICZNA

— waluta — pod. majątkowy 78-33.

ZAGRANICZNY

— majątek — pod. maj. 75-16; 80-49; 81-56

— bank — pod. doch. 72-49.

ZAKŁAD UBEZPIECZENIA OD WYPADKÓW zob. UBEZPIECZENIA**ZALICZKA**

— na pod. przem. 88-8.

ZAOCZNOŚĆ

— przy wymiarze pod. maj. 74-5; 80-51

— pod. doch. 65-1. 67-18, 70-39, 73-57

— pod. przem. 90-23

ZAWODOWA PRACA zob. EMERYTURY ZAWODOWI WOJSKOWI

— należności przy podróżach służbowych 46-2

— służba urzędników wojskowych 46-7

— zaliczenie lat służby 48-1

— znaczenie uzyskania stopnia oficerskiego w armii obcej 49-2

— uprawnienie do uzyskania wyższego stopnia tytularnego 49-3

— służba podoficerów zawodowych 49-5.

— ich prawa emerytalne 50-1; 51-5, 6, 7; 52-13, 14, 15; 53-16, 23; 54-25.

ZBYTKU PRZEDMIOTY

— broń myśliwska a podatek 36-5

— opodatkowanie według niem. ustawy o pod. obr. 96-64.

ZEZNANIE

— o pod. maj. 78-35; 79-38; 81-58

— o obrocie 90-23.

— pod. doch. 66-11, 69-33

ZIEMIE WSCHODNIE

— wybór radnego na członka magistratu 42-37

— podatki gruntowe 85-4. 103-3, 4. 6.

— księgi handlowe 89-16

ZŁOTE

— w rozumieniu ustaw uwłaszczeniowych 35-6.

ZNAK TOWAROWY

— zarejestrowany w Niemczech w brzmieniu niemieckim 58-2.

ŻYDZI

— koszty leczenia w szpitalach publicznych 37-9

— ustrój gmin wyznaniowych izraelskich 56-1; 57-2, 3, 4.

SPIS RZECZY.

Część pierwsza		
Prawo Formalne		Str.
1.	Postępowanie przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym	5— 8
2.	Postępowanie przed sądami i władzami administracyjnymi . . .	8— 11
Część druga		
Prawo Materjalne Ogólne		
1.	Drogi publiczne	11
2.	Fundusz Bezrobocia	12
3.	Czas pracy w przemyśle i handlu	12
4.	Sprawy górnicze	12— 13
5.	Sprawy inwalidzkie	13— 16
6.	Kasy Chorych	16— 18
7.	Koncesje	18— 19
8.	Sprawy lekarskie	19
9.	Sprawy leśne	19— 20
10.	Likwidacja majątków niemieckich	20— 21
11.	Obywatelstwo i przynależność	21— 25
12.	Ochrona granic państwa	25
13.	Opieka społeczna	25
14.	Opłaty pocztowe	25— 26
15.	Paszporty	26
16.	Policja	26
17.	Prawo wodne	26— 27
18.	Sprawy przemysłowe	27— 28
19.	Przymusowy zarząd	28
20.	Sprawy rolne	28— 35
	1) Komasaacja gruntów	28
	2) Osadnictwo wojskowe	28
	3) Prawo pierwokupu	28— 29
	4) Przewłaszczenie nieruchomości	29— 30
	5) Reforma rolna	30— 32
	6) Sprawy serwitutowe	32— 34
	7) Uwłaszczenie	34— 35
21.	Łowiectwo i rybołówstwo	35— 36
22.	Sprawy samorządowe	36— 42
23.	Taryfa tramwajowa	42
24.	Ubezpieczenia	42— 44
25.	Sprawy urzędnicze	44— 54
	1) Prawa i obowiązki służbowe funkcjonariuszów państw.	44— 45
	2) Uposażenie funkcjonariuszów państwowych	45— 48
	3) Zawodowi wojskowi (prawa i obowiązki służb., uposażenie)	48— 49
	4) Funkcjonariusze komunalni	49— 50
	5) Emerytury i zaopatrzenia	50— 54
26.	Sprawy włościąnskie	54
27.	Sprawy wojskowe	54— 55
28.	Wywłaszczenie nieruchomości	55— 56
29.	Sprawy wyznaniowe:	
	a) Obrządku rzymsko-katolickiego	56
	b) Ustrój gmin wyznaniowych izraelskich	56— 57
30.	Zawody wolne	57— 58
31.	Znaki towarowe	58

Część trzecia

Prawo Materialne Skarbowe

A. Podatki i opłaty państwowe	59—100
1. Sprawy celne	59— 61
2. Danina lasowa	61— 62
3. Monopole	62— 63
4. Należytości i opłaty stemplowe	63— 64
5. Podatek dochodowy	65— 73
6. Podatek majątkowy	73— 84
7. Podatek od lokali	84
8. Podatki od nieruchomości	84— 86
9. Podatek od kapitałów i rent	87
10. Podatek konsumcyjny	87
11. Podatek przemysłowy	87— 98
12. Podatek spadkowy	99—100
B. Podatki i opłaty komunalne	100—108
a) Opłaty drogowe	100—101
b) Podatek od lokali	101—102
c) Podatek budynkowy i gruntowy	103—104
d) Różne	104—108
13. Przerachowanie świadczeń pieniężnych	108—109
14. Skorowidz	111—134

Władysław Janusz Tomorowicz

Władysław Janusz Tomorowicz

DO NABYCIA

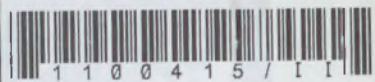
w Księgarni Prawniczej w Warszawie, Miodowa 6.

(Konto P. K. O. Nr. 22.308).

	Zł.
Adamczewski K. Zasady Kodeksu Postępowania Karnego, podręcznik metodyczny	12.—
Bloch J. Kodeks Pracy — Dodatek za rok 1931	6.—
Czerwiński S., Przyjemski M. Kodeks Postępowania Karnego z przepisami wprowadzającymi, o postępowaniu doraźnym, wykonawczemi i związkowemi oraz orzecznictwem Sądu Najwyższego za czas 1.VII 1929 — 1.VII 1930	8.—
w oprawie	10.—
Chyliński W., Dzierżanowski J. Eksmisja w świetle orzeczeń Sądu Najwyższego (294 tezy)	3.50
Dalewski J., Radoliński S. Kodeks polskiego prawa karno-administracyjnego	20.—
Dunajewski M. Podatek dochodowy, wskazówki praktyczne dla płatników podatku dochodowego.	12.—
w oprawie	14.—
Glikson J. Zarys najgłówniejszych zasad prawa spadkowego obowiązującego w b. Królestwie Kongresowem	5.—
Grzybowski W., Ciołek M. Zbiór przepisów o opłatach stemplowych.	8.—
Kaczkowski J. Polskie prawo o spółkach akcyjnych	14.80
Konic M. Prawo o zobowiązaniach w szczególności.	24.—
Kumaniecki W., Wasutyński B., Panejko J. Polskie Prawo Administracyjne w zarysie, w oprawie	46.—
Ruff J. Kodeks Postępowania Karnego w zarysie praktycznym.	6.—
Sikorski T. Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego za lata 1922 — 1929	9.—
Sikorski T. Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego za lata 1928 — 1930 (część druga).	8.—
Sikorski T. Kodeks Postępowania Cywilnego z motywami, uzasadnieniami i uwagami Komisji Kodyfikacyjnej	10.—
Sikorski T. Skorowidz do zbioru orzeczeń Sądu Najwyższego Izby Pierwszej (Cywilnej) za lata 1917 — 1926	7.—
Sikorski T. Skorowidz do zbioru orzeczeń Sądu Najwyższego Izby Pierwszej (Cywilnej) za lata 1927 — 1928	5.—
Słomiński. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izby Pierwszej (Cywilnej) dotyczy b. Król. Kongr. (z lat trzynastu 1917 — 1929 włącznie) w skrótach w porządku artykułów obow. ustaw ułożone	40.—
Stawski J. Waloryzacja zobowiązań prywatno-prawnych	10.—
Wróblewski St. Polskie prawo wekslowe i czekowe z orzecznictwem	15.—

Władysław Janusz Tomorowski

415/II KPiP

1 1 0 0 4 1 5 / I I

1100415/II